

சுழத்தின் தலைசிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் களுள் ஒருவரான திரு முத்துலிங்கம் (25) யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த கொக்குவில்லில் பிறந்த இளைஞர். லிஞ்ஞானப்பட்டம் பெற்று, 'அக்கவண்டனாகப்' போகுப் இவர் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் வளத்துடன் சிறப்பாகத் தம் சொந்தக் கிராமமான கொக்குவில், அயலான கோண்டாவில் இணுவில் கிராம மக்களின் வாழ்வுப் பிரச்சனைகளையும், மனிதப் பண்பற்ற, மனித நிறைவற்ற உணர்ச்சி நாடகங்களையும் பின்னிப் பிணைத்து கலைத் தன்மை கொண்ட சிறு இலக்கிய உருவங்களாகத் தந்துள்ளார்.

இச்சிறுகதைகள் மூலம் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப் புறச் சூழ்நிலையிலே தோன்றும் சில பாத்திரங்களின் மன நோவுகளையும், குமைவுகளையும், சலனங்களையும், கொந்தளிப்புகளையும் கூட இலக்குவில் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

திரு. முத்துலிங்கம் 'தினகரன்' தமிழ் விழாச் சிறுகதைப் போட்டி, 'கல்கி'யின் சுழத்துச் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றிலே பரிசும் பாராட்டும் பெற்றவர்.

அ.முத்துலிங்கம்

அக்கா

அ க் க ர

அ. முத்துலிங்கம்

விற்பனை உரிமை :

பாபி நிலையம்

59, பிராட்வே, சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1964

(C)

அணிந்துரை

இந்நூலாசிரியர் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கிய காலத் திவிருந்தே இவரது எழுத்துக்களைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்திருக்கிறேன். இத்தொகுதியிலிடம் பெற்றுள்ள கதைகளிற் பெரும் பாலானவற்றைக் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலேயே படித்துப் பின்னர் அவற்றைப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கிறேன்; சில கதைகளை ஆசிரியர் எழுதுவதற்கு முன்னதாகவே எனக்குச் சொல்வி அவை பற்றி உரையாடியிருக்கிறார்; சில கதைகள் குறித்து என்னுடன் கடுமையாக விவாதித்துமிருக்கிறார். இந்நூற் கதைகள் உருவாகியதைக் காலவளர்ச்சியுடன் கண்டறிந்த நான், இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நல்லதொரு நூலை அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறோமென்ற உணர்வும் அம்மகிழ்ச்சியிற் கலந்துள்ளது என்று நினைக்கின்றேன்.

நூல் வெளியீட்டாளர்களின் விளம்பரங்கள் போல நான் எழுத விரும்பவில்லை; எனினும், இத்தொகுதியைப் படிக்கும் வாசகருக்குப் போதிய விருந்து காத்திருக்கிறது என்று மட்டும் துணிந்து கூறுவேன்.

சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பல்கிப் பெருகிவிட்ட இற்றை நாளில் ஓர் இளம் எழுத்தாளர் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூற என்ன இருக்கிறது என்று சிலர் எண்ணவும் கூடும். திரு. முத்துலிங்கம் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கிய நாட்களில் எனக்கும் அத்தகைய ஐயம் இருந்தது. அப்பொழுது பத்திரிகாசிரியராக இருந்த நான், நகைச்சுவைச் சித்திரங்கள் சிலவற்றை எழுதும்படி திரு. முத்துலிங்கத்திற்கு ஆலோசனையும் கூறினேன். எனினும், அவர் எழுதிய இரண்டொரு கதைகள் எனது ஐயங்களை நீக்கின. தனக்கென ஒரு நடையையும் போக்கையும் வகுத்துக் கொண்டு எழுதி வந்தார் அவர். தொகுதியிலடங்கியுள்ள கதைகள் எனது கூற்றுக்குச் சான்று கூறும்.

விலை : ரூ 2-50

இலங்கையில் கிடைக்குமிடம் :

விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை

248, காலி வீதி, வெள்ளவத்தை,

கொழும்பு - 6.

அச்சிட்டோர் :

மெட்ரோபாலிடன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-2.

“அக்கா” என்னும் தலைப்புப் பெயரைப் பார்த்துவிட்டு வாசகர் எந்த விதமான அவசர முடிவுக்கும் வந்துவிடக் கூடாது. காதல், சகோதர பாசம், குடும்பச் சச்சரவு முதலிய வழக்கமான ‘பல்லவி’ இங்கு பாடப்படவில்லை. காதல் போயிற் சாதலென்றே, சமூகத்தின் கொடுமை என்னே என்றே, வஞ்சனை செய்யும் மனிதரைப் பாரீர் என்றே, கதாசிரியர் எம்மை நோக்கிக் கூறவில்லை. அதற்கு மாறாகச் சர்வசாதாரணமான மனித உணர்ச்சிகளும் மனித உறவுகளும் கிராமப்புறச் சூழலில் எவ்வாறு தோன்றி இயங்குகின்றன என்பதை உணர்த்துகிறார் ஆசிரியர். நேர்மை, எளிமை, நூட்பம், விளக்கம், ஆகிய பண்புகள் பசுமை குலையாத ஒருள் எத்திலிருந்து வந்து எமக்குப் புத்துணர்ச்சி யளிக்கின்றன. நமது உணர்வைத் தொட்டுத் தடவிச் செல்கின்றன.

திரு. முத்துலிங்கம் பல்கலைக் கழகத்திலே விஞ்ஞானம் படித்த பட்டதாரி. கணிதத்தையும், பெளதீகவியலையும் இரசாயனவியலையும் படித்த அளவிற்குத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் படித்துள்ளார் என்று கூறமுடியாது. அது காரணமாகத் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படித்துவிட்டு, அவற்றினால் கவரப்பட்டு, அவற்றின் வழிநின்று எதிரொலிக்கும் பண்பு அவரிடம் காணப்படவில்லை. இது மகிழ்ச்சிக் குரிய நிலைமையாகும். இலக்கியங்களிலிருந்து இரவல் அனுபவமும், போலி யுணர்ச்சியும் பெற்றுக் கொள்ளாத அவர், தனது சொந்த அனுபவ உணர்வையே அடிநிலையாகக் கொண்டு, எழுதி வருகின்றார். இலக்கிய அறிவும், நூற் படிப்பும் எழுத்தாளனுக்கு ஆகாதன என நான் கூறுவதாக எவரும் கருத வேண்டியதில்லை. ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக் குதவாது என்னும் பழமொழியையே நான் இலக்கிய சிருட்டித் துறைக்கு ஏற்றிச் சொல்கின்றேன்; அவ்வளவுதான்.

தனது அனுபவத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு திரு. முத்துலிங்கம் எழுதிவருவதினால் அவர் எழுத்துக்களில் பலமும் பலவீனமும் விரவிக் காணப்படுகின்றன. எனினும் தராசில் பலம் தாழ்ந்தே காணப்படுகின்றதென்பதில் ஐயமில்லை. சிறு கதை, காவல் ஆகியவற்றில் அடிக்கடி காணப்படும் கைந்து

போன சொற்றொடர்களோ, கதை நிகழ்ச்சிகளோ, பாத்திரங் களோ இக்கதைகளில் காணப்படா; அதே சமயத்தில் பிரச்சினைகளும் காணப்படா. ஆனால், ஆசிரியர் திறம்படச் சித்திரிக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப்புறச் சூழ்நிலையிலே தோன்றும் சில பாத்திரங்களின் மன நோவுகளையும், குமைவு களையும், சலனங்களையும், கொந்தளிப்பையும், நாம் இலகுவில் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

தன்னுடைய தங்கை ‘பெரியபிள்ளை’ யாகியும் தான் ‘சும்மா’ இருக்கும் நிலையைத் திடீரென உணர்ந்து கொள்ளும் ஒரு சிறு பெண்ணின் மனக்கோலத்தை, “பக்குவம்” எமக்குக் காட்டுகின்றது. காலந்தாழ்த்தியொரு பெண் பருவமடைவது ஒரு பிரச்சினை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அதனைப் பிரச்சினை என ஆர்ப்பரிக்காமற் பாத்திரத்தின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு வாயிலாக நுணுக்கமாக உணர்த்தி விடுகின்றார் ஆசிரியர். இந்தப் பிரச்சினையை எழுதியதல்ல ஆசிரியரின் திறமை; பலர் முகத்தைச் சுளிக்கக் கூடிய பொருளை ஒரு கிராமப்புற வீட்டிலே சர்வசாதாரணமாகக் காணப்படும் நிகழ்ச்சியாக மாற்றிவிட்டதுதான் ஆசிரியரின் சிறப்பியல்பு. இவ்வெற்றிக்குத் துணைசெய்யும் அமிசங்கள் சிலவற்றையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலே கொக்குவில் - கோண்டாவில் - இணுவில் - பகுதியே ஆசிரியரது பெரும் பாலான கதைகளின் களம். அப்பகுதியிலுள்ள வீடுகள், தெருக்கள், ஒழுங்கைகள், கோயில் ஆகியன உயிர்த்துடிப் புடன் கதைகளில் இடம் பெறுகின்றன; மக்களின் ஊண், உடை, பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கை முதலியன பாத்திரங் களின் சூழலுக்கு வரம்பு செய்கின்றன; அவ்வரம்பிற்குள் ளேயே மனித உணர்ச்சிகள் தோன்றி மறைகின்றன; அவ்வுணர்ச்சிகள் தாம் பிறந்த சொல் வடிவிலேயே எமக்குப் பொருள் விளக்கஞ் செய்கின்றன; நுணுக்கமான ஒலியலை களைப் பதியும் நுண் கருவிபோலத் தனக்கு நன்கு தெரிந்த உணர்ச்சியமரான அநுபவத்தைத் திரிக்காமலும், விகாரப்படுத்தாமலும், கெடுக்காமலும் அமைதியான முறையிலே சொற்களிலே தேக்கியுள்ளார் திரு. முத்துலிங்கம்.

அவரது கதைகளிலே (பக்குவம், அக்கா, இருப்பிடம்) தோன்றும் பிரச்சினைகள் சமூகவியலாரும், உளத்தத்துவ நூலாரும், “பிரச்சினை”களாக ஆராயும் பிரச்சினைகளே. ஆனால், சூழலை விட்டுப் பிரச்சினைகளைப் பிரித்தெடுத்துப் பொதுப்பட ஆராய்பவர்களின் ஆய்வின் விளைவு அவ்வாய்வு. திரு. முத்துலிங்கமோ உணர்ச்சி நிறைந்த ஓர் இளம் உள்ளத்தில் அவை எவ்வாறு மண்டிக்கிடக்கின்றன என்பதனையே எமக்குக் காட்டுகின்றார். அந்த வகையிலே இத்தொகுதியிலுள்ள சில கதைகள் மனக் குகை ஓவியங்களே.

திரு. முத்துலிங்கத்தின் கதைகளிலே பாத்திரங்களின் புறத் தோற்றத்தைவிட அக உணர்வே கூர்மையாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. “அழைப்பு” என்னும் கதையில் இவ்வுண்மையைக் கண்டு தெளியலாம். சுருட்டுத் தொழிலாளியான கந்தப்பு இக்கதையில் அற்புதமான பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே வாழும் சுருட்டுத் தொழிலாளியை இலக்கியப் பாத்திரமாக்கி வெற்றியும் கண்டுள்ளார், திரு. முத்துலிங்கம். ஆனால், கந்தப்புவின் மன உணர்வுகளைத் திறம்படக் காட்டும் ஆசிரியர், அப்பாத்திரம் வாழும் புறவுலகிற் காணப்படும் சிக்கல்களைப் போதியளவு காணத் தவறிவிட்டார் என்றே கூறத் தோன்றும். எனினும் இத்தொகுதியிலுள்ள சிறந்த கதைகளில் அதுவுமொன்று என்று நான் கருதுகின்றேன்.

ஆசிரியரது கதைத் தொகுதியை இப்பொழுது நான் படிக்கும்பொழுது அவர் தனது குழந்தைப் பருவ வாழ்க்கை நினைவுகளையும், உணர்வுகளையும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டுள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலர் இளமைக்கால வாழ்க்கையை எழுத்தோவியமாக்கியுள்ளனர். தமக்கு நன்கு தெரிந்த, தம்மையறியாமலே தம்முடன் ஒன்றுகி விட்ட உணர்வுகளையே பல எழுத்தாளர் தமது சிருட்டியின் ஒரு பகுதியாக அமைத்துக் கொள்கின்றனர். அவ்வுணர்வுகள் செம்மைப்படுத்தப்படும் பொழுது நேர்மையும், எளிமையும் பெற்று விளங்குவதில் வியப்பெதுவுமில்லை.

திரு. முத்துலிங்கத்தைப் பற்றித் தனிப்பட்டமுறையில் இவ்வளவு கூறும்பொழுது எனக்கு இன்னொரு எண்ணமும் தோன்றுகிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக ஈழத் தமிழிலக்கியத்திலே காணப்படும் புத்தொலியின் ஒரு குரல்தான் திரு. முத்துலிங்கம். தேசியப் பண்பிற்கும் பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் நமது பாரம்பரியத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்டு வரும் முக்கியத்துவமே, யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு சிறு பகுதியை உணர்ச்சி வடிவிற்பனை கண்டுணர்ந்து எழுதும் முத்துலிங்கம் துரிதமாக வளரக்கூடிய வாய்ப்பையும், அவ்வளர்ச்சியின் சின்னங்களாகிய கதைகளுக்கு நிரம்பிய ஆதரவையும் அளித்தது. உதாரணமாகச் “சங்கல்ப நிராகரணம்” என்னும் கதை 1958-ம் ஆண்டு இலங்கையில் நிகழ்ந்த கலவரங்களை யடுத்த காலப்பகுதியிலே உருவாகியதாகும். கணவனைப் பிரிந்து யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் மனத்திலே ஏற்படும் சலனத்தை நுட்பமாகச் சித்தரிக்கும் அக்கதை குழந்தையால் சிறப்புப் பெற்றது என்று துணிந்து கூறலாம். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அத்தகையதொரு கதை பொருத்தமுள்ளதாகச் சிலர் கருதக் கூடுமாயினும், பிரிவு ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாக இருந்த காலத்தில் அக்கதை அவ்வுணர்ச்சிக்குக் கொடுத்த அழுத்தத்தை நான் வற்புறுத்த வேண்டியதில்லை. கத்தியின் கூர்ப்பாகத்தில் நடப்பது போன்ற சிரமமான காரியத்தை எளிமையும் நேர்மையுந் துலங்கச் செய்து முடித்துள்ளார் என்றே நான் கருதுகின்றேன். அக்கதையும் பலரால் புகழப்பட்டுள்ளது. மனவுணர்வுகளைச் சிதறலான, ஆனால் சங்கிலித் தொடர்பான ஓவியங்களாகத் திரட்டிப் பூரணமாக ஓர் உயிரோவியத்தைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர். அக்கதையில் ஆசிரியர் காட்டும் கலை நுணுக்கமும் கற்போர் கண்டுணர்ந்து சுவைக்கத் தக்கதே. அந்த வகையில் தனது குழந்தையால் தான் சக்திபெற்று, தனது சக்தியை மீட்டும் தனது குழந்தைக்குக் கொடுத்துள்ளார் அவர். இவ்வாறு கூறுவதனால், நான் முத்துலிங்கத்தின் தனிப் பண்பையோ, திறமையையோ குறைவாகக் கணக்குப் போட்டதாக எவரும் எண்ணவேண்டியதில்லை. ஏனெனில், திரு. முத்துலிங்கம்

தமிழ்ச் சிறுகதையலகிற்கு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டால் இடம் பிடிக்கத் தக்கவர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குத் தொடக்கத் திலேயே இருந்தது. அந்த நம்பிக்கையும் வீண்போகவில்லை. ஆயின் நாட்டிலே தோன்றிய பல்வேறு விதமான மாற்றங்கள், வளர்ச்சிப் போக்குகள், புதிய கண்ணோட்டங்கள், ஆகியவற்றின் உந்துதலினாலேயே முத்துலிங்கத்தின் திறமை மெருகு பெற்றது என்பதை நாம் ஒரு கணமாவது நினைவு கொள்ளுதல் தரும்.

கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள் ஈழத்திலே தோன்றிய தரமான சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் திரு. முத்துலிங்கமும் ஒருவர். அத்தகைய எழுத்தாளர் ஒருவரை ஆரம்பத்திலேயே அடையாளங் கண்டு கொண்டதில் நான் எப்பொழுதுமே பெருமைப் படுவதுண்டு. வயதில் எனக்கு இளைஞரான ஆசிரியர் கடந்த சில ஆண்டுகளாக என்னுடன் நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டுவந்துள்ளார். அவரது சில கதைகள் பற்றி எனக்குக் கருத்து வேறுபாடுண்டு. ஆனால், அவரது இலக்கிய ஆர்வமும், திறமையும், மென்மையான உளப்பாங்கும் வேற்றுமையைக் குறைத்து ஒற்றுமையையே வளர்த்து வந்துள்ளன. எனவே, நண்பனொருவனைப் பற்றி அதிகம் எழுத நான் விரும்பவில்லை. நூலைப்பற்றி வாசகர் நல்லெண்ணங் கொள்வராதலின் ஆசிரியரைப் பற்றியும் நல்லெண்ணங் கொள்வர் என்று நினைக்கிறேன். நான் திரு. முத்துலிங்கத்தின் கதைகளை இங்கே விமரிசனஞ் செய்யவில்லை. அப்பணியை விமரிசகருக்கே விட்டுவிடுகின்றேன்; ஏனெனில், வாசகரும், விமரிசகரும் ஏமாற்றமடையமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. ஆசிரியர் மேலும் பல சிறுகதைகளை எழுதி வெற்றி காணவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றேன். எழுத்துலகில் அவருக்கு நல்ல எதிர் காலமுண்டு.

தமிழ்த்துறை,
பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

க. கைலாசபதி.

என் கதைகள்

நான் கதை எழுதுவது ஒரு தனிக் கதை. கதை எழுத வேண்டும் என்று தோன்றியவுடனேயே இருந்து பக்கம் பக்கமாக எழுதிவிடும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லை.

எங்கோ, எப்போதோ மனதில் முளைத்த கருவொன்று மனதைச் சிராய்த்தபடியே இருக்கும். அதன் உருவம் சரியாகக் கவனம் செய்யப்பட்டதும், எழுத உட்காருவேன்; கதை முடிவடைய ஒரு மாத காலமோ, அதற்குக் கூடவோ ஆகும். அதற்குப் பின் திருத்தங்கள்; திருத்தத்திற்குத் திருத்தம். இப்படியாகவே போகும். எனக்குப் பிடித்த உருவம் இறுதி வரை என் கைக்குள் அகப்படாமல் எட்டியே நிற்கும்.

இதன் காரணமாகத்தான் கடந்த நாலு வருடத்து அறுவடை இவ்வளவு சொற்பமாக இருக்கிறது.

1958ம் ஆண்டு, நண்பர் கைலாசபதி அப்போது 'தினகரன்' பத்திரிகாசிரியராக இருந்தார். ஒரு நாள் தற்செயலாக என்னை 'எழுதிப் பார்க்கும்படி' கூறினார். அதன் விளைவுதான் என்னுடைய முதற்கதையான 'ஊர்வலம்'. என் அதிர்ஷ்டம், அவருக்கு அது பிடித்துக் கொண்டது.

நான் எழுத ஆரம்பித்து விட்டேன்.

என் வாழ்க்கையில் நான் இரு நண்பர்களுக்கு மிகவும் கடைமைப் பட்டிருக்கின்றேன். ஒருவர் திரு. க. கைலாசபதி. மற்றவர், திரு. கா. சிவத்தம்பி. முன்னையவர் என் கதைகளை, என் முன்னிலையிலேயே பிய்த்து, அவற்றின் குறைகளைப் பற்றியே என்னிடம் விவாதித்து, என்னை 'நிறை' செய்தவர். நண்பர் சிவத்தம்பியோ என் நிறைகளையே பேசிப் பேசி என் உற்சாகத்தை அதிகரித்து விட்டவர்.

இருவருடைய அறிவுரைகளுமே என் கதைகளில் அவ்வப்போது எவ்வளவோ மாற்றங்களைப் புகுத்தியிருக்கின்றன.

வாசகர்கள், என் முதற் கதைகளான “ஊர்வலம்” “உன்மத்தராயிருந்தோம்”, “கடைசிக்கைங்கரியம்” முதலியவற்றிற்கும், பிந்திய கதைகளான “அழைப்பு”, “ஒரு சிறுவனின் கதை”, “இருப்பிடம்” ஆகியவற்றிற்குமிடையே காணும் வித்தியாசமே இதற்குப் போதிய சான்று கூறும்.

நண்பர் திரு. கைலாசபதி தமது அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது உண்மைதான்; சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்தவோ, பிரச்சினைகளைப் பிட்டுக்காட்டவோ, எழுந்தனவல்ல என்கதைகள்.

நான் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த, சம்பவங்களை, உணர்ச்சிகளை என் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறேன்; வேறொன்றுமில்லை.

கதையைப் படித்து முடிந்ததும் வாசகனிடத்து ஒரு பூரண நிறைவு நிலவ வேண்டும்.

வாசித்ததை நிதானிக்கக்கூடிய ஒரு பக்குவம், தன் சுற்றுடலை ஒரு புதுக் கோணத்தில் கண்டுவிட்ட திருப்தி, படித்த பொருளின் மீது ஒரு லயிப்பு, இவை என் வாசகனுக்கு ஏற்பட்டால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது.

என் கதைகளில் சமுதாயத்தின் ஊழல்கள் தொனிக்கலாம்; தொனிக்காமல் விடலாம்.

சமூகக் குறைபாடுகளை நான் கிரீமலம் செய்யப் புறப்படவில்லை; நான் பிரசாரகனும் அல்லன். ஆனால், என்னைச் சுற்றிலும் நான் காணும் மனிதப்பண்பற்ற, மனித நிறைவற்ற நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லாவிட்டால், சொல்லிப் பகிர்ந்து கொள்ளாவிட்டால், என்னில் எனக்கே திருப்தி ஏற்படுவதில்லை.

என்னுடைய கந்தப்பு, பாவம்! அவரைப் போலவே தான் நானும்.

விடியாத அவருடைய இன்னல்கள் அவருக்குத் தெரியும்; எனக்குத் தெரியும்; என் மூலமாக வாசகனுக்கும் தெரியும்.

இதற்கு மிஞ்சி நான் கந்தப்புவிற்கு வேறு என்ன செய்து விடமுடியும்?

இன்னொன்று கூற வேண்டும்.

இணைவிழைச்சு சம்பந்தமாக நான் எழுதுகிறேன் என்பது ஒரு பொதுக் குற்றச் சாட்டு. என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படி எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்குச் சிறிதும் கிடையாது. ஆனாலும், நான் சொல்ல வந்த கருத்தை சிந்தித்த முறைப்படியே ஞார்த்தைகளில் வடிப்பதற்கு, சில விவரங்களை அரணாக அமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் முதற் சொன்ன மூன்றும் 1958ல் வெளிவந்தன; 1959, 1960, 1961ல் மிகுதிக் கதைகளை எழுதினேன்.

இக் கதைகளில் “அனுலா” கல்கியிலும், “கோடை மழை” சரஸ்வதியிலும், “ஒரு சிறுவனின் கதை” வீரகேசரியிலும் வந்தன. மிகுதிக் கதைகள் ‘தினகரனில்’ வெளியாயின.

இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும், இச்சிறுகதைகளைப் புத்தக உருவில் வெளியிடுவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டி இந்நூலைச் சிறப்புற வெளியிடும் விஜயலட்சுமி புத்தகசாலையினருக்கும் அவ்வப்போது அரும் ஆலோசனைகள் தந்து என்னை ஊக்குவித்த நண்பர் திரு. காவலூர் ராசதுரைக்கும் என் உன்றி என்றும் உரியது.

15, சென்ற லோறன்ஸ் வீதி,
கொழும்பு-6.

அ. முத்துலிங்கம்

சமர்ப்பணம்

கதைகள்

கோடை மழை	...	17
அழைப்பு	...	30
ஊர்வலம்	...	44
ஒரு சிறுவனின் கதை	...	54
அனுலா	...	68
சங்கல்ப நிராகரணம்	...	82
உன்மத்தராயிருந்தோம்	...	95
இருப்பிடம்	...	109
கடைசிக் கைங்கரியம்	...	121
பக்குவம்	...	134
அக்கா	...	146

என் ரஞ்சனிக்கு

I

கோடை மழை

இலங்கை 'மாப்பை' விரித்து வைத்து அதன் தலையில் யாழ்ப்பாணத்தைத் தேடிப் பிடித்து, சிகப்பு பென்சிலால் பெரியதொரு புள்ளி போட்டு, 'இதுதான் கொக்குவில்' என்று பீற்றிக் கொள்ளும் அளவிற்கு பிரபலமான தல்ல எங்கள் ஊர்.

ஆனால் 'மாப்பை' எடுத்துப் பிரிக்காமல், பென்சிலால் கோடு இழுக்காமல், இது கொக்குவில் என்று சொல்லாமல் விடக்கூடிய அளவிற்குப் பிரபலமற்றது என்றும் கூறிவிட முடியாது.

அர்த்த நாரிசுவரர் போன்று, கொக்குவில், ஒரு பக்கத்திலும் சாயாமல், தனித்து, தனக்கென்றொரு நாகரிகம் வைத்துக் கொண்டு இருப்பதாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

கொக்குவில் என்றவுடன் சிலருக்கு 'காணு, சேணு' வின் கோடாபோட்ட நல்ல பளபளப்பான நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டு ஞாபகத்திற்கு வரலாம்; சிலருக்கு முறைப்படி காய்ச்சிய காரசாரமான கள்ளச் சாராயத்தின் நெடி நினைவுக்கு வரலாம். இது இரண்டிலும் அனுபவமில்லாத தூர்ப்பாக்கியசாலிகள் பழைய பிரபலகொலைக் கேஸுகள் சிலவற்றை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வந்து அனுபவித்து ரசிக்கலாம்.

ஆனால் கொக்குவில்லுக்கு விஜயம் செய்த யாராவது அது மேற்கூறிய ஒன்றிலேதான் பிரபலமான

யிருக்கவேண்டும் என்று கூற்றால், அவருக்குக் கண் பார்வை 'கிராமப்போன் பிளேட்டா, அல்லது கிடாரச் சட்டியா' என்று வித்தியாசம் கண்டு பிடிக்கும் அளவிற்காவது இருக்குமா என்பது சந்தேகந்தான்.

ஒழுங்குகளுக்குப் பேர் போனது கொக்குவில். அவற்றில்தான் எத்தனை ரகம்? வண்டிப் பாதை, மணல் பாதை, மக்கி ரோட்டு, கல்லு ரோட்டு, முடுக்குத் தெரு, மூலைத் தெரு, குச்சு ஒழுங்கை, குறுணி ஒழுங்கை, ஒற்றையடிப்பாதை, ஒன்றரையடிப் பாதை இப்படியாக இன்னும் பலப்பல.

இப்படிப்பட்ட ஒழுங்குகளோ, புழுதிக்குப்பேர் போனவை. அது மாத்திரமா? பிறந்த நாள் தொடங்கி மேற்கூறிய ஒழுங்குகளோடு பழகியவர்களையே சிற் சில சமயங்களில் இவை ஏய்த்து விடுவதும் உண்டு. கொஞ்சம் அசந்து போனால் சரி, பழையபடி புறப் பட்ட இடத்துக்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் அசாத்தியத் திறமை படைத்தவை.

இந்த ஒழுங்குகளில் சைக்கிள் சவாரி செய்வதற்கு, அபூர்வப் பழக்கம் வேண்டும். கொக்குவில் பிய்த்துக் கொண்டு போகும் கே. கே. எஸ். ரோட்டிலிருந்து இறங்கிய ஒருவர், புகையிலைக் காம்பு நெட்டி போல் பின்னிப் பின்னிக் கிடக்கும் இந்த ஒழுங்குகள் வழியாகப் பிரயாணம் செய்து, மறுபடியும் பலாலி ரோட்டில் மிதிப்பாரானால், அவர் புறப்பட்ட முகூர்த்தத்தில் ஒரு சுவீப் டிக்கெட் எடுத்திருக்கலாம் என்று துணிந்து கூறலாம்.

இப்படிப்பட்ட கிராமத்தில் சுரம் வந்தவனுடைய 'டெம்பரேச்சர் சார்ட்' போல இடைக்கிடை ஏறி இறங்கும் நாகரிகத்தில், சமீபத்தில் கொழும்பில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நாகரிகமானது ஒரு திடீர்

வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனாலும் பொதுவாகப் பெண்களுடைய நாகரிகமானது, பின்னேரம் நாலு மணியானதும் சேலையைக் களைந்து விட்டு 'கிமோனூ' அணிந்து படலைக் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பதும், வெள்ளைக் கால் கந்தையருடைய படலையடியில் யாராவது 'இளவட்டம்' சைக்கிளில் திரும்புவது தெரியத் தொடங்கும் போதே, உள்ளே ஓடி ஒளிந்து கொள்வதும் என்ற அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறது.

அவசரகாலச் சமயத்தில் சட்டத்தையீறி, மதகுகள் மீது குந்தியபடியே அரட்டை அடிக்கும் ஆண்கள், அரைமைல் தூரத்தில் பட்டாளத்து 'வான்' முகப்பு லைட் மின்மினி போலத் தெரியும் போதே அந்தர்த்தியான மாகும் அளவிற்கு வீரமும், தைரியமும் படைத்திருந்தார்கள்.

குழந்தைகளைப் பற்றியோ கூறத் தேவையில்லை.

கர்ப்பத்தடையைப் பற்றிய ரூபகமே இல்லாமல் தாராளமாகப் பெற்றுப் போட்ட குழந்தைக் கணங்கள் ஒழுங்குகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்.

தாய்மார்களுடைய கையில் ஆறு மாதக் குழந்தை ஒன்று இருக்கும் போதே, வயிற்றில் இரண்டு மாதத்தில் ஒன்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டு இருக்கும். ரெயில்வே லைன் கரைதான் குழந்தைகளுடைய விளையாட்டு மைதானம்.

தண்டவாளத்தின் மேல் வரிசையாக சோடா மூடியை அடுக்கிவிட்டு 'யாழ்தேவி' வரும்போது ஒளித்திருந்து வேடிக்கை பார்ப்பதுடன் அவர்களுடைய ஆரம்ப விளையாட்டு முடிவடைந்து விடும்.

* * *

கொக்குவிலுக்குப் புதிதாக வரும் வாசகர்களுக்கு கொக்குவில் எங்கே ஆரம்பமாகிறது என்ற சந்தேகம் எழலாம்.

காலை 6-20 க்கு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புறப்படும் கொழும்புப் புகை வண்டியில் பிரயாணம் செய்திருக்கும் அன்பர்கள், புகை வண்டி, அடுத்து வரும் கூடலை ஒன்றைக் கடக்கும் போது, நெடி துயர்ந்த பனைகளின் பின்னால், சுகாதார இன்ஸ்பெக்டரை நாளது வரை ஏய்த்து வந்த நூற்றுக் கணக்கான தலைப்பாகைகள் மிதப்பதைக் காணத் தவறியிருக்க மாட்டார்கள்.

சந்தேகமின்றி, கொக்குவில் அங்கேதான் ஆரம்பமாகிறது.

கொக்குவிலின் மேலான கைத்தொழில் சுருட்டுத் தொழில்தான் என்றாலும், சுருட்டுத் தொழில் செய்து, பணக்காரரானவர்களை விரல் விட்டு எண்ணுவதானால் கைகளே தேவையில்லை.

கல்வியும் இதே நிலைதான்.

‘கிளறிக்கல்’ ஒவ்வொருத்தருடையதும் மகோன்னதமான லட்சியம். தட்டித் தவறியாராவது ஒருத்தர் எஸ். எஸ். சி. பாஸ் செய்து விட்டால் நல்லூர் கந்தசாமியாருக்கு ஒரு சங்கராச்ச்சனை லாபம் என்று அர்த்தம்.

ஆண்களின் கதியே இப்படி என்றால் பெண்களைப் பற்றிக் கூறவே தேவையில்லை.

குறைந்தது நாலு பிழைகளுடன், விலாசதாருக்குக் கிடைக்காத வகையில், ஆங்கிலத்தில் தந்தி எழுதும் அளவிற்கு, அவர்களுக்கு அமோகமான கல்வி அறிவு இருக்கிறது.

இருந்தும் என்ன? நாகரிகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பேர்வழிகள் கொக்குவிலின் பிரபல்யத்தை மாத்திரம் எப்போதும் ஒப்புக் கொண்டதே கிடையாது.

* * *

சின்னாச்சிக் கிழவி, ஒன்றரை சஷ்டியப்த பூர்த்தி மதிக்கக்கூடிய தோற்றம். எனினும் அந்த நாட்களில் ஆயிரம் புகையிலைக் கன்றுக்குப் பட்டை பிடித்த தேக்ககட்டு இன்னமும் குலைந்துவிடவில்லை. தொழில் ஊர் வம்பு; ‘பார்ட் டைமாக’ பலாநிலை குத்தல். ‘தொண தொணப்பு’ நச்சரிப்பு, கருமித்தனம், ‘பஞ்சம் கொட்டுதல்’ போன்ற கிழவிகளுக்கு இயல்பான லட்சணங்களுக்குக் குறைவில்லை.

‘கோச்சி வரும், கவனம்’ எச்சரிக்கையை லட்சியம் செய்யாமல் எதிரே வரும் ரயில்வே கடவையைக் கடந்து இடது சந்தியில் திரும்பினால், ‘இங்கே ஆர்மோனியத்தை ரிப்பேர் செய்யப்படும்’ என்ற போர்டு பலகை ஒன்று பயங்கரமாகத் தமிழுக்கு ரிப்பேர் பார்த்தபடியே தொங்கும்.

அதற்கு எதிர்ப்புறம் ஒரு குச்சு ஒழுங்கை.

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குக்கூட தனியாகப் போவதாக இருந்தால் நெஞ்சம் ‘படக் படக்’ என்று இடிக்கும். ஜனப் புழக்கம் இல்லாத படியால் பாதை நடுவே அங்கங்கே இக்கிரியும் நாகதாளியும் சுகம் விசாரிக்கும்.

தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு மேலும் போனோமென்றால் பிரமாண்டமான கள்ளி மரம் கொக்குவில் பசுக்களின் அன்றைய சந்ததி விருத்தியை உமல்களாகக் காய்த்து, கணக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

கைக்குட்டை வைத்திருப்பவர்கள் ஒரு கையால் முக்கிற்கு அபயம் அளித்தப்படி, மறு கையால் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு, இன்னும் பத்தடி போவார்களானால் 'அட்டானை முருகேசர்' கொலையுண்ட புனித ஸ்தலம் தென்படும். இந்த மேட்டு நிலத்தில் நின்று கிழக்குப் பக்கமாகப் பார்த்தால் தெரிவதுதான் கிழவியின் பொத்தல் குடிசை.

ஆனால் இப்போது அங்கே இந்த வழியா போக முடியாது. புளியமர உரிமை வழக்கொன்றில் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் ஏற்பட்ட தகராறில் 'கவுண்மேந்து' தலையிட்டு, குறுக்கு வேலி ஒன்று தற்காலிகமாகப் போட்டிருப்பதால், நேயர்கள் தயவு செய்து சிரமத்தைப் பாராது, வந்த வழியில் திரும்பி, கிழவி வழக்கமாகப் போகும் பிள்ளையார் கோவில் ஒழுங்கையால் வருவார்களாக !

எலக்சன் சீசனில் யாரோ ஒட்டிவிட்ட நோட்டிஸ் ஒன்று இன்னமும் கிழவியின் படலையில் விசுவாசத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது.

அந்தப் படலையை இழுத்துப் பிடித்தபடி பாறங்கல் ஒன்று. கையை விட்டவுடன் படலை படாரென்று சத்தத்துடன் மோதிக் கொள்ளும். ஆனால், இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் "ஆட்டோமெட்டிக் ஷட்டர்" என்று கூறுவார்கள் என்பது கேவலம், கிழவிக் கோ அல்லது படலைக்கோ தெரியாததுதான் !

சிறிது கடகடத்த அந்தப் படலை மீது நமக்கு இலகுவில் நம்பிக்கை பிறப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனபடியால், கிழவி, வழக்கமாகப் போகும் பொட்டு வழியாக நாமும் குனிந்து உள்ளே போவோம்.

சுளகு ஒன்றிலே ஓடியற் கிழங்கு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்திலே ஈர்க்கிலே ஜம்மென்று குந்தியிருந்த பழ மிளகாய் ஒன்று காக்கைகளை எல்லாம் விரட்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வாசலுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி ஆடு கட்டியிருக்கிறது. பக்கத்தில் ஒரு உழவாரப் பிடியும் கொஞ்சம் புல்லுக் கட்டும்.

ஆடோ, உழவாரமோ புல்லைக் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அரைச் சாக்கு நெல்லு காயப் போடக் கூடிய அளவிற்கு ஒரு குந்து. அதை ஒட்டியபடி கிடக்கும் மண் சுவரில் கரிக் கணக்கு எழுதாத இடமாகப் பார்த்து, ஒரு தேதியில்லாத முருகன் காலண்டர், பரிதாபகரமாகத் தொங்குகிறது. வள்ளியம்மை தெய்வானையருடைய டிரஸைப் பார்த்த அளவில் 'பொங்கு கை' பாஷன் பிரபலமாயிருந்த காலத்தில் காலண்டர் அச்சாகி இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

கிழவி, கோடிப் பக்கத்தில் இருல் நோண்டிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்தில் இருபது வயது மதிக்கக்கூடிய இளைஞன் ஒருத்தன் சோகம் ததும்ப நின்று கொண்டிருந்தான்.

“எட பாவி! உன்னைப் பெத்த வயிறு நெருப்பாய் எரியுமேடா? எப்படித்தான் உனக்கு மனசு வந்தது”

“நான் என்னனை ஆச்சி செய்ய? கொழும்பிலே வேலை ஒண்டுக்கு கட்ட வேணும். அந்த மனுஷிக்கு எப்பிடிப் போட்டு விளங்கப்படுத்தியும் ஏறுதில்லை. என்னை வேறை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்? வேலை

யானதும் முதல் சம்பளத்திலேயே மீண்டு போடுறன். இப்ப மாத்திரம் என்னைக் கை விட்டிடாதேயணை! வீட்டிலே பொலிசெல்லாம் வந்து சேர தினை நடக்குது.”

“என்ன ...! பொலிசுக்கும் சொல்லிப் போட்டே என்னட்டை வந்தனி! எனக்கு வேண்டாம் ராசா இந்தச் சள்ளை! நாளைக்கு பொலிசுக்காரர்கள் வந்து என்னைப் பிடிச்சு நாலு கேள்விகேட்க... .. நான் தறதற வென்று முழுசு... ..”

இளைஞன் கொஞ்சம் உலக சம்பிரதாயம் தெரிந்த வனாகக் காணப்பட்டான்.

“எனை ஆச்சி! நீ பயந்து சாகிறாய்? இப்ப நான் உதைப் பெரிய கடையிலை கொண்டு போய் வைக்க மாட்டேனே. உன்னட்டை என்டால் அயலுக்கை... .. ஏதோ... .. அஞ்சு... .. பத்து... .. உனக்கும்.”

‘அஞ்சு, பத்து’ மாத்திரம் உடனே பலித்தது!

கிழவி இருலைக் கழுவி எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனாள். இவ்வளவு நேரமும் காத்திருந்த காகத்தின் வாயில் மண்ணைப்போடுவதற்கென்று எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த கிழவியினுடைய வாடிக்கை நாய், அரிவாளை நக்கி எடுத்து, கிழவிக்கு ஒத்தாசை செய்தது.

முந்தானையால் கையைத் துடைத்தபடி “எங்கை எடு பாப்பம்” என்று கையை நீட்டினாள் கிழவி.

நல்ல கனம். குறைஞ்சது நானூறு மதிக்கலாம் என்று கிழவியின் அனுபவக் கை கூறியது.

“இது என்ன இரண்டரைப் பவுணும் தேரது போலைக் கிடக்கு? எவ்வளவு கேட்கிறாய்?”

“ஒரு முன்னூறு... ..”

“இப்ப உங்கை ஆரிட்டை மாற்றது? செல்லாச் சியும் முத்த மோலின்ரை பிள்ளைப் பெத்துக்குச் சிலவழிச்சுப் போட்டு நிற்கிறாள். சின்னமோனை படுத்த படுக்கையாய் கிடக்கிறாள்... ..” இன்னும் என்னவோ எல்லாம் கிழவி முணு முணுத்தாள். காதில் விழவில்லை.

மடியை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு, இறப்பிலே சொருகியிருந்த தடுக்கை இழுத்துத் தட்டி, குந்திலே போட்டாள் கிழவி. “உதிலை இரடா மேனை! அஞ்சு நிமிட்டிலை வந்திடுறன்... .. உந்தக் கட்டயிலை போற வன்ரைமாடு வந்திடும்... .. ஒருக்கால் பார்த்து கொள்... ..” என்றபடி பிலாவிலைக் கம்பியையும் தூக்கிக் கொண்டு ‘முணு முணு’ என்று தன் சொந்த பாஷையில் ஏதோ பேசியபடி புறப்பட்டாள் கிழவி.

“பெத்த தாயிட்டைக் களவெடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கு முதேவி! என்னென்னுதான் உருப்படப் போகுதோ! லோகம் கெட்டுப் போச்சு... .. கனகத்தின்ரை முத்தவன் ஒரு போங்கு... .. அவளுக்கும் வேணும்... .. கொக்குவில்லை தன்னட்டைத்தான் கல்லட்டியல் கிடக்கு என்ற கெறுக்கு... .. முத்தாச்சியின்ரை செத்த வீட்டுக்கு வந்த இடத்திலை என்னோடை கட்டிப் பிடிச்சு அழக்கூட இல்லை!”

நாலு வீட்டுக்கும் போய் கிழவி வருவதற்கிடையில் இளைஞனுடைய முக்கால்வாசிப் பிராணனும் போய் விட்டது. தடுக்கில் இருந்த நெட்டியெல்லா வற்றையும் பிய்த்துப் பிய்த்துப் பல்லைக் குத்திய படியே இருந்தான்.

சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல், நிரைவிட்டுப்போன கொள்ளி எறும்புகள் வேறு இடைக்கிடை அவன் காலை உருசி பார்த்தன.

புல்லுக்கார மனுஷி ஒன்று, என்ன இழுவோ சமுசயப்பட்டு, திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே போனாள்.

அவள் அந்தப் பக்கமும் வருகிறவள்.

கால்சட்டை போட்டபடி குந்தில் இருக்க வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது.

பன்னிரண்டு மணிபோல கிழவி யார் யாரையோ திட்டிக்கொண்டே அவர்கள் ஏழேழு தலைமுறையும் என்னென்ன வியாதி வந்து சாக வேண்டுமென்று 'லிஸ்டு' தயாரித்தபடியே, வந்து கொண்டிருந்தாள்.

பிலாவிலை நிரம்பி வழிந்தது.

வந்தவள் வெகு சாவகாசமாகக் குந்தி இருந்து ஒவ்வொரு இலையாகக் கிழித்து ஆட்டுக்குப் போட்டபடியே இருந்தாள்.

இளைஞன் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான். கிழவி பேசுவதாய்க் காணும்! நெருப்புமேலே இருப்பதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு.

“என்னனை ஆச்சி... ..போன விஷயம்?”

“நான் என்னத்தைச் செய்ய?... .. எல்லா வேசையளும் பஞ்சம் கொட்டுளுவை... .. உனக்குத் தெரியுமே... .. முளிக்கார கந்தையற்றை பேத்தி... .. இப்ப அவள்தான் புதுப்பணக்காரி... .. சாதிக் குணத்தை என்னிலே எல்லே காட்டுறாள். கேளடா மோனை... .. கண்டறியாத பூனை கமுகிலே ஏறி... ..?”

அவனுக்குப் பொறுமையில்லை. “அப்ப நான் வரப்போறேன்... .. நீ அதை... .. எடு!”

“என்னடா அதுக்கிடையிலே கோவிக்கிறாய்! ஆக கொக்குவில்லை அவள் ஒருத்திதானே பணக்காரி.

மற்ற எல்லோரும் செத்துப் போனவையே? இந்தா... இவ்வளவுதான் தேறிச்சுது... .. ஒருத்தியிட்டையும் இந்த நேரம் இல்லை!”

“எவ்வளவுவெணை கிடக்கு?”

“எண்ணிப் பாரேன்! இருபத்தேழு தந்தாள் பாவி. நான் ரெண்டு எடுத்திட்டன். மிச்சம் இருநூற்றம்பது இருக்குது. மாதக் கடைசியிலே மீண்டு போடு.”

‘எம காதகி’ என்று முணு முணுத்தபடியே கால்சட்டை. பைக்குள் காசை வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் இளைஞன்.

* * *

கச்சான் காற்று அடித்து ஓய்ந்து, மறுபடியும் சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது.

கொழும்புக்குப் போனவன் திரும்பி வந்த ஒரு அசுகை, அசுமாதத்தையும் காணவில்லை.

கிழவி எதிர்பார்த்ததுதான்.

கிழவிக்கு என்ன பைத்தியமா, நல்ல பெறுமதியான நகையைக் கொண்டுபோய் வேறு யாரிடமும் வைப்பதற்கு? நகையை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு ‘வாயைக் கட்டி வயித்தைக்கட்டி’ சேர்த்த தன்னுடைய காசைத்தான் கொடுத்திருந்தாள்.

மறுபடியும் வந்து கேட்டால் ‘கண்டது ஆர், கேட்டது ஆர்’ என்று அடிச்ச முடி விட்டால் போகிறது... :

அன்றைக்கென்று கிழவியினுடைய மூத்த மகள் வந்திருந்தாள்.

“எண்ண ஆச்சி என்றை மோளின்ரை சாமத்தியச் சடங்கை கொஞ்சம் ‘பப்ளிக்’காய் நாலு பேருக்கும் சொல்லிச் செய்யப் போறன். சிலவுக்கு ஒரு நானூறு எங்கையாலும் மாறித் தாவன். சடங்கு முடிஞ்சு கையோட திரும்பித் தந்திடுவன்.”

“இதென்னடி நீ! ‘சுடுகுது மடியைப்பிடி’ எண்டால் ஆர் தருவினம். அதுவும் ஆரெண்டாலும் சும்மா தாறண்டவளவையே...?”

“என்னனை ஆச்சி! ஊரிலை நான் குடுத்த காசெல்லாம் நிக்குது. பொடிச்சியின்ரை சடங்கோட ஒரு ஐநூறு அறுநூறுவது சேரும்...உன்ரை காசு எனக் கென்னத்துக்கு, அஞ்சு சத வட்டியோட அப்பிடியே தந்திடுறன்.”

“சரி, நீ வீட்டை போ! நான் உங்கினைக்கை பாத்திட்டு வாறன்” என்று கிழக்குப் பக்கம் கையைக் காட்டினாள் கிழவி.

பாக்கியமும் கிழவியினுடைய மகள் தானே. கிழக்குப் பக்கம் கையைக் காட்டினால் மேற்குப் பக்கத்தில்தான் எங்கோ மாறப்போகிறாள் என்று அர்த்தம்.

“சீனியற்றை செல்லாச்சியாக இருக்குமோ” என்று ஊகித்தபடியே எழுந்து புறப்பட்டாள் பாக்கியம்.

* * *

வெய்யில் காய்ந்துகொண்டு தானிருந்தது. எனினும் கிழவியினுடைய தீட்சண்ய புத்தியிலே மழை பெய்யும் போலப்பட்டது.

அப்படியே காயப்போட்ட விறகுகளை அவசர அவசரமாக அள்ளி ‘அசைவிலே’ அடுக்கினாள்.

பிலாவிலைக் கம்பியையும் தூக்கிக்கொண்டு, அடிக்கடி மடியைத் தொட்டுப் பார்த்தபடியே புறப்பட்டாள் கிழவி.

சொந்த மகளிடமே வட்டிக்குக் கொடுக்கும் சுவாரச்யத்தை இதற்கு முன்பு அவள் அனுபவித்தது கிடையாது.

செல்லாச்சியிடம் கொடுத்தால் கண்ணை முடிக்கொண்டு நானூறு தருவாள்.

கிழவிக்கு என்னவோ ஞாபகம். மடியாளைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். ஏதோ மாதிரி இருந்தது.

வெளிச்சத்தில் எடுத்து உற்றுப் பார்த்தாள்.

வயிறு பகீரென்றது!

கண்ணெல்லாம் சுழட்டிக்கொண்டு வந்தது. நடுவழியில் கிழவி பொத்தென்று குந்திவிட்டாள்.

நடுங்கும் அந்தக் கையிலே கிடந்த நகை அவளைப் பார்த்து இளித்தது.

என்ன இருந்தாலும் பித்தனை பித்தனை தானே!

எங்கோ சேவல் ஒன்று பட படவென்று செட்டையை அடித்துக் கொண்டது.

மின்னவில்லை! முழங்கவில்லை! ‘படர் படர்’ என்று தடித்த மழைத்துளிகள் அங்கும் இங்கும் பொட்டுப் பொட்டாக விழுந்து தெறித்தன.

கிழவியின் வரண்ட கண்ணீர் விழுந்த இடம் தெரியவே இல்லை!

இயல்பான கொக்குவில் புழுதியின் வாசனை கம்மென்று வீசியது.

II

அழைப்பு

ஊதல் காற்று உடலைக் கிழித்தது. விற்றுக்கு விற்றுக்கென்று கைகளை வீசியபடி வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தார் கந்தப்பு. அந்த வெற்று உடம்பில், இணுவின்னின் பேர் போன செம்மண் புழுதியை அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டிருந்தது காற்று. கூடுவிட்டுப் போன மார்பும் அதற்குமேல் ஒட்டிவைத்தார் போன்று உடலுக்குச் சற்றே பெரிதான தலையும், குழி விழுந்த கண்களும், கவுண்மேந்து உத்தியோகத்தகை இருந்தால் எந்த நேரமும் “மெடிக்கல் சர்டிபிககெட்” எடுக்கக் கூடிய தேகக் கட்டுமொக, அந்த நிர்மானுஷ்யமான ரோட்டிலே, கந்தப்புவின் வீச்சு நடை சிறிது பயங்கரத்தை விளை விக்கக் கூடியதாகத்தான் இருந்தது.

தூரத்தில் அதிசயமாக பஸ் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. “இன்று மட்டும் பஸ்ஸிலே போனால்?” என்ற சபலம். அவரையும் அறியாமல் அவருடைய கைகள் மடியைத் தொட்டன. முன்று நாளாகச் சுருட்டியபடி கிடந்த அந்தப் பதினேழு சதம் வியர்வை மணத்துடன் காட்சியளித்தது.

—இண்டைக்காவது முதலாளி கணக்குத் தீர்த்தா ரெண்டால்... ..உந்தச் சில்லறைக் கடன்களை ஒரு மாதிரி சரிக்கட்டலாம். சுப்பையாவின்ரை கடைக் காசை இண்டைக்கு குடுத்திட வேணும். அவன் வீட்டிலே பழி கிடப்பன்... இப்ப நாலு நாளாய் விரதம்

...ம்... அவள் பொடிச்சியைத் தனிய கடன்காரருக்கு வகை சொல்ல விட்டிட்டு நான் என்றைபாடு... சீ... என்ன புழைப்பு... ..

—காலம்பறவும் தேத்தண்ணிக்குச் சீனியில்லை... .. பனங்கட்டியோட எத்தினை நாளைக்குச் சரிக்கட்டிறது ...ம்... வரவரப் பிலயீனம்தான் கூடி விட்டது... டிஸ் பென்சரியிலே இரும்புச் சத்து மருந்து வாங்கிக் குடிக்க வேணும்... முன்னையெல்லாம் கை என்ன கெச் சிதம்... .. இப்ப வயது போகப் போக கையும் பிரண்டு கொடுக்குதில்லை.

முனியப்ப கோயில் வந்ததும் கந்தப்புவினுடைய கை தானுகவே மேல் துண்டை அகற்றியது. நடையைத் தளர்த்தாமலே உரோமமில்லாத அந்த மார்பிலே கையை வைத்து “அப்பனே முனியப்பா” என்று வாய் விட்டு அரற்றிக் கொண்டார்.

—ஏன் இண்டைக்கும் எனக்கொரு பெடியன் கட்டி குன்னெண்டால் கரைச்சலில்லாமல் அறுபது, எழுபது கட்டு கணக்கெழுதலாம்... .. சின்னவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரலாம். மனம் கேட்டால்தானே... அவன் ஒருத்தன் எண்டாலும் நாலு எழுத்துப்படிச்சு... முதேவி ... நேற்று சிலேட்டுத் துண்டை உடைச்சு போட்டு வந்து நிக்குது... அது எங்கை படிக்கப் போகுது... .. இழுத்துக் கொண்டு போய் இதைப் பழக்கிவிடலாம்... வேண்டாம்... இந்த நாத்தல் தொழில் அவனுக்கு வேணும்... செத்தாலும் பரவாயில்லை... இந்த நாசமாய்ப் போற தொழிலைப் பழகினால்... கடைசியில் இதுதான் கதி எண்டு கிடந்திடுவன்...

...ச்சீ! அந்தக் காலத்திலே றயில் கதவு சாத்திற வேலை எனககும் கிடைச்சதுதானே. நானும் என்றை முதேவியின்ரை சொல்லிக் கேட்டு அந்தக் கவுண்

மேந்து வேலையை வேண்டாமெண்டேனே! என்னைச் செருப்பாலே அடிக்க வேணும்...

ராஜாமில் ஒழுங்கை தாண்டியவுடனே, கந்தப்பு வின் கண்கள் அவரை அறியாமலே தூரத்து நோட்டம் விட்டன. மரவள்ளிக் கிழங்குக்காரி ஒருத்தி சந்தியடியில் வந்து கொண்டிருந்தாள். “அவளுக்குத் தெரியவா போகிறது” என்று நந்தாவில் தோட்டத்து மதகடியின் பக்கலில் குந்தினார். நாயுண்ணி மரமொன்று தொடையிலே குத்தியது. தொட்டாச் சிணுங்கி இலைகளைத் தொடுவதும் விடுவதுமாக இருந்தார்.

எதற்காகவோ தேகம் நடுங்கியது.

பரியாரி வீட்டைத் தாண்டும்போது மனுஷியின் ஞாபகம் மறுபடியும் வந்தது. “ஆஸ்பத்திரி மருந்துத் தண்ணியிலே அவளுக்குச் சுகமில்லை...வேலனைப் பரியாரியிட்டைதான் காட்ட வேணும்...”

தலையெல்லாம் ஒரு மாதிரிச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. கல்லும் மக்கியுமான அந்த மாத்தனை ஒழுங்கையில் இறங்கிய போதுதான் தார் ரோட்டின் அருமை தெரிந்தது. துரையப்பாவும் கந்தையாவும் முன்னே, ஒரு சைக்கிளில், போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். “மனுஷி படுக்கையிலே விழுந்திருக்காட்டில் என்றை சைக்கிளை வித்திருக்கத் தேவையில்லை... இனி அப்பிடி ஒன்று எப்ப அவிழ்க்கப் போறனோ?”

“என்ன மாணிக்கம் இன்னும் கடை திறக்கேல்லைப் போல கிடக்கு....”

“ஓமண்ணை... இண்டைக்கு எழும்பக் கொஞ்சம் செண்டு போச்சு” மாணிக்கத்தினுடைய முத்த மகள் முற்றத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு நின்றாள்.—என்றை

பூரணத்துக்கும் இவளோட்டை வயதுதானே! ஆனால், அவள் ஒரு விரல் கடை உயரம்...மாணிக்கமும் ஒரு மாதிரி பொடிச்சியின்றை விஷயத்தை ஒப்பேற்றிப் போட்டுது... ..நானும் அவள் பூரணத்துக்கு எங்கையாலும் பார்க்க வேணும்... ..எண்டால் என்னத்தை அள்ளிக் குடுக்கிறது...அது...அது பிறக்க வேண்டிய இடத்திலே பிறக்க வேணும்... ..அவன் சண்முகம் இப்ப கார்விடப் பழகி இருக்கிறான்... ..அவனுக்குப் பேசலாம்தான்... ..வயிரவன் எவ்வளவு கேக்கிறானோ?

* * *

2

கொக்குவில் சுருட்டுக் கொட்டில்கள் எதற்காவது பிரமாண்டமான போர்டு பலகை தொங்க விடுவதில் யாரும் காசு செலவிடாமல் இருந்தும் கூட, அனுபவஸ் தர்களுக்குச் சுருட்டுக் கொட்டில்களை இனம் கண்டு பிடிப்பதில் எப்பொழுதும் சிரமம் இருந்தது கிடை யாது. ஒழுங்கைக் கரையோடு சோர்வு தட்டி நிற்கும் கதியால்களின் வரிசையில் இருந்து முக்கைத் தாக்கும் ஒரு நெடி புறப்படுமாயின், வெகு சமீபத்தில் கொட்டில் ஒன்று இருக்க வேண்டுமென ஊகித்து விடலாம்.

கதவைத் தள்ளியபோதே கோண்டாவில் முருகேசுவின் குரல் கேட்டது. ...ம்... இண்டைக்கும் செண்டு போச்சு போல கிடக்கு... துண்டை உதறிக் கொடியிலே போட்டு விட்டுத் தூளை அள்ளி வைத்துக் கசக்கத் தொடங்கினார். நெட்டியும் முட்டியுமாகத் தூள் கர கரத்தது. கோடாத் தண்ணீர் சிறிது தெளித்து, பதம் படுத்தலாம் என்றால் நிறை கூடிவிடும் என்ற பயம் வேறு.

“என்ன முருகேசு... .. இண்டைக்கு “டைமன்” தானே?”

அ. 2

“இல்லையண்ணன்! இப்ப ‘பிறிளியனுக்கு’ கொஞ்சம் பிறியம் வந்திருக்கு; இண்டைக்கு உங்களுக்கும் அதுதான்.....”

கந்தப்புவுக்குப் பகீரென்றது. வால் பருத்த அந்தப் புதிய சைஸ் சுருட்டு எப்பொழுதுமே அவருக்கு ஒத்து வந்ததில்லை.

“.....தம்பி, சுப்பிரமணியம்.....ஒரு றீல் கட்டை எறி மேனை.....”

“இந்தா கந்தப்பு.....இண்டையான் சைஸ் கொஞ்சம் கவனம்.....கையை இழுத்துப் போடும்..... காப்பிலை நாலுக்கு வச்சிருக்கிறன்.....நேற்றைக்கு இருப்பு அடுக்கிற போதுதான் பார்த்தன்.....உன்ரை கட்டிலை இரண்டு தலைப்பாலே பிரிஞ்சு போச்சு—கொஞ்சம் கண்ணைத் திறந்துவைச்சுப் பிடி காணும்.”

முதல் சுருட்டைச் சுருட்டி வாலைக் கட்டுவதற்கு நூலை வலது தொடையில் தடவியபோது கை மறு படியும் நடுங்கியது.....கந்தப்புவின் வாய் எதையோ முணு முணுத்தது!

* * *

பன்னிரண்டு மணிக் கோச்சுப் போனபோது கூட கந்தப்புவின் கை படியவில்லை. தூள், வெயிலுக்குக் கர கரவென்று முறுக்கேறிக் கிடந்தது. உள்ளிலை, விரித்த உடனேயே ஒடிந்தது, காப்பிலை, பிசு பிசு வென்று, தலைப்பைப் பூட்டிய மறுகணமே பிரிந்து கொடுத்தது. நூற்று முப்பது, நூற்று நாற்பது தேறும்போலக் கிடந்தது.

வெட்டுக்கார ஆள்—பொடியன்தான்—கொஞ்சம் வேலை தெரிந்தவன்—முதலாளியின் வலது கை—வந்து வெட்டத் தொடங்கியபோதே கந்தப்புவுக்கு உள் நடுக்கம் ஆரம்பித்து விட்டது.

“இதென்ன காணும் தேங்காய்ச் சாக்குப்போல —கண்மண் தெரியாமலே தூளை அள்ளி வைக்கிறீர்—என்ன தொங்கல். இதை ஒருக்கால் பாரும்.....!” கந்தப்புவின் சுருட்டு எல்லோருடைய கண்பார்வைக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு செத்து விடலாம் போல் தோன்றியது.

ம்.....மானங்கெட்ட சீனியம்!

மத்தியானம் பாண்காரன் வந்தபோது கந்தப்பு வழக்கம்போல் அரை ருத்தல் பாண் வாங்கி, முதலாளி வீட்டுக் கோடியில் இரகசியமாகப் பிடுங்கிய இரண்டு மிளகாயுடன், உறைக்க உறைக்கக் கடித்து மென்றார். அந்த வரண்ட தொண்டையில் மிகச் சிரத்துடன் அந்த முறுகிய பாண் இறங்கிய போது ஏனோ அந்தப் பல வினமான கண்களில் நீர் துளித்தது.

கந்தப்புவால், பசித்தும் கூட, அந்தப் பாண் முழுவதையும் உண்ண முடியவில்லை. அன்றைக்குப் பாரதத்தில் அபிமன்யு வதைப் படலம் வாசிப்பு நடைபெற்றது. அந்தச் சிறுவன் அபிமன்யுவைச் சக்கரவாகமாக எல்லோரும் சுற்றி வளைத்து நின்ற அந்த நேரத்தில் அவன் ‘தந்தையே’ என்று பரிதாபமாக ஒலமிட்ட இடம் வந்தபோது, கந்தப்புவுக்கு உண்மையிலேயே அழுகை வந்தது. உலகத்திலே எல்லோருமே கௌரவர் போலவும், தான் நிர்க்கதியாகத் தன்னந்தனியாக நிற்பது போலவும் மன ஆழத்தில் நிழலாடியது.

மனத்திலே பிழியப் பிழிய வேதனை கொப் பளித்தது.

பின்னேரம் முதலாளியிடம் கணக்கெழுதுவ தற்காக நின்றார் கந்தப்பு.

“என்ன காணும் கந்தப்பு, இதைப் பாடும்... .. இப்படிப் பிசைஞ்சு வைச்சால் இதை எவ்வரை தலையிலே கட்டி றது... .. நாலு நாளிலே எனக்குத்தான் திருப்பி அனுப்புவங்கள்.”

முதலாளி சுருட்டை இருப்புடன் கலந்த போது, மெதுவாக ஆனால் கந்தப்புவின் காதில் விழக்கூடிய விதமாக,

“ஊரிலே மற்றவ்வரை கொட்டிலெல்லாம் எரிஞ்சு போச்சோ... .. என்னோடைதான் ஒட்ட வேணு மெண்டால்... ..”

முப்பது வருஷமாய்ப் பழக்கப்பட்டுப் போன அந்தக் கொட்டில் கால், புகையிலைப் பாடம், இருப்புப் பெட்டி, காம்புக் குவியல் எல்லாம் அவருடைய கண் களுக்கு மங்கலாகத் தெரிந்தன.

யந்திரம் போல், காப்பிலை நெட்டியை வீசுவதற் காக எழுந்தபோது, சுருட்டுக் கட்டும் நூல் அவர் வேட்டி நுனியில் வைராக்கியத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டு இழுபட்டது—அவருடைய விசுவாசத்தை நையாண்டி செய்வது போல.

படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்த போது,

“நாளைக்கு மறுபடியும் இந்தக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வரவா? இனியுமா?” என்ற வேதனை ஓலம்தான் ஓங்கி நின்றது.

இரண்டு கிழமைக் கூப்பன் இன்னமும் வெட்ட வில்லை... .. மயிலன் வீட்டிலே வந்து பழிகிடக்கப் போறான்... ..

வாசிகசாலை கழிந்ததும் நாகம்மாக் கிழவி வழக்கம் போல் ‘குடி சுத்துக்கு’க் காத்துக் கொண்

டிருந்தாள். காதிலேயிருந்த நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டை நீட்டி விட்டு வீட்டுப் பக்கம் வந்ததும் அவரையறியாமலே கால் உள் வாங்கியது.

உள்ளே சின்னாச்சி இருமும் சத்தமும் பூரணம் ஓலை கிழிக்கும் சத்தமும் தெளிவாய்க் கேட்டன.

கிணற்றடியில் கால் கையைக் கழுவிப் போட்டுக் குந்திலே சாய்ந்தார். சின்னாச்சியை ‘எப்பிடி இருக்குது’ என்று கேட்கவே பயமாயிருந்தது. ஒரே பயங்கரமான மௌன அமைதி அவரை உலுப்பியது.

பசி வயிற்றைக் குடைந்தது.

பூரணத்தில் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

அப்பு வந்து இவ்வளவு நேரமாச்சே என்று ஈட்டிப் பார்த்தாளா? அவ்வளவுக்குத் திமிர்... .. ம்.

பசியின் உத்வேகத்தில் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்தார்.

“அப்பு சாப்பிடவாணை”

ஆர்வத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தார்; யாரும் இல்லை; வெறும் மயக்கம்.

இவள் எங்கே போட்டாள்; அவ்வளவு இளக்கார மாகிவிட்டேனா?

கிணற்றடியை எப்படிப் பார்த்ததுதான் தாமதம்; ஸ்தம்பித்து விட்டார். கோபம் எல்லையைக் கடந்து விட்டது.

“என்னடி சனியன்—கிணத்தடிக்கு வந்தால் ஏனடி இவ்வளவு நேரம்... .. அங்காலை ஆரையடி பார்த்து இளிக்கிறாய்... .. கிசு கிசு எண்டு வளர்ந்திருக்கும் முதேவி... ..” அந்தக் குடத்தைத் தூக்கி அவளுடைய

மெலிந்த இடுப்பிலே பலம் கொண்ட மட்டும் இடித்தார் கந்தப்பு.

“ஐயோ அப்பு” என்று கத்தினான் அவன்.

‘தொம் தொம்’ என்று அதைத் தொடர்ந்து அவன் முதுகிலே அடி உரத்து விழுந்தது.

உள்ளுக்குப் படுத்திருந்த சின்னாச்சி, “ஐயோ ஏனப்பா அவளைப் போட்டுக் கொல்லுகிறாய்” என்று ஈனஸ்வரத்தில் முனகினான்.

“சனியன்கள்...பிசாசுகள்...!”

“நீ எங்கேயடா போட்டு வாறாய்”

சின்னவனுக்கு வார்த்தை வரவில்லை. நடுக்கத்திலேயே பாதிச்சொற்கள் செத்துவிட்டன.

“அக்கா...பெரியம்மா...வீட்டை...ஆ!”

“முதேவி...இரவு இரவாய் வீட்டுக்கு வீடு...சுத்து ருயோ...விளக்கு வைச்சு இவ்வளவு நேரம்...படிச்சி யாடா...இதுதான் உன்றைப் படிப்போ......டேய் இப்படித்தான் படிச்சுக் கொட்டப் போறியோ...”

சின்னவனுடைய பிஞ்சு முதுகு சிவந்து கொண்டிருந்தது.

“அப்பு...என்றை அப்பு. என்றை அப்பு ஆணை அடியாதே...ஐயோ...நோகுது. அப்பு...ஆணை அடியாதே...ஐயோ......நோகுது. அப்பு...என்றை அப்பு எல்லோ...அப்பு...உன்றை வேட்டி தோச்சு போட்டான் அப்பு...உன்றை வேட்டி தோச்சுப்போட்டான் அப்பு...”

அவன் இவ்வளவு நேரமும் கையிலே மறைத்து வைத்திருந்ததைக் கீழே தொப்பென்று போட்டு விட்டான்.

பெரியம்மா வீட்டிலே அப்புவுக்கு வாங்கி வந்த மீன்கறி மண்ணோடு கலந்து கொண்டிருந்தது.

* * *

3

உள்ளேயிருந்து பெரிய விக்கலும் சின்ன விக்கலும் மாக மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தது. வெளித் திண்ணையில் வியர்வையைத் துடைத்தபடி இருந்த கந்தப்புவுக்கு ஒவ்வொரு விக்கலும் ஈட்டி முனையைப் போல் குத்தியது. உள்ளத்தில் பொங்கிய வேதனை பசியின் வேதனையைக்கூட மறக்கடித்து விட்டது.

சந்திரன் ஏறிக்கொண்டே வந்தான்.

“மோனை கொப்புவைக் கூப்பிட்டு ஏதாலும் குடன்” சின்னாச்சி சிரமத்துடன் முனகினான்.

உள்ளே பேச்சு முச்சில்லை.

“எல்லோரும் வர்மம் சாதிச்சால் ஆர் ஆரைக் கேக்கிறது...உங்களைத்தான்...போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு விடுங்கோவன்...அவரும் சாப்பிடாமல் கிடக்கிறான்...”

கந்தப்பு போய்ப் பலகையை இழுத்துப் போட்டுக் குந்தினார்...பேச்சு முச்சில்லாமல் சட்டியைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து அவர் முன்னே வைத்தாள் பூரணம். அடியிலே ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மயிரை எடுத்து அவளுக்குத் தெரியாமல் வெளியே வீசினார் கந்தப்பு.

இன்னொரு நாளாயிருந்தால் எத்தனை அடி விழுந்திருக்குமோ...

சோறு நல்ல கணக்காய்ச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. “இதுக்கு மாத்திரம் அந்த மீன் குழம்பு இருந்தால்...” கந்தப்புவுக்கு மனதைப் பிழிந்தது. பூரணம் உடனுக்குடன் அரைத்த மாங்காய்ச் சம்ப

லுடன் சோற்றைப் பிடித்துச் சாப்பிட்டார்; வாய்க்கு இதமாயிருந்தது... 'பாணியிலே சோறு இருக்கிறதா' என்று கேட்க விருப்பமாய்த்தானிருந்தது. ஆனால், பூரணத்தின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கும் அளவுக்கு தைரியம் பிறக்கவில்லை.

வாயைக் கொப்பளித்து நாலு மிடறு தண்ணீரும் குடித்துவிட்டுச் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு காற்று வாங்க வெளியே போனார். பனைமட்டை வரித்துப்பிடித்த அந்தக் குசனியில், மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் அவள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கந்தப்புக்கு பகீரென்றது. பகல் சாப்பிட்டாளோ என்பது கூடச் சந்தேகம்தான். அவள் மறுபடியும், சின்னவன் மத்தியானம் பள்ளியிலிருந்து வாங்கிவந்த பாண் துண்டைத்தான் கண்ணீருடன் மென்று கொண்டிருந்தாள்.

அன்று இரண்டாவது முறையாகக் கந்தப்புவின் கண்களில் நீர் துளித்தது.

* * *

4

வெளிக் குந்தில் பாயைக் கொண்டு வந்து போட்ட பூரணம் விரிரென்று உள்ளே போனார். அந்த மௌனமே கந்தப்புவைத் தின்றுவிடும் போல இருந்தது. அவர் வாய்விட்டுக் கேட்பதற்கு முன்பாகவே பூரணம் செம்பும் தண்ணீரும் கொண்டு வந்து குந்தின் ஓரமாக வைத்தாள்.

சின்னவன் வாசல் திண்ணையிலே குப்புற படுத்தவன் அப்படியே அழுத கண்ணீர் கன்னத்தில் காய்ந்த படியே நித்திரையாய்க் கிடந்தான். அவனைத் தூக்கிப்

பாயிலே கிடத்தினாள் பூரணம். கையோடு படலையையும் கட்டிவிட்டு வந்து கை விளக்கைத் தூக்கி மாடாவிலே வைத்தாள். அப்படி வைத்தபோது எதற்காகவோ கந்தப்பு இருந்த பக்கமாகத் திரும்பி பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள். 'அப்பு படுக்கிறன்' என்ற அர்த்தம். அதில் தொனித்தது.

நாலைந்து முறை கதைக்க உன்னிய கந்தப்பு கதைக்க முடியாமல் தவித்தார். கொடியிலே சீலையொன்றும் காயப்போட்டு இல்லை. இருந்தாலும் 'கொடியிலே போட்ட சீலையை எடுத்து உள்ளூக்கு வை மேனை' என்று கூறுவமா? எதற்கும் நாளைக்கு விடியட்டும்—மனதைத் தேற்றிக்கொண்டார்.

பாயைப் பின்பக்கம் விரித்தாரோ என்னவோ முதுகெல்லாம் குத்தியது. அது போதாதென்று தேக மெங்கும் புழுங்கி அவிந்தது. இடையிடையே, வீசிய காற்று தாராளமாய்ப் புழுதியை அள்ளி இறைத்தது. மண்ணெல்லாம் தேகத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு பிசுபிசுவென்றது.

இந்தப் 'பிசு பிசு' நினைவு நல்லூரில் பிரதட்டை பண்ணியதைத்தான் ஞாகப்படுத்தியது.

"சின்னவனுக்காக எத்தனை நேரத்திக் கடன் செய்திருப்பன்... பாவம் பிசாசு போல கண்மண் தெரியாமல், நொருக்கிப்பொட்டனே... அந்தப் பிஞ்சு முதுகிலே கை விரல் அவ்வளவும்... போய் அவனைத் தடவி... விட்டால். பாவம்... வெறும் மேலுடன்... அந்தப் பொத்தான் பூட்டாத கால் சட்டையுடன் அவன் வாசலில் கிடந்த விதம்..."

பெரியதொரு பெருமூச்சு பீறிக் கொண்டு புறப்பட்டது. அன்று விடியத் தமக்கையிடம் தன்னுடைய ஊத்தை படிந்த ஒரே சேட்டைத் தூக்கிவைத்து

“அக்கா உள்வளமோ, பிறவளமோ?” என்று கேட்டது
 ரூபகத்திற்கு வந்தது.

அடுத்த கணக்குத் தீர்வையுடன் ஒரு சேட்
 அவனுக்குத் தைக்க வேணும்.

குந்தில் மேல் சப்பணம் கட்டியிருந்து உள்ளே
 எட்டிப் பார்த்தார். பூரணத்தின் கால்கள் வாசலையும்
 தாண்டி வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவளை
 ஒரு நல்ல இடத்திலே கட்டிக் கொடுத்தால்தான் மனசு
 கொஞ்சம் ஆறும்.....பிறந்த நாளிலே இருந்து
 என்னுடைய அவளுக்கு என்ன சுகம்.....மாடாவிளக்
 கின் ஒளியில் அவள் நித்திரை கொள்ளும் போது
 அவளுடைய முகம் எப்படி இருக்கும் என சிந்தித்துக்
 கொண்டிருந்தது அவர் மனம்.

“சின்னவன் மாத்திரம் ஒரு எட்டாவது பாஸ்
 பண்ணினான் எண்டால் கனகுவைப் போல சங்கக்
 கடையிலையாவது சேர்த்து விடலாம்.....”

பூரணம் புரண்டு படுக்கும் சப்தம்.

என்ன மாதிரி அந்த மெலிஞ்சு போன இடையிலே
 இடிச்சன் பாவி!.....நாரி முறிஞ்சிருக்குமோ
 என்னவோ.....கும்ர் எண்டும் பாராமல்.....எவ்வ
 ளவு வேலையென்று ஒரு நாளைக்கு பார்க்கிறார்.
 காலமை வெள்ளன எழும்பி இரண்டு வாளி தண்ணி
 சுடவைச்சுக் குடுப்பம்...குளிச்சால் தேக நோவு கொஞ்
 சம் குறையும்.

காற்று மறுபடியும் புழுதியை அள்ளி இறைத்
 தது.

ஒருவாளி தண்ணி அள்ளித் தெளித்தால்.....

இந்த எண்ணத்துடனேயே கந்தப்பு நித்திரை
 யாகி விட்டார்.

* * *

“அப்பு”

திடுக்கிட்டு விழித்தார் கந்தப்பு. அந்தத் தீனமான
 ரூரல்! யார் கூப்பிட்டது? சின்னவனா? அந்தக்
 ரூரலின் உருக்கம் கந்தப்புவை என்னவோ செய்தது;
 கந்தப்பு இறந்து போய்க் கிடப்பது போலவும், சின்ன
 வன் கதறுவது போலவும் ஒரு காட்சி. அடுத்து - தனி
 ரோட்டிலே தோளிலே ஒரு துண்டைப் போட்டுக்
 கொண்டு சின்னவன் விறுக் விறுக்கென்று நடக்
 கிறான் - சுருட்டுவதற்குத்தான்.

எங்கோ நாய் ஒன்று ஊளையிட்டது.

நாய் ஊளையிட்டால் யமன் வருவானாமே! தேகம்
 நடுங்கியது. இருட்டைத் துழாவினார்; அந்த வளைந்த
 மாங்கொப்பின் அடியில் நிழல் தட்டி மறைந்தது.

மேலே சந்திர ஒளியில் திட்டித் திட்டாகத் தெரிந்த
 மாங்கொப்பு காற்றிலே மெதுவாக அசைந்து கொடுத்
 தது.

அது அவரை ‘வா வா’ என்றது.

நான்.....நான் செத்துப் போனால் சின்னவன்....
 பூரணத்தின் கதி.....

அன்று மீதி இரவு அவர் உறங்கவே இல்லை; அந்த
 மாங்கொப்பையே இமைகொட்டாமல் பார்த்தபடி
 கிடந்தார்.

அது அவரை அன்புடன் ‘வா வா’ என்று அழைத்
 துக் கொண்டிருந்தது போலப் பட்டது.

III

ஊர்வலம்

‘கொஞ்சம் கெதியாய் நடக்கட்டும்’ என்றார் நமசிவாயம். அவர் மனைவி பார்வதி, ஆலத்தி எடுப்பதற்கு இன்னொரு ஆளைத் தேடி உள்பக்கம் ஓடினாள்.

இராகவன், சாந்தினியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். அவள் தனது உடமை என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவன் அந்த மெல்லிய பூப் போன்ற கரத்தைத் தன் கையினுள் அடக்கிக் கொண்டது போலப் பட்டது.

சாந்தினியின் விரல்கள் அவன் விரல்களுடன் பேசவில்லை. அவற்றிலே துடிப்பில்லை. உணர்ச்சி இல்லை.

ஏனோ தெரியவில்லை; உணர்ச்சியில்லாத மரக் கட்டைபோன்று அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ஜன அலையின் மத்தியிலே, அன்னம் போன்று அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த வண்ணக் கார், மெதுவாக ஊர்ந்து வந்து நின்றது. உண்மையிலேயே அன்னப் பட்சி ஒன்று நீந்தி வருவது போன்று அழகாக இருந்தது அது.

சாந்தினி மெதுவாகத் தன் கண்களை வலது பக்கம் ஓட்டினாள். இராகவனுடைய தோற்றம் வெகு இரம்மியமாக இருந்தது. அவள் நினைத்ததுபோலவே,

பட்டு வேட்டி சால்வையில் அவன் வெகு கம்பீரமாக இருந்தான். காதிலே போட்டிருந்த கடுக்கன் அவளுக்குச் சிறிது சிரிப்பை வரவழைத்தாலும், அவனுடைய தோற்றம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது.

மணவறையில், ஓம்புகையின் மத்தியில் அவளால் எங்கே அவனைப் பார்க்க முடிந்தது?

ஆனாலும் என்னவோ அவளுக்கு உற்சாகம் கரை புரண்டு ஓடவில்லை. “ஊர்வலம், ஊர்வலம்” என்று எதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாளோ, அது இல்லாமலேயே போயிருக்கலாம் என்றுதான் அவளுக்கு இப்பொழுது தோன்றியது.

நேற்றுக் காலைகூட அவள் எவ்வளவு கவலைப்பட்டாள். ஊர்வலத்தில் கணவன் பக்கத்தில் எப்படி எப்படியெல்லாம் உட்காரவேண்டும், எப்படி எப்படியெல்லாம் நடக்கவேண்டும் என்று எவ்வளவு கனவு கண்டாள்!

மாப்பிள்ளை காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார்.

சாந்தினியும் அவர் பக்கத்தில் முட்டியதும் முட்டாததுமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அதைத் தொடர்ந்து வழமைப்படி அந்த ஊர்க் ‘குஞ்சுகுருமன்’ எல்லாம் மாப்பிள்ளை பெண்ணோடு சம உரிமை கொண்டாடிக் காரை நிறைத்துக் கொண்டனர். நமசிவாயம் பட்டபாடு! அப்பப்பா! குழந்தைகளா அவை? குட்டி எமன்கள்.

எப்படியோ, கடவுள் அனுக்கிரகத்தினால், அவர்கள் மத்தியில் நசுங்கியும் நசுங்காமலும், பிராணயாமம் செய்துகொண்டு “புதுத் தம்பதிகள்” ஊர்வலத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

சாரதி பெருமிதத்தோடு வேக வளர்ச்சிக் கருவியில் காலைப் பதித்தான். அவ்வளவுதான் அந்தப் பிரமாண்டமான ஊர்வலமே நகரத் தொடங்கியது.

இதோ முதல் திருப்பம். இந்த வீடுதானே கமலா வீடு; சாந்தினியின் உயிர்த் தோழி.

சாந்தினியின் கண்கள் மெதுவாக மேலெழும்பி, வேலியில் தெரியும் அடுக்கடுக்கான பொட்டுகளைத் தேடின. கமலா அங்கேதான் நிற்பாள். பாம்பின் கால் பாம்பறியுமல்லவா? ஒரு கண நேரம் சாந்தினியின் கண்களில் ஒளி.

மறுபடியும் பழைய உணர்ச்சியற்ற பார்வை

கலாசாலையிலே இராகவனுடன் பழகியபோது வெறும் நட்பு என்றுதான் நினைத்தாள். ஆனால் அதுவே இப்படிக் காதலாகித் தம்பதிகளாக்கியும் விடும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இராகவனிலும் பார்க்க இராகவனுடைய அறிவைத்தான் அவள் காதலித்தாள். ஆனால் இப்போது இராகவனே அவளுக்குச் சொந்தம் — அவள் உடமை.

ஏதோ சிரிப்பொலி. குனிந்த தலையைச் சற்றே நிமிர்த்தினாள் சாந்தினி. மணியண்ணைதான் ஏதோ 'பகிடி'பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவள் கண்கள் எதிரே இருந்த அரசமரத்தில் போய் நிலை குத்திக் கொண்டன. அதே அரசமரம்! ஆனால் அப்போது மரத்தின் கீழே வெறுமனேதான் பிள்ளையார் இருந்தார்; இப்போது போன்று சிறு கோவில் இல்லை.

இதே கோவிலில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அவளும் அவள் மச்சான் மாணிக்கமும் "மாப்பிள்ளை

—பொம்பிளை" விளையாட்டு விளையாடி இருக்கிறார்கள். இன்று—

"ஃ! இது என்ன நினைவு? எப்பொழுதோ வயது தெரியாத காலத்தில் பைத்தியக்காரத்தனமாக ஏதாவது விளையாடி இருக்கலாம். அதை வைத்துக் கொண்டு....."

"என்ன? வயது தெரியாத காலமா? ஏன்? இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்புகூட, நீ கலாசாலையிலிருந்து விடுமுறைக்கு வந்தபோது உன்னுடைய மச்சான் அந்தத் தபால்கார மச்சான்—உன்னைப் பார்க்க வந்தானே.

உனக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பது போல் அவன் எட்டி எட்டி நின்றபோது அவனை நீதானே இழுத்து வைத்துப் பேசினாய்!

"என்ன ஒன்றும் கதைக்கிறீர்கள் இல்லை. நான் ஏதோ படிக்கப்போனால் போல உங்களை மறந்து விட்டேன் என்பது அர்த்தமா?"

"முன்னையப் போல 'சாந்தா' என்றுதான் நீங்கள் கூப்பிடவேண்டும் நீங்கள் என்னோடு வித்தியாசமாகப் பழகினால் எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது" என்று சொன்னாயே. அது ஒன்றும் மடைத்தனம் இல்லையா?

"என்ன சாந்தி எவ்வளவு நேரமாக மாப்பிள்ளை இறங்கி நிற்பார். நீ இந்த உலகத்திலே இருந்தால் தானே!"

திடீரென்று சாந்தினி நினைவு வந்து, இறங்கிக் கொண்டாள். இராகவன் கடைக்கண்ணால் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அதே அரசமரத்தடிப் பிள்ளையாரைத்தான் தன் மணவாழ்வில் உறுதியோடு இருக்க அருளும்படி வேண்டிக்கொண்டாள் சாந்தினி.

என்றும் இல்லாமல் அன்றைக்கு அவளுக்கு மச்சானின் நினைவு அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் அன்பைக் கொட்டும் கணவன்—இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கெடுக்கும் கணவன்—பக்கத்திலே ஓசும் போதே இந்த நினைவா?

அவள் அந்த நினைவைத் தள்ளித் தள்ளி விட்டாள்.

அரச மரத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள் இருவரும்.

அதைச் சுற்றி வரும்போதே இனிமேல் அந்த நினைவே வேண்டாம் என்று சங்கற்பமும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால், அவளுடைய சங்கற்பத்துக்கு முதற் சோதனையொன்று உடனேயே ஏற்பட்டு விட்டது.

அரச மரத்தின் முன்றலவது திருப்பத்தைக் கடந்த போது அவள் உடம்பில் இரத்தம் எல்லாம் பனிக்கட்டியாக மாறி விட்டது.

அப்படியே திகைத்து விட்டாள்.

“காஸ்டைட்” டின் வெளிச்சம் திட்டுத் திட்டாக விழுந்திருந்த அந்த அரசமரத்தின் அடிப்பாகத்தில் “மாணிக்கம்-சாந்தினி” என்ற எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

அவள் அதை வாசித்தாள். தேகத்தில் ஏதோ உதிருவது போன்ற நினைவு. கைகள் நடுங்கின. நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டாள் அவள்.

அந்தச் சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மாணிக்கம் தன்னுடைய பெயரை மட்டும் பொறித்து

விட்டுச் சாந்தினிக்கு அதைக் காட்ட ஒடோடியும் வந்து அவளை இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

“மாணிக்கம்” என்ற பெயரைக் கண்டதும் தன்னுடைய பெயரையும் பக்கத்திலேயே எழுத வேண்டும் என்று அழைத்தொடங்கி விட்டாள். ஆனால், சாந்தினியின் முதல் எழுத்தான “சா” என்பதைச் செதுக்கியது தான் தாமதம் அவனுடைய பேரூக் கத்தி உடைந்து விட்டது.

அப்பப்பா! அதற்குப் பிறகு அவள் படுத்திய பாடு. அவளுடைய கரைச்சல் தாங்காமல் எப்படியோ மாணிக்கம் மற்றொரு கத்தி சம்பாதித்து வந்து மீதி எழுத்துக்களையும் செதுக்கினான்.

அப்பொழுது அவள் அடைந்த ஆனந்தம்!

“ஃ! இந்த அரசமரத்துக்கு இருக்கும் நன்றி உணர்ச்சியில் நூறில் ஒரு பங்கு எனக்கு இருக்கிறதா? அன்று எழுதியதை, எழுத்துப் பிசகாமல் இன்றும் வைத்துக் காட்டுகிறதல்லவா? நான் அன்று சொன்ன வார்த்தையை... ..”

“கடவுளே, கடவுளே, மறுபடியும் மறுபடியும் இதே நினைவுதானா?”... ..

“பொட்” என்று என்னவோ முதுகில் விழுந்தது சாந்தினி திடீரென்று விழித்துக் கொண்டாள். திரும்பிப் பார்த்தாள். காருக்குள் ஏறியிருந்த குழந்தைப் பட்டாளம் அயரத் தொடங்கியிருந்தது. அவள் மேல் ரவியன்தான் விழுந்திருந்தான்.

இராகவன் சிரித்துக் கொண்டே “பயப்பட்டாயா?” என்றான். மணப் பெண்ணும் பதில் பேசுவதா? அதைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு சாந்தினி கீழே குனிந்து கொண்டாள்.

அ. 3

சந்தியிலே கார் நின்றது. பிரதான சந்தியல்லவா? அதிலே ஒரு திறம் 'சமா' வைக்கா விட்டால் ஊர்வலத்துக்கு என்ன மதிப்பு? அதிலும் மணியம் அண்ணை முந்தா நாள் சாந்தினி வேண்டி வேண்டிச் சொன்னபடி ஒன்றையாவது தவற விடாமல் அப்படியே செய்து வந்தார்.

ஆனால், உண்மையில் சாந்தினிக்கு இவை யெல்லாம் இப்போது தேவையாக இருந்தனவா?

நாகசுரத்தில் இராகவர்ணனை தொடங்கியது.

நாட்டைக் குறிஞ்சி இராகம் அந்த நாகசுரக் குழாய் வழியாகப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் இந்த இராகத்துக்கு எங்கிருந்து இவ்வளவு சோகத் தன்மை வந்தது? உலகத்துச் சோக இசையை யெல்லாம் பிழிந்து பிழிந்து சேர்க்கிறானே?

போயும் போயும் இந்த நேரத்தில் இப்படி மனதை உருக்கும் இசையை யாவது இவன் வாசிக்க வேண்டும்?

கணவன் பக்கம் திரும்பினான் அவள். ஆனால், அவளோ வெகு அமைதியாக, ஆனந்தமாக இராகத்தை இரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மனம் ஒரு கணம் 'திக்' என்றது.

இந்தச் சிறு விஷயத்தில் கூட எங்களிடையே வேற்றுமையா!

“தனில் கொஞ்சம் கெதியாய் முடியட்டும். மணி பதினொன்று ஆகிறது” என்றார் மணியம் அண்ணை.

அவளுக்கு மணியம் அண்ணையை வாழ்த்த வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

தூக்கக் கலக்கம். ஜனங்கள் எட்டி நடை போட்டார்கள். சாந்தினி மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள். மழை வரும் போல் இருந்தது. நட்சத்திரங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தன.

அருந்ததி நட்சத்திரம் எந்தப் பக்கம் இருக்க வேண்டும். வடக்குப் பக்கம் தானே. ஐயர் அருந்ததி காட்டுவதாகச் சொல்லி வெறும் கூரை முகட்டைத் தானே காட்டினார்.

அதோ தெரிகிறது தூரத்தில் நான் படித்த பாட சாலை. இதோ இந்த வழியால்தானே நான், கமலா, மனோன்மணி எல்லோருமாகப் புத்தகப் பையைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு போவோம். அந்த மணல் மேடு இப்பொழுதும் இருக்கிறதா? அதில்தானே நானும் மச்சானும் ஒட்டியபடியே இருந்து கணக்குப் போடுவோம். படம் வரைவோம்; வீடு கட்டி விளையாடுவோம்.

மறுபடியும் அப்படி விளையாட முடியுமா!

திடீரென்று அவள் மனது கணக்கத் தொடங்கியது. அந்த கன்னங்கரிய இருளில் அவள் மச்சானின் உருவம் வந்து முன்னே நின்றது. “சாந்தினி! பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு எனக்குக் கணக்கு வருகு தில்லையே” என்று நான் அழுதபோது, என் கண்ணீரை உன் சின்னஞ் சிறு விரல்களால் துடைத்து விட்டு “நான் காட்டித் தாரேன்” என்றாயே; நீ எனக்கு எத்தனை தரம் தான் கணக்குச் சொல்லி யிருப்பாய். ஆனால், என் முனையில் எதுவுமே ஏறவில்லை.

“அப்பொழுது நீ, ‘ஐயோ ஐயோ உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது’ என்று என் கழுத்தைக் கட்டிப்

பிடித்துக் கொஞ்சுவாயே—உன்னுடைய அந்த அன்பெல்லாம் எங்கே ஒழிந்து விட்டது?

“இன்று எங்களைப் பிரித்தது என்ன? உன் பி. ஏ. பட்டம்.”

“இந்த ஏழைத்தபாற்காரனை நீ ஏன் நினைக்கிறாய்?”

இது என்ன? இந்த ஊர்வலம் மணியக்காரத் தெருப்பக்கம் திரும்புகிறதே! என்ன? அந்த வீதியாலா போகிறது?

சாந்தினிக்குத் திக்கென்றது.

அந்த முலை திரும்பியதுமே அந்த ஓலை வீட்டுக் கூரை, கால் ஓடிந்த படலை தெரிகிறதா என்று பார்த்தாள்.

சீ! அவர் ஏன் அங்கு நிற்கிறார்? கல்யாண வீட்டுக்கே வரமாட்டேன் என்றவர். இந்த நட்புநடு நிசியில் நான் ஊர்வலம் போகும் மகத்தான காட்சியைக் கண்டுகளிக்க வந்து நிற்கிறாக்கும்.

கார் அந்தக் குடிசையைத் தாண்டும் போது அவன் மனம் படபடத்தது. ஆவலை அடக்க முடியாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவள் எலும்புக் குருத்துகள் எல்லாம் உறைந்து போய்விட்டன.

துணை துணைய் அவளையே பார்த்தவாறு, -அவன் தான்—அவன் மச்சான் தான் ஒரு அகம்பாவம் பிடித்த பெண்ணைப் பார்க்கிறோமென்ற நினைப்பே இல்லாமல், நின்று கொண்டிருந்தான்.

சொற்ப நேரம்தான்.

இருந்தும் அந்தக் கண்களில் இரண்டே இரண்டு சொட்டுக்கண்ணீர் பளபளத்தது போன்று அவளுக்குப் பட்டது.

சாந்தினியின் கழுத்தைத் திடீரென்று நாகப்பாம்பு ஒன்று இறுக்கத் தொடங்கியது. திடுக்கிட்டுக் கீழே பார்த்தாள்—இல்லை அது அவளணிந்திருந்த பூமாலை தான். தலையை மெதுவாகக் கீழே குனிந்து கொண்டாள் கண்ணீரை மறைக்க.

ஆனால் இராகவன் கண்டு விட்டான்; கண்ணீரை மட்டும் தான்.

“ஏன்! சாந்தினி காஸ் லைட் கண்ணைக் குத்துகிறதா? முன்பே சொல்வதற்கு என்ன?” என்று செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டான்.

“வேலு, இந்த லைட்டை தூரக் கொண்டு போ” என்று மாப்பிள்ளை அதிகாரத்தோடு சொன்னான்.

அவனுக்குத்தான் எவ்வளவு அன்பு!

“காஸ்லைட்” வெளிச்சம் தூரப் போகப்போக, அதன் இரைச்சல் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது.

அவளால் அந்த இரைச்சலைத் தாங்க முடியவில்லை.

“சீ! இது என்ன பிரமை? இந்தப் பேரிரைச்சல் எங்கிருந்து வருகிறது?”

“ஒருவேளை, ஒருவேளை இது என் மச்சான் விடும் பெருமுச்சோ?”

அவளால் நினைக்கவே முடியவில்லை.

நெஞ்செல்லாம் கனத்தது. அப்படியே நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

கையிலே ஏதோ தட்டுப்பட்டது.

அது இராகவன் கட்டிய புத்தம் புதுத் தாவி.

* * *

IV

ஒரு சிறுவனின் கதை

தூரத்திலே குரல் கேட்டது :

கண்ணாடே, கரையாரே, காக்கணவம் பூச்சியாரே,
முன்னூறு முழங்காலைத், தட்டிக் கொண்டு

வ... ..ரட்.....டோ !

அவர்கள் கூகூவென்று சத்தமிட்டார்கள்.

சிறீக்கு உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்தது. அவனும்
கூவென்று குரல் கொடுத்தான். அவன் குரல் சன்ன
மாகத்தான் ஒலித்தது. குறுக்கும்மறுக்குமாக எல்
லோரும் ஓடினார்கள்.

கைகள். இரண்டையும் கோத்தபடி, சிறீ, பெரு
விரலை நிலத்திலே ஊன்றி, எம்பிப் பார்த்தான்.

ஒருவரையும் காணவில்லை.

அவனுக்குப் பயமாயிருந்தது.

அவனும் விரைவில் ஒளித்துவிட வேண்டும்.

தேகமெல்லாம் மெல்லிய கூதல் ஓடியது. அவன்
மெதுவாகக் குதித்தான். அவன் கண்கள் மலர்ந்து
பார்த்தன. யாருமே அவனுக்குத் துணையாக இல்லை.

சிறீ ஓடினான்.

திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே ஓடினான்.

அவனுக்கு இளைத்தது. அண்ணாந்து பார்த்தான்.

கொத்துக் கொத்தாக நாவல் பழம் காய்த்துக்
கிடந்தது.

அவன் நாவல் பழம் சாப்பிடமாட்டான். சாப்
பிட்டால் பல்லிலே துத்தை அரிக்கும். ரவியனுக்கு
அப்படித்தான் பல்லிலே துத்தை வந்தது.

சிறீயின் அம்மாதான் அப்படிச் சொன்னான்.

அவசரமாய் அவன் பொட்டுக்குள் குனிந்தான்.
குனிந்த போது அவன் சட்டை இறுக்கியது. அது
வார்ச் சட்டை.

அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

புறங்கையால் கண்ணை உரசிவிட்டான்.

அது எரிந்தது.

—கட் கடா, கட்கடா, கட்கடா.

சரசக்கா தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள்
தைக்கும் போது குனிந்தபடி இருப்பாள் ; அவளை
அவள் பார்க்கவில்லை.

அவன் மார்பு நடுக்கத்துடன் அடித்துக்
கொண்டது.

முழங்கைகள் இரண்டையும் மெஷின் தட்டில்
ஊன்றி நாடியைத் தாங்கியவாறு, அவன் சரசக்
காவையே உற்றுப் பார்த்தான்.

சரசக்காவின் கழுத்திலே பவுடர் இன்னும் அழியா
மலேயே கிடந்தது. அது குட்டிகுரு பவுடர். அவனுக்கு
அந்த மணம் பிடிக்கும்.

அவனுடைய அம்மா பவுடர் டின்னை எட்டாத
உயரத்தில் வைப்பாள். அவனுக்கு கைநிறையப்
பவுடர் பூச ஆசை.

சரசக்கா தைப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவனைப்
பார்த்துச் சிரித்தாள்.

அவன் சொன்னான்:

—சரசக்கா, சரசக்கா, எனக்கு ஒளிக்கிறதிற்கு ஒரு இடம் காட்டுங்கோ:

சரசக்கா அவன் தலையைத் தடவிவிட்டான். மெஷினுக்குக் கீழே அவனை ஒளிக்கச் சொன்னான்.

அவனை அவர்கள் கண்டு பிடிக்கவே மாட்டார்கள். அவர்கள் வந்து தேடினாலும் அவன் சத்தம் போடக் கூடாது. இருமல் வந்தாலும் இருமக்கூடாது...

சரசக்காவின் கால்கள் ஆடுவதை அவன் பார்த்தான். அவள் அணிந்திருந்த கிமோனா விலகிய போதெல்லாம் அவளுடைய பாதங்கள் தெரிந்தன. அவை வெள்ளை வெளேரென்று இருந்தன.

அவர்கள் கேட்டார்கள்:

—சரசக்கா, சிறீ வந்தவனே?

அக்கா சொன்னாள்:

—அவன் இஞ்சை வரேல்லே.

சிறீ மகிழ்ச்சியில் அக்காவின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான். அக்காவின் கால்கள் ஆடாமல் நின்றன.

கீழே குனிந்து அக்கா அவனை எடுத்தாள்.

அக்கா ஒரு கை நிறையச் சிவப்புக் காப்பும், ஒரு கை நிறையக் கறுப்புக் காப்பும் போட்டிருந்தாள்.

அந்தக் கைகள் மெத்தென்று இருந்தன.

அந்தச் சிவந்த உள்ளங் கைகளைத் தொட்டுப் பார்க்க அவனுக்கு ஆசையாக இருந்தது.

அதிலே பிரம்பால் அடித்தால் நீலமாகக் கன்றிப் போகும். வாத்தியார் அடிப்பதற்கு கையை ஒங்கும் போது அவனுக்கு நடுக்கமாக இருக்கும்.

ஆனால் அவன் கையை அரைவாசியில் இழுக்கக் கூடாது. அடி விழுந்த பிறகு கையைக் கால் சட்டையில் துடைத்துக் கொண்டு மறுகையை நீட்ட வேண்டும்.

வாத்தியார் முக்குக் கண்ணாடியை நிமிர்த்தி விட்டு கூர்மையாகப் பார்ப்பார்.

என்றாலும் அவன் சொக்குலட் சாப்பிடுவதை அவர் காண மாட்டார். பாதிச் சொக்குலட்டை அவன் ரவியனுக்குக் கொடுத்து விடுவான். சட்டையை வைத்துக் கடித்துத்தான் கொடுப்பான். வெறும் வாயால் கடித்தால்தான் எச்சில்.

அவன் அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதுவான்:

—எனக்கு ஒரு கலப் பெஞ்சில் வேணும், சொக்குலட் ரெண்டு பெட்டி, நாய்ப் படம் போட்ட கலப் பெஞ்சில், வேறெண்டுமில்லை.

அவனுடைய அப்பா யாழ்தேவியில் வருவார். அவனுக்கு அது தெரியாது. ஏனென்றால் யாழ்தேவி நடுச் சாமத்திலேதான் வரும்.

அவன் விழிக்கும் போது அம்மா அவனைத் தனியே கிடத்தியிருப்பாள்.

தனியாகப் படுக்கிற தென்றால் அவனுக்குப் பயம். பேய் இல்லையென்று அவனுக்குத் தெரியும். வாத்தியார் சொல்லியிருக்கிறார்.

முருக்கமர நிழல்தான் சில வேளைகளில் பேய் போல ஆடும். ஆனால், உண்மையில் அது நிழல்தான்.

இரவில் கடிகாரத்தின் சப்தம் மட்டும்தான் கேட்கும்:

—டக் டக், டக் டக், டக் டக்.

இருட்டிலே இரண்டு கம்பிகள் மாத்திரம்தான் தெரியும். ஒன்று பெரியது, மற்றது சிறியது. இரண்டும் மினுங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

மகேனுக்கு நேரம் பார்க்கத் தெரியும். அவனுக்குத் தெரியாது. அவனும் மூன்றும் வகுப்புக்குப் போனவுடன் நேரம் பார்ப்பான்.

* * *

பாண்காரன் வருவான். அம்மா பாண் வாங்குவாள். சிறீ பக்கத்திலேயே போய் நிற்பான். பாணை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்ப்பான். அது மெல்லிசாகச் சுட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவனுக்கு அந்த மணம் பிடிக்கும். சரசக்கா வீட்டுப்பாணையும் அவன்தான் கொடுப்பான்.

அம்மா சொல்லுவாள்:

—இதைச் சரசக்கா வீட்டிலே கொண்டேய் குடு.

அம்மா மீண்டும் கத்துவாள்:

—குடுத்திட்டு அங்கை நில்லாமல் கெதியிலே வா.

அவன் விரைவிலே திரும்ப மாட்டான். அவனுக்கு சரசக்காவை நிறையப் பிடிக்கும். அவளுடைய முகம் வட்டமாக இருக்கும்.

அதிலே கருத்தப் பொட்டு போட்டிருப்பாள்; பெரிய பொட்டு.

அம்மா அவனுக்கு கறுத்தப் பொட்டுத்தான் போடுவாள். போடும் போது கன்னத்தை ஆட்டாமல் இருக்க விரல்களால் இறுக்க அழுத்துவாள். அவனுக்கு வலிக்கும்.

பென்சிலைத் தீட்டி விட்டு கூர் பார்ப்பதற்கு கன்னத்தை உப்பி வைத்து, குத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

கல்லுப் பென்சில்தான் நல்லது, உடையாது. மாக்கட்டிப் பென்சில் உடைந்து போகும்.

சோதனைக்கு அப்பா கல்லுப் பென்சில்தான் வாங்கி வருவார். அவன் அதனால்தான் எழுதுவான்.

அவன், தலைக்குமேலே பாணைத் துக்கிக் கொண்டு ஓடினான். துள்ளித் துள்ளி ஓடினான். அவன் போட்டிருந்த சட்டையின் வார்தோளை விட்டு விழுந்தது. அவன் திரும்பவும் எடுத்துவிட்டான்; அது மறுபடியும் விழுந்தது.

சரசக்காவைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே ஓடினான்.

பொட்டுக்குள் அவன் குனிந்தான். ஒரு கையை மண்ணிலே ஊன்றிக் கொண்டு அவன் கூப்பிட்டான்.

—சரசக்கா!

அவன் மறுபடியும் கத்தினான்.

—உந்த நாயைப் பிடியுங்கோ!

முழங்காலில் குறுணிக் கற்கள் குத்தின.

கம்பளப்பூச்சி, சிவப்பாக, அழகாக இருக்கும். அதைப் பிடித்துவைத்து விளையாட அவனுக்கு ஆசை. ஆனால் கூடாது. அது சிவபெருமானுடைய எச்சில் பன்ன வேலை அக்காதான் அப்படிச் சொன்னான்.

—ரத்-தி-னேஸ்-வரி.

—ரத்தினேஸ்வரி.

ரத்தினேஸ்வரி அக்கா கேட்டாள்:

—உன்ரை பேரென்ன?

அவன் சொன்னான்:

—சிறீ.

ரத்தினேஸ்வரி அக்கா அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள். மறுபடியும் அவள் கேட்டாள்:

—நீ எங்கை இருக்கிறனி.

அவன் சொன்னான்:

—தலை வாசலுக்கை.

அவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். ரத்தினேஸ்வரி அக்காவும் சிரித்தாள்.

சிறீயும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரிக்க முயன்றான். அவனுக்கு அழகைதான் வந்தது.

—அவர்கள் எதற்காகச் சிரித்தார்கள்?

ரவி கீச்சுக்குரலில் கத்தினான்:

—கொக்குவில்.

அவர்கள் ஒருவரும் சிரிக்கவில்லை.

ஏன்?

சரசக்கா நாயைப் பிடித்துக் கொண்டு அவனைக் கூப்பிட்டாள். அவன் எழும்பி நின்று முழங்கால் மண்ணைத் தட்டிவிட்டான்.

சரசக்கா பாடம் சொல்லித் தருவாள். அவளுடைய உதடுகள் அசைவதையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். றம்புட்டான் பழத்தோலை எடுத்து விட்டதுபோல, அவளுடைய கண்கள் குளுமையாக இருக்கும்.

அவனுடைய தலை பொலிஸ் குறப்பாக வெட்டி இருக்கும். அக்கா மெல்லக் குட்டுவாள். அவன்கணக்கு பிழை விட்டால்தான் குட்டுவாள்.

அவர்கள் பாடுவார்கள்—

மொட்டைப் பாப்பா,

சட்டி உடைப்பான்.

முண்டு பானை

கூழ் குடிப்பான்.

அவன் தொண்ணூற்று பலாவிலை கூழ் குடிப்பான்; அண்ணை ஆயிரம் பலாவிலை குடிப்பான்; அப்பா தொளாயிரம் பலாவிலை குடிப்பார்.

சரசக்கா திருப்பித் திருப்பிக் கேட்பாள்:

—இருபத்திரண்டிலை ஒம்பது போனால் எத்தனை? அவனுக்கு நித்திரையாக வரும்.

கைவிரல்களைப் பிடித்துப் பார்ப்பான்; கால்விரலையும் சேர்த்தால்கூட இருபத்திரண்டு வராது போல இருக்கும்.

சரசக்காவைப் பார்த்து அவன் மெல்லச் சிரிப்பான். கை விளக்கை வாயினால் ஊதி விடுவான்.

அது மௌனமாக அணைந்துவிடும். சரசக்கா குனிந்து அவனை முத்தமிடுவாள்.

அவன் கையால் முகத்தை முடுவாள்; அவனுக்கு வெட்கம். தங்கையைத்தான் முத்தமிடலாம்; ஏனென்றால் அவள் அரிவரி; அவன் இரண்டாம் வகுப்பு; அவனை முத்தமிடக்கூடாது. என்றாலும் அவனுக்கு சரசக்காவைப் பிடிக்கும். ஆனால், கார்த்திகேசு மாஸ்டரைத்தான் அவனுக்குப் பிடிக்காது. அக்கா கார்த்திகேசு மாஸ்டரைத்தான் சடங்கு முடிப்பாள். அவர் அக்காவிடம் அடிக்கடி வருவார்.

* * *

சரசக்கா முன்பென்றால் யாரைக் கண்டாலும் ஒளிப்பாள்; எழுத்துக்குப் பிறகு அவருடன் மாத்திரம் கதைக்கலாம். அவன் பெரியவன் ஆனாலும் சரசக்காவைத்தான் சடங்கு முடிப்பதாக இருந்தான்.

இனிமேல் அவன் முடிக்கமாட்டான்.

நாவல் பழம் என்றால் அக்காவுக்கு ஆசை. அவன் நல்ல பழமாகப் பொறுக்கிக் கொண்டு போவான். அவனுக்கு உள்ளே போக வெட்கமாக இருக்கும்.

கார்த்திகேசு மாஸ்டர் உயரமாய், கறுப்பாய் இருப்பார். அக்கா அவரோடுதான் கதைத்துக் கொண்டு இருப்பாள்.

சிறீ கையைப் பின்னுக்கு மறைத்துக் கொண்டு வாசலிலே நிற்பான். கதவு நீக்கலுக்குள்ளால் பார்ப்பான்.

அக்கா அவனைக் கையைக் காட்டி கூப்பிடுவாள். ஒரு பழத்தை மாத்திரம்தான் எடுப்பாள்.

—எனக்குக் காணும் சிறீ. நீ கொண்டேய் சாப்பிடு.

அவனை மடியிலே இருத்தக்கூட இல்லை; கன்னத் திலே கிள்ளக்கூட இல்லை.

அவனுக்கு அழகை அழகையாக வரும்.

நாவல் பழத்தை அவர்கள் வீட்டுக் குந்திலேயே விட்டெறிவான்.

* * *

அக்காதான் அவனுக்கு அளவெடுத்தான். அது வார்ச்சட்டை. அக்காவுடைய சடங்கு வீட்டுக்கு அதைத்தான் போடுவான். அதிலே சிவப்புப் பொத்தான் எல்லாம் நிறைய வைத்திருக்கும்.

அக்கா அவனுடைய கண் இமையை நிமிண்டிப் பார்த்தாள்; சிறீ அவளை வியப்புடன் அண்ணாந்து பார்த்தான்.

அக்கா அவனுடைய அம்மாவை வேலிக்கு மேலால் கூப்பிட்டாள்.

அவள் சொன்னாள்*

—இவன் சிறீயைத் தொட்டுப் பாருங்கோ, தேக மெல்லாம் ஒரு மாதிரி இருக்கு.

அம்மா அவனுடைய சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டு முதுகையெல்லாம் தடவிப் பார்த்தாள். அவளுடைய முகம் கறுத்தது.

சிறீக்குச் சோர்வு சோர்வாக வந்தது. அம்மா அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்ப் பாயிலே கிடத்தினாள். பாயிலே பழைய சீலையெல்லாம் விரித்திருந்தது. சிறீ கால்களை முடக்கிக்கொண்டு கிடந்தான்; அவனுக்குப் படுக்கை கதகதப்பாக இருந்தது.

மறுபக்கம் திரும்ப அவனுக்கு ஆசையாகத்தான் இருந்தது. தேகமெல்லாம் நோவாக நொந்தது. அம்மா அவனை ஆட அசையாமல் கிடக்கச் சொன்னாள்.

அப்படிக் கிடந்தால் அவனுக்கு வருத்தம் மாறி விடும். சரசக்காவுடைய சடங்கு வீட்டுக்கு அவன் போவான். புது வார்ச்சட்டை போட்டுக்கொண்டு போவான்.

சரசக்கா அளவு சட்டை கொண்டு வந்து அவனுக்கு போட்டுப் பார்ப்பாள்.....ஆனால் இப்போது அவனுக்குக் கிட்ட ஒருவரும் வரக்கூடாது. அம்மா மாத்திரம் வரலாம். அம்மா அவனுக்குக் கொதிக்கும் இடங்களில் எல்லாம் வாயால் ஊதி விடுவாள்; அவனுக்கு சுகமாக இருக்கும்.

முகட்டிலே வேப்பமலைக் கொத்து சொருகியிருக்கும். அது அவனுடைய தலைக்கு நேரே இருக்கும். அம்மாதான் அதை அங்கே வைப்பாள். அவன் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அது கண்ணுக்கு வெகு வெகு சமீபத்தில் இருக்கும். அவன்

கையை நீட்டுவான்; அது எட்டாது. அது எங்கேயோ தூரத்தில் தெரியும்.

ஒரு மைல், இரண்டு மைல், பத்து மைல், ஆயிரம் மைல், தொள்ளாயிரம் மைல், கோடி லட்சம் மைல்.

அவன் கஞ்சிதான் குடிப்பான்; அவனுடைய பீலிஸிலேதான் குடிப்பான். அவனுடைய பீலிஸ் பச்சை. அண்ணையினுடையது சிவப்பு. அதன் ஓரம் உடைந்திருக்கும். தங்கச்சியினுடையதும் பச்சை; ஆனால் அதிலே வெள்ளைக்கோடு போட்டிருக்கும்.

தங்கச்சி அவனுடைய பீலிஸை எடுத்தால் அவன் சண்டை பிடிப்பான்.

மணவறையில் இருக்கும் மணியெல்லாவற்றையும் அவன் தங்கை பிடுங்குவான்; அவனிலும் பார்க்க அவள் கூடச் சேர்த்துவிடுவான்; அவனும் சேர்ப்பான் தான். தங்கைக்குத் தெரியாமல் சேர்ப்பான்.

அக்கா மணவறையில்தான் போய் இருப்பாள். சேலை எல்லாம் உடுத்துப் பெரிய பொம்பிளை போலத் தான் இருப்பாள். ஆனால் உண்மையில் அவள் சின்னப் பொம்பிள்ளைதான்.

பக்கத்தில் கார்த்திகேசு மாஸ்டர்தான் உட்காருவார். உயரமாய் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டிருப்பார்; பெரிய ஸ்டைல்; அவனுக்கு எரிச்சலாக வரும்.

மாப்பிள்ளைக் கார் சோடித்து அலங்காரமாக வரும். அதிலே பச்சை, நீலம், சிவப்பு விளக்குகள் எல்லாம் பூட்டியிருக்கும். மாப்பிள்ளைக் காரில்தான் அவன் ஏறுவான். அக்கா அவரோடு ஒட்டிக்கொண்டு தான் உட்காருவாள்.

சரசக்காவிடம் ஓட அவனுக்கு ஆசையாக இருந்தது. அங்கே நிறைய ஆட்கள் எல்லாம் இருப்பார்கள். சரசக்கா சிறியை இழுத்து மடியிலே வைத்துக் கொள்ளுவாள்; அவனுக்கு வெட்கமாக இருக்கும். பறித்துக்கொண்டு ஓடுவான்.

அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் அவன் அக்காவிடம் போய்விடுவான். ஆனால், அவனுக்குப் பயமாயிருக்கும். அவன் ஈரத்துக்குள் இறங்கக்கூடாது. அம்மா கண்டால் அடிப்பாள்.

* * *

அவனுக்கு ஒன்றுமே இல்லை. மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்தான். நோகவே இல்லை.

ஆனால் அவன் அம்மா இப்படித்தான் நாளைக்கு நாளைக்கென்று சொல்லுவாள். அவளை எழும்பவே விடமாட்டாள்.

எல்லாம் பொய்; மேளச் சத்தம்கூட அவனுக்குத் தெரியும். லைட்மிஷின் சத்தம்கூட அவனுக்குத் தெரியும்.

அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். அவன் ஒன்றும்கூடப் பார்க்கவில்லை. புதுச் சட்டைகூடப் போடவில்லை.

அவனுக்கு அம்மா முழுக வார்ப்பாள். கோயிலிலேதான் வார்ப்பாள். அதற்குப் பிறகு அவன் மீன் கறி சாப்பிடுவான்; ஈரத்துக்குள் இறங்குவான்.

அவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். இலையான் எல்லாம் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி மொய்த்தன. அவன் அவற்றையே உற்றுப் பார்த்தான்.

அவை சத்தம் போட்டன.

—நொண்ண, நொண்ண, நொண்ண.

அ. 4

சிறீ தன்னுடைய சிறிய கைகளால் அவற்றை விரட்டினான்; அவை திருப்பித் திருப்பி வந்தன.

அவனுக்குக் களைப்பாக இருந்தது. அவன் அக்கா விடம் ஓடுவான்; அம்மாவுக்குத்தெரியாமல் போவான்; அக்காவின் மடியில் ஏறி இருப்பான்; அக்கா சங்கீ லியை வாய்க்குள் கடித்துக் கொண்டிருப்பான், சிறீ இரண்டு விரல்களால் அதைப் பிடுங்குவான்.

பாண்காரனின் மணிச் சப்தம் கேட்டது. நாய் குரைத்துக்கொண்டு ஓடியது.

சிறீயின் நெஞ்சு படக் படக்கென்று அடித்தது. சன்னலுக்குள்ளால் எப்டிப்பார்த்தான்; அம்மா குழை ஓடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறீ மெதுவாகச் சொன்னான்:

—ஒரு றுத்தல்.

நிலத்திலே கால் ஊன்ற அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. ஒரு கையிலே பாணை வாங்கிக்கொண்டு அவன் ஓடினான்; திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு ஓடினான்.

தூரத்திலே அம்மா கொக்கைத் தடியைப் போட்டு விட்டு ஓடி வந்தாள்.

அவள் கத்தினாள்:

டேய் சிறீ!

அவள் மேலும் மேலும் கூப்பிட்டாள்:

ஈரத்துக்கை ஓடாதே, இஞ்சை வா!

அவன் கவனிக்காமல் ஓடினான். களைக்கக் களைக்க ஓடினான்.

ஒரு கையால் நிலத்தை ஊன்றிப் பொட்டுக்குள் குனிந்தான்.

அவனுடைய வெறும் முதுகில் சரீர் என்றது.

குழைக் கம்புடன் அவன் அம்மா நின்றான்; அவள் மெதுவாகத்தான் தொட்டாள்; அவனுக்கு உயிர் போவது போல இருந்தது.

அழுகை பொங்கிப் பொங்கி வந்தது.

கீழே விழுந்த பாணை முகர்ந்து பார்த்து விட்டு நாய் திரும்பி ஓடியது.

* * *

விம்மி விம்மி அவன் அழுதான்; அவன் மெலிந்த முதுகு எழும்புவதும், விழுவதுமாக இருந்தது. முதுகெல்லாம் எரி எரியென்று எரிந்தது.

அவனுக்கு விக்கல் மாறி மாறி வந்தது. அப்பா வந்ததும் அவன் கட்டாயம் சொல்லுவான்.

கஞ்சி மணம் அவனுக்குத் தெரியும்; ருசிதான் அது. அவனுக்கு வேண்டாம். அம்மா வந்தால் அவன் குப்புறப் படுக்க வேண்டும்.

விம்மல் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவனுக்கு விக்குவது நின்று விடும்.

அம்மா குசினிக் கதவைச் சாத்தும் சத்தம் கேட்டது. மறுபடியும் அடக்க முடியாமல் அவனுக்கு விம்மல் பொங்கி வந்தது.

சடக் சடக்கென்று புடவைச் சத்தம் கேட்கும்.

அவன் திரும்பவே மாட்டான்.

V

அனுலா

நான் ஒரு கர்வியாவதற்குக் காரணம் அவள் தான்; மண்டைக் கர்வம் பிடித்து நான் அலைந்தேன் என்று கூற முடியாது. ஆனால், அகம்பாவம் என்னும் தீரை என் கண்களை மறைத்திருந்தது.

என் முகத்திலே கோபத்தைக் கண்டால் அவள் பயப்படுவாள். கண்கள் அங்குமிங்கும் அலை படையும்.

எனக்கு அதிலே பெருமை கூட.

காதலில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆணுக்கும், பெண்ணுக்குமிடையில் இனக் கவர்ச்சி ஏற்படுவது உண்டுதான்—ஆனால் காதல் என்ற தன்மையை நான் என்றுமே நம்பியது கிடையாது.

காதல் சுழலின் மத்தியில் சிக்கி நான் திணறிய போது கூட 'இது காதல் தானா?' என்ற சந்தேகம் எனக்குக் கடைசி வரையில் இருந்துகொண்டுதான் வந்தது.

ஆனால் அனுலாவுக்கு அப்படிப்பட்ட சந்தேகம் ஒரு போதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. என்னை மனமார அவள் நேசிக்க விரும்பினாள்; நேசித்தாள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய பலாபலன்களைப்பற்றி அவள் சிந்தித்ததாகவே தெரியவில்லை.

எனக்கு மாற்றல் கிடைப்பதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்கள்தான் இருந்தன. அதன் பிறகு நான் இலங்கைத் தீவின் ஏதாவதொரு முலையில்

கிடக்கும் போஸ்டாபீஸில் போய் முடங்கி விடுவேன். இன்று நான் குடியிருக்கும் இந்த அறையும் காலியாகி விடும்.

அனுலாவின் மனம்?

அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தோடு நான் விளையாடினேன். புதிய சோதனைக்கு என்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

காதல் எப்போது உதயமாகிறது என்று யாராலும் கூற முடியாது என்று சொல்வார்கள். இரவிலிருந்து பகல் பிறப்பது போல் ஏதோ ஒரு கணத்தில் அதுவும் பிறந்து விடுகிறது.

ஆனால் எங்களுடைய காதல் எப்பொழுது பிறந்ததென்று என்னால் கூற முடியும்போல் தோன்றுகிறது.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு மாத்திரம் சில்வா என்னுடன் உட்கார மாட்டார். நான் தனியாகத்தான் உட்காருவேன். எனக்கெல்லாம் அப்போது அவர் களுடைய உணவு நன்றாகப் பழகிப் போய் விட்டது. அனுலா தன்னுடைய கையால் போட்டு வைத்த 'அச்சாறு' இல்லாமல் என்னால் சாப்பிடவே முடியாது.

மேஜையிலே வைத்த பீங்கான் தட்டிலே, அவள் ஒவ்வொன்றாக எனக்குப் பரிமாறினாள். நின்றபடியே அவள் கரண்டியால் எடுத்து வைத்தாள். குனிந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவன், என் உள்ளுணர்ச்சி ஏதோ கூறவே, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

வைத்த கண் வாங்காமல் அவள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். அவளுடைய கண்களில் அன்று என்றைக்குமே இல்லாத ஒருவிதக் கவர்ச்சி ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பு எனக்குப் புதியதாக இருந்தது.

அவ்வளவு காலமும் அவள் ஒரு சிறுமி. திடீரென்று அன்று, அவள் இளமையின் வாயிலில் நின்று என்னை ஆகர்ஷிப்பது போல் பட்டது.

அந்தச் சிரிப்பில் நிறைய அர்த்தமிருந்தது.

* * *

நாளுக்கு நாள் அவளுடைய அழகு விபரீதமாக அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. எப்பொழுது பார்த்தாலும் அவள் ஏதாவது ஒரு புது விதத்தில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு என் முன்னே தோன்றுவாள். சில வேளைகளில் அவளுடைய அலங்காரம் சிறு பிள்ளைத்தனமானதாகக்கூட எனக்குப்படும்.

ஆனாலும், அதைக்கூட நான் மகிழ்ச்சியுடனேயே ரசித்தேன். என்னை யறியாமல் என் மனம் அவளைப் பற்றிச் சிந்திப்பதை நான் உணரலானேன்; என் அன்பு நிதானமாக வளர்ந்தது.

அப்பொழுதுதான் அவள் அந்தத் தவறைச் செய்தாள். அவளுடைய அன்பு நிதானம் தவறிவிட்டது. ஒரு கணமாவது என்னைப் பிரிந்திருக்க அவளால் இயலவில்லை. தன் தகப்பனாளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைக் கூட மறந்து அவள் என்னுடனேயே ஐக்கியமாகிவிட்டாள்.

என்னுடைய அன்பிலும் பார்க்க அவளுடைய அன்பு அதிகம் என்பதை நான் உணரலானேன். அப்போதுதான் என்னிடத்தே கர்வம் பிறந்தது.

நான் இல்லாமல் ஒரு கணமாவது அவள் வாழ முடியாது என்று நிதர்சனமாக எனக்குத் தெரியத்

தொடங்கியதும், சிறிது சிறிதாக அவளை உதாசீனம் செய்யத் தலைப்பட்டேன்.

அவளிடமுள்ள சிறிய குறைகள் கூட எனக்குப் பூதாகாரமாகத் தெரியத் தொடங்கின.

பூப்போன்ற அவளுடைய இதயத்தை அடிக்கடி கொடுரமான வார்த்தைகளால் புண்படுத்தினேன். வேண்டுமென்றே அவள் நெஞ்சம் நோகப் பேசி, அந்த முகம் படும் வேதனையை ரசிக்கத் தலைப்பட்டேன். ஏதோ ஒரு மகிழ்ச்சி எனக்கு அதனால் ஏற்பட்டது போலத்தான் தெரிந்தது.

அவளுக்கு என் போக்கு விசித்திரமானதாகப் படவில்லை. என் சுபாவம் அதுதானென்று எண்ணினாள் போலும்; ஒரு குறையையும் அவள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. கிடைப்பதோடு திருப்தி யடைந்தாள்.

என்னை நேசிக்கும் ஒரு கணமும் வாழமுடியாது என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டவும் செய்தாள்.

* * *

சில்வாவுக்கு, படங்களுக்குச் சாயம் பூசி விற்பது தான் தொழில். சில வேளைகளில் அனுலாவும் தகப்பனாளுக்கு உதவியாகச் சாயம் பூசுவது உண்டு. அன்றைக்கும் அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். நான் வரும் நேரமானதும் உள்ளே சென்று கைகளைக் கழுவிவிட்டு எனக்காகக் காத்திருந்தாள்.

எப்படித்தான் கழுவினாலும் அந்த நிறம் கையிலிருந்து இலகுவில் போய்விடுமா?

அவள் வாசல் வரையில் ஓடோடியும் வந்து என் முன் வந்து நின்றாள்; என்னைப் பார்த்துத் தன்னுடைய

மகிழ்ச்சி முழுவதையும் கொட்டிப் புன்னகை பூத்தாள்.

நான் கண்களைக் கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு, “இது என்ன நாற்றம்—சாயம் பூசினாயா?” என்று அருவருப்புடன் கேட்டேன்.

அவள் முகம் கூம்பிச் சிறுத்தது. அந்த மெல்லிய இருதயத்தை வேதனை செய்வதில் ஏனோ எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஆனால் அவளுடைய துக்கம் என்றுமே நிலையான தல்ல. என்னிடமிருந்து ஒரு சிறு புன்சிரிப்புக் கிடைத்தாலும் போதும், அவள் தன் கவலைகள் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு என்னிடமே சரண் புகுந்துவிடுவாள்.

நாணப்படக் கூடத் தெரியாத அவள், தன் குழந்தைப் பிள்ளை சுபாவத்தினால் மாத்திரம் என்னைக் கவர்ந்து விட்டாள்?

* * *

நான் சாய் மனையில் படுத்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் வந்து ஒரு பக்கத்துச் சட்டத்தில் சாய்ந்து கொண்டு, தானும் ஏதோ வாசிப்பதுபோல் தனக்குத் தெரிந்த ஒன்றிரண்டு தமிழ்ச் சொற்களையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தமிழ் பேசுவது அழகாக இருக்கும். ஆனாலும் அவள் அடிக்கடி அப்படிக் குனிந்து வாசித்தபோது, அவளுடைய நீண்ட பின்னல்களிலொன்று என் மார்பில் விழுந்து கூச்சத்தைக் கொடுத்தது.

எனக்கு அவளைக் கோபமாகப் பார்க்க விருப்பம் வரவில்லை. நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தேன், அவள் பயந்துவிட்டாள். அவள் பயப்படும் போதுகூட ஓர்

அழகு. அந்த அழகை ரசிப்பதற்குத்தானே நான் அவளை அடிக்கடி கோபித்திருக்கிறேன் என்றே நான் நினைப்பதுண்டு.

பயத்துடன் அவள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தன் கண்களை அவள் எடுக்கவே இல்லை.

“அனு போகிறாயா, இல்லையா?”

அவள் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். கண்கள் குளமாகின. எனக்கு இரக்கமாக இருந்தது.

என்ன நினைத்துக் கொண்டேனோ, “அனு, ஒரு பாட்டுப் பாடு” என்றேன்.

நான் எதற்காகப் பாடச் சொன்னேன் என்று எனக்கே தெரியாது. பாடச் சொல்லிக் கேட்டதும் அவள் வெட்கத்துடன் மௌனம் சாதிப்பாள் என்று தான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

ஆனால், நான் சொல்லி வாய் மூடுமுன் திடீரென்று அவள் பாட ஆரம்பித்தாள். அவ்வளவு நாளும், எனக்கு, அவளுக்குப் பாட்டு வரும் என்றுகூடத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

எனக்கு முன்னால் நிமிர்ந்து நின்று, பள்ளிப் பிள்ளைகள் வாத்தியாருக்குப் பாடம் ஒப்பிப்பதுபோல, அடக்க ஒடுக்கமாக, அவள் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் ஒரு ராசா மகள்” என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு சிங்களப் பாடல் அது.

‘எங்களிடம் ஆயிரம் யானைகள் இருந்தன.

ஆயிரம் குதிரைகள் இருந்தன.

ஏராளமான செல்வம் இருந்தது.

எங்கள் புகழ் எங்கெல்லாமோ பரவியது;

இருந்தும் என்ன?

இன்று எங்கள் செல்வமெங்கே, புகழ் எங்கே?” என்று தொடர்கிறது அந்தப் பாட்டு.

என்னுடைய மனமானது அனுலாவை ராசா மகளாகக் கற்பனை செய்து பார்த்தது. நான் அந்தச் சிந்தனைகளில் மூழ்கியிருந்த போது, பாட்டு முடிந்தது கூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவள் ஓர் அடி முன்னுக்கு வந்து “பாட்டு எப்படி இருந்தது?” என்ற பாவனையில் நின்றாள்.

நான் திடுக்கிட்டு விட்டேன்.

அவளுடைய கன்னத்தை மெதுவாகத் தட்டி “உன்னைப்போலவே உன் பாட்டும் அழகாக இருந்தது” என்றேன்.

அவள் மனம் சந்தோஷப்படும்படியாக நான் செய்தது அது ஒன்றுதான். மகிழ்ச்சியால் அவள் பூரித்துப்போனாள்.

மாற்றல் உத்திரவு வந்துவிட்டது. சில்வாவிடம் அதைக் கூறும்போதே அனுலா கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“அனு”

அவளைக் காணவில்லை. வெளியே வந்து தேடினேன். எதிர் பார்த்தபடியே அவள் அந்த “மொற” மரத்தின் கீழிருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். அந்த மரம் ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறைதான் காய்க்கு மாம். அடுத்த வருடம் அது காய்ப்பதாக இருந்தது. எனக்கு அந்தப் பழத்தைப் பறித்துத்தர வேண்டுமென்று அவளுக்கு எத்தனை ஆசை.

அனுவை அழவேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. அப்படி நான் கூறியிருந்தால் ஒருவேளை உடனேயே அழுகையை நிறுத்தியிருப்பாள். அழுவ

தற்குக்கூட அவள் என்னிடம்தான் உத்தரவை எதிர் பார்த்தாள்.

“அனு”

முகத்தை முடியிருந்த கைகளை மெதுவாக நீக்கி அவள் என்னைப்பார்த்தாள்.

“அனு, நான் எப்படியும் போகத்தானே வேண்டும்.”

“அப்போ நானும் வருகிறேன்.”

“நீயா?”

“ஏன், வந்தால் என்ன?”

அனு விளையாடவில்லை; உண்மையைத்தான் பேசினாள்; ‘வா’ என்றால் வரத்தான் செய்திருப்பாள்.

“அனு, நீ என்ன குழந்தையா?”

அப்போது அவள் தன் முகத்தை நிமிர்த்தி என்னைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் அடக்கமுடியாத துயரம் தொனித்தது.

“உண்மையிலேயே என்னை விட்டுப் போகிறீர்களா?” முதன்முறையாக அவள் விக்கி விக்கி அழலானாள்.

அவளுக்கு என்னுடைய முடிவு மிக மிக ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்.

என்னுடன் அதற்குப் பிறகு அவள் பேசவே இல்லை; நேரே போய்ப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அடுத்த நாள் காலை பெட்டி படுக்கைகளை நான் அடுக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அனுலா கைகள் இரண்டையும் பின்னுக்குக் கட்டியபடி மெதுவாக நடந்து வந்தாள். ரகசியமாக என் பெட்டிக்குள் எதையோ வைத்துவிட்டு என் முகத்தையே ஆர்வத்தோடு பார்த்தபடி நின்றாள்.

“அனு, இது என்ன?”

போன கண்டிப் பெரஹராவின்போது அவள் வாங்கிய ஒரு சிறிய புத்தர் சிலை; யானைத் தந்தத்தினால் செய்தது. எவ்வளவு ஆசையாக அதை வாங்கினாள். எனக்கு அதைப் பெற்றுக்கொள்ள மனமே இல்லை; ஆனால், அவளுடைய கண்களைப் பார்த்ததும் என் முடிவை மாற்றிக்கொண்டேன்.

“இனிமேல் இங்கே வரவே மாட்டீர்களா?”

எனக்கு அவள் முகத்தைப் பார்க்க இரக்கமாக இருந்தது.

“அனு, உன்னைப் பார்க்காமல் இருப்பேனா—நீ “கிரிபத்” செய்து தருவாயல்லவா?”

நான் கடைசியாக விடைபெற்றபோது அவள் திக்கித்திக்கி, என் காதோரமாக முகத்தை வைத்து ‘என்னிலே உங்களுக்கு ஆசையில்லையா’ என்று கேட்டாள்.

அப்போதுகூட அவள் முகத்தில் நான் நாணத்தைக் காணவில்லை.

அவளுடைய அன்பு ஆழமானதில்லையா? இல்லாவிட்டால் எப்படிச் சிரித்தபடியே அவளால் விடைகூற முடிந்தது?

ஆனால் அவளை விட்டுப் பிரியவேண்டும் என்ற விசித்திரமானதோர் ஆவல் என் அடிமனத்தில் நெடுநாளாக உறைந்துகொண்டுதானிருந்தது. பிரிவின் வேதனையை உண்மையிலேயே நான் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற தணியாத ஆசையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், ஆசை இருந்த அளவுக்கு அதைத் தாங்கும் சக்தி எனக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

எந்நேரமும் என் மனத்தை அனுலாவின் வேதனை நினைவுதான் நிறைத்துக்கொண்டது. ஒரு காரியமும் என்னால் செய்ய இயலவில்லை. பைத்தியம் பிடித்து விடுமென்ற நிலையில் இருந்தேன்.

என் வேதனையே இப்படியென்றால்—அனு—அவள் பிஞ்சு உள்ளம் இதைத் தாங்குமா?

நானே ஏற்றுக்கொண்ட சுமையை நான் சுமக்க முடியாமல் தவித்தேன்.

அனுலா தானேடு உட்கார்ந்து முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டு, பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

“நான் ஒரு ராசா மகள்”

மிரண்டு பார்க்கும் அவளுடைய விழிகள் என்முன்னே வந்துநின்றன. பயத்தைத் தவிர அவள் என்னிடம் வேற எதைக் கண்டாள்?

* * *

என் நீண்டகால வாழ்க்கையில் அனுலா ஒரு குமிழ் என்று ஒதுக்கிவிட்டதான் நான் நினைத்தேன். ஆனால், என்னுடைய வாழ்க்கையே அவள் என்று நிலைமை மாறிவிட்டது. அனுலா இல்லாத ஒவ்வொரு கணமும் வேதனைதான் என்பதை உணரலானேன். “அனு”, “அனு” என்று என் மனம் அவனையே நினைத்துக்கொண்டது. தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள அவமானமாக இருந்தது.

என்னுடைய கர்வமெல்லாம் எங்கே?

* * *

மனத்திலே மிகப் பெரிய பாரம் அழுத்திக்கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் வரும்போதே, ஆவல் தேம்பிய என் கண்களில் அனுலா தென்பட்டு விட்டாள்.

கால்கள் இரண்டையும் மடித்து, உட்கார்ந்திருந்தாள்! என் நிழல்தான் முதலில் விழுந்திருக்கவேண்டும்; திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய அவளுடைய கண்கள் அப்படியே நிலைக்குத்தி நின்றன. அடுத்த கணம் இனத்தெரியாத சோகம் அந்த முகத்தைக் கப்பியது.

அவள் உள்ளே ஓடி விட்டாள்.

ஏற்கனவே சாயம் பூசிய படங்கள் சில வெய்யிலிலே காய்ந்து கொண்டிருந்தன. தூரத்திலே, எமக்கு மிகவும் பழக்கமான அந்த 'மொற' மரம் ஒன்றிரண்டு பூக்களை உதிர்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தது. கொடியிலே சில்வாவின் சாரம்—அதே பழைய சாரம் தான்—காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அனுலா வரவில்லை.

“அனு”

என் குரலில் அப்போது கூட, அன்பிலும் பார்க்க அதிகாரந்தான் நிமிர்ந்து நிற்பதாகப்பட்டது. உள்ளே போனேன். அவள் கையிலே உள்ள சாயத்தை மண தேய்த்துக் கழுவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அனு”

அவள் நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை.

“அனு, கோபமா?”

அவள் மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி அசைத்தாள் அவளுடைய இயல்பான புன்னகை அப்போது கூடத் தோன்றவில்லை.

“அப்பா எங்கே?”

“புது டவுனுக்குப் போயிருக்கிறார்”

கேள்வியும் பதிலுமாகத்தான் இருந்தது. பழைய பிடிப்பு இப்பொழுது இல்லை.

என்னுடைய அந்தப் பழைய அனுலா எங்கே?

‘கிரிபத்தின்’ நறுமணம் மெதுவாக மிதந்து வந்தது. நாலு தாள்கள் கிழிக்கப்படாமல் காலண்டர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் புத்தர் சிலை இருந்த இடம் இப்போது வெறிச்சென்றிருந்தது.

மேசையிலே, சில்வாவுக்கு வந்த கடிதம் ஒன்று, உடைக்காமலே கிடந்தது.

“அனு, விளக்கைக் கொடுத்த வில்லையா?...”

கை விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து மேசை மேலே வைத்துவிட்டு, அவள் தூரப் போய் நின்றாள்.

சிறிது அழுக்குப் படிந்த மேற்சட்டை; இடையிலே விசிறிக் கொய்யகம் வைத்து உடுத்திய சேலை; சோகம் கவிந்த முகம்; அந்த நிலையிலுங்கூட அவள் சிகிரியா சித்திரத்தைத்தான் எனக்கு நினைவூட்டினாள்.

முதன் முறையாக அனுலாவின் முன்னிலையில் நான் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்னால் அதிகாரம் செய்யவும் முடியவில்லை; பணிந்து போகவும் இயலவில்லை.

பரிதாபமாக அவளையே பார்த்தபடி யிருந்தேன். அவள் முகத்தைப் பார்க்கக் கூடியதாக விளக்கை எடுத்து வைத்தபோது ஏனோ எனது கை சிறிது நடுங்கியது.

“நான் வந்தது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

அவள் முகம் சிறுத்துக் கறுத்தது; மௌனமாகக் குனிந்தாள்.

“அப்பா என்னைப் பியதாசாவுக்குப் பேசுகிறார்...”

என் மனமானது இதற்கு முன் ஒரு போதும் அடைந்திராத ஒரு வேதனையை அந்தக் கணத்தில்

அனுபவித்தது. அனுலா இன்னொருவனுக்கு வாழ்க்கைப் படுகிறாள், என்பதையே என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. என்றாலும் கூட அடிமனத்தின் தளத்திலே ஒருவித நிம்மதி நிலவியதையும் என்னால் உணர முடியாமல் போகவில்லை.

அனுலாவைப் பார்த்தேன். மங்கிய விளக்கின் ஒளியிலே அவள் கண்கள் பளபளத்தன. அவள் பொல பொலவென்று கண்ணீர் உகுத்த நாட்களைப் போல் இதையும் என்னால் உதாசீனம் செய்ய முடியவில்லை. அந்த ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரே என் இதயத்தைத் தகர்த்து விடும்போலப்பட்டது. அவள் அழுவதை நான் விரும்பவில்லை. பழைய அனுலாவா யிருந்திருந்தால் அந்தக் கண்ணீர் என்னை ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது.

ஆனால், என் முன்னே நின்ற அனுலாவின் கண்ணீரைத் தாங்க என்னுடைய இதயத்தில் வலுவில்லை.

“அனு! அந்தப் பாட்டைப் பாடுகிறாயா?”

அவள் மௌனமாக இருந்து விட்டாள். அந்தப் பிடிவாதமான மௌனத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

நான் பாடச் சொன்ன போது முழு மனத்தோடு அவளைக் கேட்காது போனாலும் கூட என் வேண்டுகோளை அவள் நிராகரித்தாள் என்றிருக்க என் மனம் ஒப்பவில்லை.

“அனு எனக்காகப் பாடமாட்டாயா...?”

அவள் ஏதோ சொல்ல விரும்பினாள்; உதடுகள் மாத்திரம் படபடவென்று துடித்தன.

“இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு உன்னிடம் இப்படியா சிக்கப் போகிறேன்?”

அவளுடைய வலது கையின் நீண்ட விரல்கள் என் வாயை மெத்தென முடின:

சாயத்தின் மெல்லிய நாற்றம் முக்கிலே இலேசாகப்பட்டது.

படங்கிலே இருந்து இழையை ஒவ்வொன்றாகப் பிய்த்தபடி அவள் மெதுவாகப் பாடத்தொடங்கினாள்.

“நான் ஒரு ராசாமகன்!”

அவள் பாடிக்கொண்டு போகும்போது துடிகின்ற விளக்கின் ஒளியில் அவள் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் பாடலின் இறுதி வரிகளுக்கு வந்தபோது உலகத்துச் சோக இசையெல்லாம் அவள் குரலில் இழைந்து விட்டதாகத் தான் எனக்குப்பட்டது.

“நான் அணியும் நகையெல்லாம்

பித்தளைதான்-பொன்னல்ல;

நான் உடுத்தும் சேலையெல்லாம்

கிழிந்தவைதான் - பட்டல்ல

என்றாலும் கூட—

என்னைப் பார்த்து சிரிக்காதே,

தெருவிலே பொறவனே!

நான் ராசாமகன் -

நான்.....நான்.....”

அந்தக் கடைசி வரிகளை அவள் பாடவே இல்லை. அதற்குப் பதில் ஒரு மெல்லிய விக்கல்தான் அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

விளக்கு எப்போது அணைந்தது?

ஒரு துளிகூட காற்று வீசவில்லையே.

* * *

அ. 5

VI

சங்கல்ப நிராகரணம்

“சுனி, ஞாயிறுடன் ஒட்டிக் கொண்டு எங்கே ஒரு விடுமுறை தினம் வரும், யாழ்ப்பாணம் போய் வருவதற்கு” என்று கொழும்பில் இருந்து ஏங்கும் அநேகரில் நடேசனும் ஒருத்தன். பிரிவென்னும் கொடிய வேதனையின் எல்லைக் கோட்டிலே அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். இப்படியான வேதனையை அவன் இதற்கு முன் அநுபவித்தது கிடையாது.

கடிதங்கள் எழுதத்தான் செய்தான். கடிதங்களா அவை? அவ்வளவும் கண்ணீரின் கருவூலங்கள்; இதயத்தின் துடிப்புகள்.

ஆனால் கடிதத்தில் மாத்திரம் காதல் வாசகம் எழுதி மனைவியை எத்தனை நாளைக்குத்தான் திருப்தி செய்ய முடியும்?

“அவள் பேதை; மணம் முடித்து எதைத்தான் கண்டாள்; கனவுலகில் நிழலுருவத்தின் அசைவு போன்று எங்கோ அரையும் குறையுமாகப் பழகிக் கொண்டோம்; மணம் விட்டு எங்கே பேசினோம்.”

நாணத்துடன் அவன் முன்னே நின்று, பின்னலை வாயினால் கடிக்கும் அவள் இப்படியெல்லாம் எழுத எங்கே கற்றுக் கொண்டாள்?

“உங்கள் முகத்தை நான் பரிபூரணமாக ஒரு முறை கூடப் பார்த்தது கிடையாது; நீங்கள் சிரிக்கும் போது உங்கள் கன்னங்களில் அழகுக் குழி விழுமாமே

அதைக்கூட நான் ஆசை தீர அநுபவித்தது கிடையாது; இருந்தும்...

“நான் உங்கள் மனைவி, ஊரார் முன் உங்கள் உடைமையென்று பகிரங்கப் படுத்தப்பட்டவன்— நினைக்கவே எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது...”

ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டியை இதயத்தில் சொருகுவது போன்று இருக்கும்.

ஆனாலும் என்ன, அவன் அதிர்ஷ்டம்!

அதிர்ஷ்டம் எத்தனையோ பேருக்கு, எத்தனையோ உருவங்களில் எதிர்ப்படுகிறதுதான். ஆனாலும் அவனுக்கு அடித்த அதிர்ஷ்டம்!

மணம் முடித்த மறுநாளே, ஆங்கிலத்தில் அழகாக உச்சரிக்கப்படும் ‘ஹனிமுன்’ உல்லாசப் பிரயாணத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

ஆனால், கொழும்பில் அவர்கள் கால்வைத்த போது அது கொழும்பு நகரமாகவே இல்லை. எங்கும் ஒரே கலவரம்; வெறி; இனவெறி.

மக்களை மக்கள் அடித்துக் கொண்டு கொண்டிருந்தார்கள். பூமிதேவி இந்த அக்கிரமம் சகியாது மணம் நொந்து உதிர்த்த கண்ணீர்த் துளியே போன்று கொழும்பு மாநகரத்தின் தெருக்கள் எல்லாம் இரத்தத் துளிகள் சிந்தின.

கீழே ஒரே கரடு முரடான தரை; மேலே அகன்று விரிந்த வானம். யாரும் அத்துமீறி உள்ளே பிரவேசித்து விடாதபடி பலமான பொலீஸ் பந்தோபஸ்து.

சுற்றிலும் ஒரே “ஜே, ஜே” என்ற ஜனக் கூட்டம்; அவர்கள் மத்தியில் அவரும் அவனும், கவிகளால்

வர்ணிக்கப்படும் அந்த முதல் இரவும், உள்ளத்தை ஊடுருவும் பார்வை ஒன்று அவன் இதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து புறப்படும்.

சிரமத்துடன் வெளிவரும் ஒரே ஒரு நீர்த்துளி அவன் இதயத்துக் கனவுகள் அனைத்தையும் நிர்மூலமாக்கும்.

தொடர்ந்து பத்து நாட்கள். அகதிகளுடன் அகதிகளாக அவர்கள் செத்தார்கள்.

அரைகுறைத் தாடி மீசையுடன் அவனும் சிக்குப் பிடித்த தலையுடன் அவளுமாக, மறுபடியும் கப்பல் வழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்பட்ட போது, காதல் செய்ய வேண்டும் போலவா தோன்றியது!

வெட்கத்துடன் ஊர் மண்ணிலே கால்வைத்த போது வேலைக்கு வந்து விடும்படி ஓர் அவசரத் தந்தி ஏற்கனவே வந்து கிடந்தது.

மறுபடியும் கொழும்பு மாநகரம்!

2

கமலிக்கு இருட்டியது கூடத் தெரியாது. மார்பிலே, நடேசனுடைய கடிதம். அந்த நீண்ட கடிதம் விரித்தபடி கிடந்தது.

பார்த்தது, பார்க்கிறது எல்லாமே சோகத்தின் பிரதிபலிப்புகளாக, துடிப்புகளாகவே அவளுக்குத் தென்பட்டன.

இதயத்தில் எல்லாமே இழந்துவிட்டது போன்ற ஏதோ ஒரு வேதனை. அதன் ஊடே நிழலாடியது இனம்

தெரியாத ஏதோ ஒரு இன்பத்தை இழந்து விட்டோமென்ற துடிப்பு.

“விமலா சொன்னதெல்லாம் உண்மையா?!”

“சீ... இப்பிடித்தான் எல்லோரும் வாய்விட்டுப் பேசினமாதும்!”

“கமலி! உண்மையைச் சொல்லு. நடந்து வரும் காலடி ஓசை ஒன்றை வைத்தே உன்னுடைய கணவரை நீ தெரிந்து கொள்ள ஏலாதா?”

“விமலா என்னைப் போல மடைச்சி இல்லை; நான் தான் இருக்கிறனே, பேருக்குக் கல்யாணம் என்று பண்ணிக் கொண்டு.

“அவளைப் பார்! அவளுக்கு என்ன வயது? நான் சேலை உடுத்த ஆரம்பித்த போது அவள் பாவாடை கூடக் கட்டவில்லை.

“கால் பெருவிரல் மாத்திரம் போதுமாமே அவரை இனம் கண்டுபிடிக்க. அவருடைய சுவாசம்கூட எவ்வளவு கதகதப்பாக இருக்குமென்று தனக்குத் தெரியுமாமே... சுவாசம் மாத்திரமா?... சே... இன்னும் அவள் நித்திரையாக இருந்தால் அவளை அவர் தொட்டு எழுப்புவதே கிடையாதாமே... குனிந்து... உதட்டிலே... ச்சீ... ..”

“என்னைப்பற்றி” அவள் என்ன நினைத்திருப்பாள்-வேறு என்ன நினைத்திருப்பாள்-பரிதாபப்பட்டிருப்பாள்.”

* * *

பாலனுடைய விக்கல் இன்னமும் கேட்டுக்கொண்டு தானிருந்தது. ஏற்கனவே இருண்டு விட்டது. கைவிளக்கை ஏற்றி மேசைமேலே வைத்தாள் கமலி.

‘தலையைத் தூக்கு பாலன்; அழுதது போதும். மண்ணெண்ணெய் விளக்கு தட்டுப் பட்டுதெண்டால் போதும்.’

“மாட்டன். அப்படித்தான் கிடப்பன்!” பெற்றோர் கல்யாண வீட்டுக்குத் தன்னை அழைத்துப் போகாமல் கமலிக்குத் துணையாக விட்டுப்போன ஆத்திரம் அவனுக்கு முற்றிலும் தீரவில்லை.

கமலி குடத்தைத் தூக்கி இடுப்பிலே வைத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் புறப்பட்டாள். அந்த மெல்லிய இருளைப்போலவே அவள் மனத்திலும் இருள் பரவிக் கொண்டு வந்தது. எதற்கென்று தெரியாத ஏதோ ஒரு வேதனையின் மெலிந்த கீறு அவள் உள்ளத்தின் அடிவாரத்தில் படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

யாரோ குளித்துக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்டது.

கமலி திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

“அதாரது?”

“நான் தான்”

“ஆர் ராசனே” என்றாள் பயம் தெளிந்த குரலில்.

“ஏன் அக்கா, பயந்து போனீங்களோ?” அவன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

“இல்லை, நான் ஆரோ எண்டெல்லோ நினைச்சு...”

“இதுக்கை இரண்டு வாளி தண்ணி ஊத்து தம்பி.....”

“ராசனைக் கண்டுக்கூடப் பயந்து போனனே! முன்னையெல்லாம் இந்தளவாய் இருந்தவன்.....”

“ஆம்பிளையருடைய வளர்த்தியே இப்பிடித்தா னுக்கும்!”

“ஏன் ராசன், உங்கடை அம்மா ஆக்கள் எல்லாரும் கலியாண வீட்டுக்குப் போட்டினமோ?”

“அவையோ? அவை அப்போதையே போட்டினமே!”

“அப்ப வீட்டிலே ஒருதரும் இல்லையாக்கும்!”

“இல்லையக்கா, நான் மாத்திரம்தான்!”

குடத்தை எடுக்க அவள் குனிந்தபோது அவளை யறியாமலே மேல் தாவணி மெதுவாகக் கீழே விழுந்தது.

அவசர அவசரமாக அதை அள்ளிமேலே போட்டுக் கொண்டாள். மங்கிய நிலவொளியில் அவன் தன்னை உற்றுப் பார்க்கிறான் என்று மட்டும் அவளுடைய உள்ளுணர்ச்சி கூறியது. அவளுக்குப் பெருமையாயிருந்தது.

நிமிர்ந்தபோது அவள் திடுக்கிட்டாள். தலையிலே ஈரம் சொட்ட, முன் மயிர் நெற்றியை மறைக்க அவன் ஸ்தம்பித்து நின்ற தோற்றம்—அவளுக்கு எதையோ நினைவூட்டியது.

“இப்படித்தான், இப்படித்தானே அவரும்.....”

இரண்டாவது முறையாக அவள் கிணற்றடிக்கு வந்தபோது “ராசன் போய்விட்டிருப்பானே” என்று அவளுடைய உள்மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

“ராசனுக்கு வயது என்ன இருக்கும்? பதினாறு இருக்குமா?”

“போன வருஷமே ‘எஸ். எஸ். சி.’ எடுத்து விட்டானே!”

சோப்புப் போட்டுத் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தான் ராசன்.

“ஏன் ராசன்! அப்ப வீட்டுக்குக் காவல் நீ தானே?”

“ஓ...ம் அக்கா, சோதினை கிட்டுது....”

எதற்காகவோ அவன் உதடுகளிலே குறுஞ்சிரிப்பு ஒன்று நெளிந்தோடியது.

அவன் கன்னங்களிலே குழி—அழகுக் குழி.

“அந்தக் கன்னங்கள் — உரோமமே இல்லாத அந்தப்பட்டுக் கன்னங்கள்—அதை யுக யுகாந்திர மாகப் பார்க்கவேண்டும் போல் தோன்றியது.

அந்தக் கன்னத்துக் குழியிலே பட்டுத் தெறித்த நிலவின் நீள்கரங்கள், காரணமில்லாமல் விம்மித் தணியும் கமலியின் மார்பகத்தை நாணத்துடன் தொட்டன.

திடுக்கிட்டுத் தன் நினைவு வந்தவளாய்த் துலாக் கொடியைப் பற்றினாள் கமலி.

“தண்ணிதானே! நான் அள்ளித்தாறன் அக்கா.”

“இல்லைத் தம்பி; நீ தலையைத் துடை, ஈரஞ் சுவறிப்போகும்.”

“அது கிடக்கு. இந்த இருட்டிலை நீங்கள் அள்ளக் கூடாது”

கமலிக்கு மனத்தை என்னவோ செய்தது, “ராசன்” என்று ஆசை தீர அழைக்க வேண்டும்போல் பட்டது.

அவன் பறிப்பதுபோல் வாளியைத் தன் கையிலே எடுத்துக்கொண்டான். அப்படி அவன் செய்தபோது

அவனுடைய சோப்புக்கை கமலியின் மெலிந்த கரங்களில் ஒரு கணம் பட்டது.

கமலியின் மனத்தில் கட்டுமீறி நுறை தள்ளியது. ஒரு புத்துணர்ச்சி.

ராசன் தண்ணீர் அள்ளியபோது ஏனோ அவன் கரங்கள் அவனையும் அறியாமல் நடுங்கின.

3

முன்னூவது தடவையாகக் குடத்துடன் அவள் புறப்பட்டபோது சுயமாக நடந்தவளாகவே தெரிய வில்லை. ஏதோ பிசாசு அவள் உள்ளே புகுந்து, அவளை உந்தித் தள்ளுவது போலிருந்தது.

“எதற்காக, எதற்காக?”

“அவன் சிரிப்பதைப் பார்க்கவேண்டும், ஒரே ஒரு தடவை” என்ற ஆவலே பரந்து, விரிந்து அவள் சிந்தை முழுவதையும் வியாபித்து நின்றது. எங்கே மனது மாறிவிடுமோ என்ற பயத்தில் அவள் இன்னும் பரபரப்புடன் நடந்தாள்.

ராசன் தலையைத் துவட்டியபடியே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இன்னமும் தண்ணி வேணுமா?”—அவன் குரல் ஏனோ கரகரத்தது.

“இன்னும் ஒரு குடந்தான்”—எங்கோ ஆழத்தில் இருந்து பதில் கிடைத்தது.

“அ... ..க்... ..கா”—அவன் எதற்காகவோ குழறினான்; தடுமாறினான்.

கமலி பேசவில்லை. அவனையே பார்த்துக்கொண்டு மெளனமாக நின்றாள்.

“நீங்.....நீ.....ஒண்டும் அம்மாட்டை சொல்ல மாட்டீங்களே”

அவளுக்கு என்ன வந்தது?

அப்படியே சிலைபோல நின்றாள்.

வானத்து நட்சத்திரம் ஒன்று இடம் பெயர்ந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது.

மறுபடியும் அந்தக் காலிக் குடத்தைத் தூக்கி இடையிலே வைத்துக்கொண்டு அவள் போனபோது, அது பாராங்கல்லாகக் கனத்தது.

வீட்டில் உள்ளே இன்னமும், பாலனின் விக்கல் கேட்டுக்கொண்டுதானிருந்தது.

4

“கனவுலகம்” என்பார்களே, அந்த ரீதியில் வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. கமலிக்குத் தன்னிலை முற்றிலும் விளங்கியது போலுமிருந்தது. விளங்காதது போலுமிருந்தது. தனிமையில் இருக்கும் போதெல்லாம் மனத்தை எவ்வளவோ திடப்படுத்தித் தான் வைத்திருந்தாள். ஆனாலும்...

ஏதோ ஒரு துடிப்பு, ஏதோ ஒரு ஆவல், மறுபடியும், மறுபடியும் அவளை அந்தப் பாவப் படுகுழியில் கொண்டுவரத்தான் தள்ளியபடியே இருந்தது.

கமலி, வெறும் நடைப் பிணம்.

சில வேளைகளில், அவள் கணவன் எழுதும் கடிதம் வெகு உருக்கமாக இருக்கும். ஒடோடிச் சென்று அவன் காலில் விழுந்து கதறிக் கதறி அழ

வேண்டும்போல் தோன்றும்; அன்றெல்லாம் வெகு வைராக்கியத்துடன் இருப்பாள்.

ஆனால், பொழுது சாய்ந்து, விளக்கு வைக்கும் அந்த நேரத்தில், சந்தியில் திரும்பும் ராசனுடைய சைக்கிள் ‘பெல்’லின் கணீரென்ற ஒலி அவளுடைய உறுதி எல்லாவற்றையும் நொடிப் பொழுதில் சிதறடித்து விடும்.

5

கமலி, கையிலே கொக்கைத்தடி ஒன்றை வைத்திருந்தாள். முருங்கை மரத்தில் அபூர்வமாகக் காய்த்த முருங்கைக் காய் ஒன்றைக் குறி வைத்து அவள் குதித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்குத் தெரியும் அவள் கணவனுக்கு அது பிடிக்கும் என்று; எப்படியும் இன்றைக்கு அவருக்கு அதைச் சமைத்துவிடுவாள்.

நடேசன் இந்தக் காட்சியை ரசித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். நாளைக்கெல்லாம் அவன் இப்படியான காட்சிகளைக் காணமுடியாது. அவனுடைய லீவு அன்றுடன் முடிவடைகிறது.

அவன் மன அடிவாரத்தை என்னவோ செய்தது. ‘கமலி—என் அன்புக் கமலி—அவளை மறுபடியும் பிரியவா?’

களைத்து, வியர்வை கோத்து நின்ற அவளுடைய முகம் வெகு ரம்மியமாக இருந்தது.

“கமலி” என்று ஆசை பொங்க அழைத்தபடியே அவளுடைய கதகதப்பான கன்னத்தை தன் பக்கம் திருப்பினான் அவன்.

“இச்” “ஆக்கள் பாக்கினம்” என்றாள் கூச்சத்துடன்.

கிடுகு வண்டியின் உச்சியில் இருந்து போன இருவர், வேலிக்கு மேலால் தங்கள் சுதந்திரத்தைக் கொஞ்சம் அளவுக்கு அதிகமாகவே அனுபவித்தபடி சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

6

அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

அவனுக்கு உலகமே அஸ்தமித்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சிதான் எஞ்சி நின்றது.

அவனுடைய முச்சின் ஒவ்வொரு இழையும் அவளுக்கு இப்போது விளங்கியது. அவனுடைய இதயத்தின் ஒவ்வொரு துடிப்பும் அவளுக்குப் புரிந்தது. பிரிவு என்பதன் முழு அர்த்தத்தையும் இப்பொழுது தான் அவள் உணர்ந்தாள்.

நடேசன் கமலியின் இடது கரத்தை மெதுவாக எடுத்துக் கொண்டான்; கமலிக்குச் ‘சுரீர்’ என்றது.

ராசன் சோப்புப் போட்டுக்கொண்ட கையினால், தட்டுத்தடுமாறிப் பிடித்ததும் இதே கையைத்தான்.

“சீ”—வெட்டி எறிந்தாள் அந்த எண்ணக்குப்பைகளை. அவையோ மறுபடியும் மறுபடியும் பூதாகாரமாக எழுந்து அவளை வதைத்தன.

கமலி அழுதாள்; அழுதாள். எதை நினைத்தோ அழுதாள்.

நடேசனுடைய கண்களும் கண்ணீரைக் கக்கிக் கொண்டதானிருந்தன.

“நீங்கள் ஏன் அழுறிங்கள்?” விக்കினால் அவள், தன் பிஞ்சு விரல்களால் அவன் கண்ணீரைத் துடைத்தபடியே.

“நீ ஏன் அழறாய், அதுதான்!”

“இனி எப்ப வருவீங்கள், அத்தான்”

ஒரு மௌனம்தான் அதற்குப் பதில்.

கமலியினுடைய சூடான வேதனை ஊற்றுக்கள் இரண்டு, அவனுடைய துடிக்கும் உதடுகளில் சங்கமமாய்க் கொண்டிருந்தன.

அவளுடைய உள்ளத்திலே அப்போது அவளை அறியாமலே ஒரு சங்கல்பம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

7

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. போர்டிங்கில் நண்பர்கள் யாருமே இல்லை. எல்லோரும் படம் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். கமலிக்கு நிம்மதியாக ஒரு கடிதம் எழுதுவதற்காக அமர்ந்தான் நடேசன்.

“கமலி! இந்தக் கணத்தில் எனக்கு இறகு முனைத் தால் நான் அப்படியே உன்னிடம் பறந்து வந்துவிட்டேனா? உன் நடை, உன் அலங்காரம், உன் பேச்சு, உன் இதழ்க் கடையோரத்தில் தோன்றும் அந்தக் குறுஞ் சிரிப்பு இவற்றை அணு அணுவாக அனுபவித்து இரசிக்க மாட்டேனா?”

“அன்பே, நான் இக் கடிதம் எழுதும் இந் நேரம் நீ அங்கே எமக்குப் பழக்கமான அந்த ஒரே மல்லிகைப் பந்தரின் கீழ்நின்று கொண்டிருப்பாய்; உன் எண்ணம் எங்கெல்லாமோ தாவும். அந்த எண்ணக் குவியல் களுக்கே... ..”

மேற்படி கடிதத்தை நடேசன் எழுதிக் கொண்டு
டிருந்த அதே நாள் அதே நேரம் எத்தனையோ
மைல்களுக்கப்பால்—

கமலியின் தகப்பனார் தான் புதிதாகக் கொழும்பி
லிருந்து வாங்கி வந்த ‘வயிற்லகூன்’ கோழிகளை
மரத்தின் மேல் ஏற்றி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

உள்ளே அவருடைய மனைவி புகை பிடித்துப்
போன அரிக்கன்லாந்தரைத் துடைத்துச் சுத்தம்
செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பாலன் தன்னுடைய புத்தகத்தை தூக்கி, விரித்து
வைத்து, வேண்டாத உரத்த குரலில்,

“உள்ளக் கமலமடி கினியே
உத்தமனார் வேண்டுவது”

என்று விபுலானந்தருடைய பாடலைப் பாடுவதும்,
தமக்கையை நிமிர்ந்து பார்ப்பதுமாயிருந்தான்.

இரவுச் சமையலுக்காக வாழைக்காய் வெட்டிக்
கொண்டிருந்தாள்—கமலி.

அவள் ஒன்றையுமே கவனிக்கவில்லை. வாழைக்
காய் வெட்டுவதில் கூட அவள் கவனம் இருந்ததாகத்
தெரியவில்லை.

மனத்திலே அவளுக்கு ஒரே இருள்—கனம்!

தூரத்தில் புளியடித் திருப்பத்தைத் தாண்டுகிற
ராசனுடைய சைக்கிள் பெல், அவசியமில்லாமல், இரு
முறை விட்டு விட்டு ஒலித்தது.

அதன் எதிரொலி கமலியின் ரத்தம் சிந்தும்
விரல்களில் பட்டுத் தெறித்தது!

* * *

VII

உன்மத்தராயிருந்தோம்

“கச்சி ஏகம்பனே”

முறையிட்டுக் கொள்வதற்கு அவரைவிட வேறு
யார் இவ்வளவு மலிவாக அகப்படுவார்கள்.

ஏகம்பனும், ஏகம்பன்!

பக்திப் பெருக்கினால் கண்ணீர் சொரிய, மயிர்க்
கால்கள் எல்லாம் குத்திட்டு நிற்க, உணர்ச்சி வசப்
பட்டு ‘கச்சி ஏகம்பனே’ என்று அழைக்க வேண்டிய
அந்தப் புனிதமான திருப்பெயரை, உம்முடைய
ஊத்தை வாயால் வெறுமனே உச்சரிக்கிறீரா?

சீ, துப்பிவிடும், அந்த வார்த்தையை.

பிரலாபிக்கிறாராம்! துக்கப்படுகிறாராம்!

கள்ளிப் புதரும், கருவேலஞ் செடியும் மண்டிக்
கிடக்கும் காடு பக்கத்தில் ஓரிடமும் இல்லையா?
இருந்தால் அதற்கு முறையிடும்! உம்முடைய
கண்ணீரை அதற்குச் சொரியும்!

விழுந்த பிறகு, வேதாந்தம் பேச மாத்திரம்,
அற்புதமாக வருகிறது—எல்லா ஆண்களையும் போல;
ஆனால், உம்மில் உயிரையே வைத்திருந்த அவள்—
அவள்தான் சரசா—அவருடைய மனசை ஒரு கண
மாவது அறிய, அறிய முற்பட, முயன்றிருக்கிறீரா?

கை கூசாமல் பேருவைத் தூக்கி எழுத மாத்திரம்
தெரிகிறது. ஆனால், இதை அவள்—அந்தப் பட்டுப்

போன்ற உடலைப் போலவே மென்மையான உள்ளம்
படைத்த அவள் — பார்க்க நேரிட்டால்....!!

நீர் அதைப்பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்?

2

சரசா என்னுடைய பள்ளியிலே சேர வந்த போது,
நான் திடுக்கிட்டு விட்டேன்.

இப்படியும் ஒரு அழகா? சாதாரண புடவைதான்
உடுத்திருந்தாள். அவள் உடல் அழகை, அந்த
மெலிந்த சிவந்த இடையை, முற்றிலும் மறைக்க
முடியாது சிரமப்பட்டுத் திணறியது அந்தச்
சாதாரண சேலை.

அந்த மார்பிலே, வெகு கூச்சத்தோடு புரண்டு,
மேலும் கீழும் நெளிந்தபடி, பெருமையோடு கிடந்தது
அவளுடைய அடர்த்தியான கேசம்.

அந்தக் கண்கள் — அந்த நீல விழிகள் — அதன்
விலையை அவள் முற்றிலும் உணர்ந்திருந்தாள்
போலும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அந்தக் கண்களை
நிமிர்த்தி அவள் யாரையும் பார்ப்பது கிடையாது.
நிலமகள் ஒருத்திதான் அந்தப் பார்வையைத் தாங்கும்
முழு ஆற்றல் படைத்தவள்.

பாவம், அவளுக்கு எப்போதுமே சேலை உடுத்தத்
தெரியாது. சிறு பெண்தானே!

‘சடக், சடக்’ என்று சேலை சத்தம்போட வெகு
சிரமத்துடன் அவள் நடப்பாள்.

சிறு குழந்தைகள் ‘குறு குறு’வென நடை பழகும்
போது, எங்கே விழுந்து விடுமோ என்று பயத்தினால்
அள்ளி அணைத்துக் கொள்வோமே, அத்தகைய

வேட்கைதான் அவள் நடையைக் காணும்
போதெல்லாம் தோன்றும்.

அந்த சிவந்த பாதங்கள் நிலத்தை மிதிக்கும்
போதெல்லாம் எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான இதயங்
கள் அந்தப் பாதங்களின் கீழ் துடித்த வண்ணம்
நசிகின்றனவோ என்று நான் வியப்பதுண்டு.

பொருமை யாரைத்தான் விட்டது!

“சரசா, இரவு வேளைகளில் எங்கோ போகிறாள்
போல் இருக்கிறது” என்று மற்ற மாணவிகள் வந்து
என்னிடம் முறையிட்டபோது நான் திகைத்து
விட்டேன்.

சரசாவா? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஆனால், அன்றிரவு, அந்தப் பாவக் காரியத்தை
நான் செய்ய வேண்டியதாகி விட்டது.

3

மறுநாள் காலை அழுத கண்ணுடன் குனிந்தபடியே
அவள் வந்தாள். அவள் கையிலே கனத்த
சூட்கேஸைக் கண்டவுடன் என் மனதை என்னவோ
செய்தது.

“மிஸ்! நான் போகத்தான் வேண்டுமா?”

“சரசா... விடுதி முழுவதும் கதை எப்படியோ
பரவிவிட்டது. ‘பிரின்சிப்பல்’கூட ‘டிஸ் மிஸ்’
பண்ணும்படி உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார். எனக்கும்
தான் பரிதாபமாக இருந்தது. ஆனால் நான் என்ன
செய்ய முடியும்!”

“மிஸ்! சொல்லுங்கள், மிஸ். நான் என்ன அவ்
வளவு பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டேன்?”

அ. 6

“என்னை விரும்பினார் அவர்; எனக்கும் அவர்மீது அன்பு இருக்கத்தான் செய்தது. ‘குற்றம்’ என்று உணர்ந்த பின்புகூட எம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு நாம் எம்மை மறந்து இருந்தோம். சுய புத்தியுடன் இருந்திருந்தால் இப்படி நடந்திருப்போமா? ஏதோ உன்மத்தம் பிடித்ததுபோல் நடந்து கொண்டோம்.

“மிஸ், இது மன்னிக்க முடியாத அளவுக்கு பெரிய குற்றமா? எவ்வளவு சுலபமாக என்னைப் பள்ளியை விட்டு நீக்குகிறீர்கள் ... ..

“ஆனால்... ..யோசித்து பாருங்கள் மிஸ்..... நாளைக்கு சமுதாயத்தில் என்னை, காறி உமிழ்ந்த எச்சிலில் நெளியும் புழுவினும் கேவலமாக நடத்தப் போகிறீர்களே, அது பரவாயில்லையா?”

“நீங்களும் ஒரு பெண்தான். உங்களைவிட யார் என் குறையை நன்றாக உணர முடியும்?

அவள் கடைசியாக கேட்ட கேள்வி, என்னையே திடுக்கிட வைத்தது!

“குற்றம் செய்தவர்களை நீக்குவதற்காக ஏற்பட்ட துறா பள்ளிக்கூடம்? அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்காகவல்லவா?”

நான் என்ன பதில் கூற முடியும்?

“சரசா, உள்ளதைச் சொல்லு. இது எப்படி நடந்தது?”

வெள்ளம் பிய்த்துக்கொண்டு வந்தது. உள்ளத்தில் கிடந்த எல்லாவற்றையும் அப்படியே கொட்டினார் அவள்.

நான்தான் திணறிப் போனேன்.

“மிஸ், நான் பள்ளியை விட்டுப் போவதைப் பற்றியே கவலைப்படவில்லை... ..ஆனால், இன்னும் மூன்று நாட்கள்... ..முன்றே நாட்கள் மாத்திரம் நீங்கள் பொறுத்திருக்கக் கூடாதா?”

அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“இதோ... இந்த ‘ஸ்வெட்டர்’ இதை எதற்காகப் பின்னுகிறாய்? என்று நீங்கள் முன்பே என்னிடம் பல முறை கேட்டிருக்கிறீர்கள்; நான் மறைத்துவிட்டேன். அவருடைய பிறந்த தினம். அது இன்னும் முன்றே நாளில் வருகிறது. ஆசையோடு என் உள்ளத்துக் கனவுகளெல்லாவற்றையும் கோத்துப் பின்னிவைத்த இதை இனிமேல் யாருக்குக் கொடுப்பேன். அந்தப் பரந்த மார்பைத் தவிர வேறு யாருக்கு இது பொருந்தப் போகிறது?”

“இனிமேல் நான் அவரை எப்படிக் காண்பேனோ?” என்று அவள் விம்மியபோது என்னால் அவளைத் தேற்றக்கூட முடியவில்லை.

4

நர்ஸ் படிப்புக்குப் போனாலும் அவள் என்னை மறந்துவிடவில்லை. அடிக்கடி எழுதுவாள். அதிலும் அவள் எழுதிய முதல் கடிதம்... ..

“எதிர்காலம் இருள்; மனத்திலே இருள்; வழியிலே இருள்; என் தந்தை முகத்தில் எப்படி விழிப்பது!

“உலகத்தையே ஒரு கையால் தள்ளுவதுபோன்று படலைக் காலைத் தள்ளினேன்.

“வாசல் திண்ணையிலே என் தந்தை—அந்தக் கண் பார்வை இழந்த எலும்புக் கிழவர்—சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் பன்னிரண்டு வயதே

ஆன் என் அருமைத் தங்கை. அக்கா படிக்கவேண்டுமென்பதற்காகச் சமையல் பொறுப்பைத் தன் பிஞ்சுக் கரங்களில் ஏற்ற அந்த உத்தமச் சிறுமி—அவருக்குச் சோறு பிசைந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சரசாவா, என்ன இவ்வளவு வெள்ளென?” என்று குரல் தழதழக்கக் கேட்டபடி கைகளை என் பக்கம் நீட்டித் தடவினார்.

“ஐயோ! எதற்காகத் திடீரென்று மாரடைத்து அப்போதே, நான் சாகவில்லை? எதற்காக என்னுடைய நெஞ்சம் சுக்கு நூராகிச் சிதறி நான் மாண்டு போக வில்லை?”

“முன்று மாதத்தில் சரசாவும் ஒரு நெசவு ஆசிரியை ஆகிவிடுவாள்; அப்புறம் கஷ்டமெல்லாம் கரைந்துவிடும்” என்று இரவும் பகலும் கனவுகண்டு வந்த அந்தக் குருட்டுத் தந்தையிடம் கூறத்தான் செய்தேன்—வெட்கமில்லாமல்—என் குற்ற மெல்லா வற்றையும்.

“அடித்து உதைத்திருந்தால் சிற்தாவது ஆறுதல் அடைந்திருப்பேன்.

“கையிலே பிசைந்து வைத்த அந்தப் பழைய சோற்றிலே கண்ணீர்த் துளியையும் கலந்து அவர் உண்ட அந்தக் காட்சி—அதையும் சகித்தேன்.

“என் தங்கை—அந்தச் சிறுமி—காரணம் விளங்காமலே என் கால்களைக் கட்டி அழுதபோது—அதையும் அந்தச் சிறுமியின் விலயில்லாத கண்ணீரையும் சகித்தேன்!

“உயிரைப் போக்கிக் கொள்ள எனக்குத்தெரியாம லில்லை. ஆனால்... ஆனால்...”

“கேணிக்கரையில், ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு யுகயுகாந்திரமாகக் களித்த அந்த இன்ப நாட்களை நினைக்கையில் என் மனதில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை துளிர்ந்தது.

“ஒரே முறையில் இருவரும் கேணியில் தெரியும் பூரண சந்திரனை எட்டிப் பார்ப்போம்.

“கூழாங்கற்களை வீசி, அந்தப் பூரண சந்திரனை ஆயிரம் பிம்பங்களாகச் சிதறடித்துவிட்டுக் கலகல வென்று காரணமின்றிச் சிரிப்போம்.

“திடீரென்று அவர் என் மடியிலே படுத்துக் கொள்வார். வானத்து நட்சத்திரங்களை யெல்லாம் ஒன்று, இரண்டு, முன்று என்று கணக்கில்லாமல் எண்ணுவார்.

“அந்த வானத்து மீன் மேலும், பூரணச் சந்திரன் மேலும் எத்தனை உறுதிகள், எத்தனை சத்தியங்கள்.

“உறுதிகள் கோடி செய்தோம்.

உன் மத்தராயிருந்தோம்.”

“ஆமாம்—உன் மத்தர்தாம்.

“இந்தப் பூரண சந்திரனும், இந்த லட்சோப லட்சம் நட்சத்திரகூட்டங்களும் இன்னும் எதற்காக வானத்தில் ஒட்டிக்கொண்டுகிடக்கின்றன?

“ஓ நட்சத்திரமே நீ அவருடைய உறுதி மொழியை இன்னமும் நம்புகிறாயா?

“ஏ, பூரண சந்திரனே நான் அப்படி என்ன பாபம் இழைத்து விட்டேன், அவர் இவ்வளவு சீக்கிரம் என்னை மறந்துவிட?

“அந்த இராஜா—இந்தப் பேதையை மறந்துவிட்டாரா! உலகத்துத் துன்பங்களை யெல்லாம் யாருக்காக சகித்தேனோ, உலகத்து அவதூறுகளை யெல்லாம்

எவருக்காக ஏற்றுக்கொண்டேனோ, அவருக்குச் 'சரசா' என்பவள் உயிரோடு இருக்கிறாள் என்ற நினைவுகூட அற்றுப்போய்விட்டதா?

“கண்ணீரால் நான் வரைந்த அத்தனை கடிதங்களுக்கும் அவர் பதிலே எழுதவில்லை.

“காரணம் என்ன தெரியுமா?

“மிஸ். எழுதவே கை கூசுகிறது.

“எனக்கு ஏற்பட்ட அவதூறுகளைக் கண்டு அவர் பயப்படுகிறாராம். ஊரிலே என் பெயர் கெட்டுப் போய்விட்டதாம்.

“ஒரு பேதைப் பெண்ணுடைய காதல் அவ்வளவு இளக்காரமானதா? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து விடக்கூடியதா?”

5

பயிற்சி முடிந்ததும், யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரியிலேயே அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது. இனி மேலாவது அவள் அவனை மறந்துவிடுவாள் என்று எதிர்பார்த்த நான் ஏமாந்து போனேன். உண்மையிலேயே அவள் ஒரு பேதை. இன்னமும் கூட ஏதாவது நடக்கும் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சொன்ன செய்தி...

“நான் நர்ஸ் வேலை பார்க்கத் தொடங்கி ஆறு மாதம் ஆகிவிட்டது மிஸ். இத்தனை நாளில்... இத்தனை நாளில், என்னை ஒரு முறை கூட அவர் சந்திக்கவில்லை. முயற்சி செய்யவும் இல்லை. நான் பெண். இதயத்து உணர்ச்சிகளை அடக்கி வைக்க மட்டுமே பழகியவள். நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

“அவர் ஆண்! நினைத்திருந்தால் ஆயிரம் சந்தர்ப்பங்கள் உண்டாக்கி இருக்கமாட்டாரா? சொல்லுங்கள் மிஸ்!

அவள் விசித்து விசித்து அழுதாள்.

என்னைத் தன்னுடைய சினேகிதி போல் நினைத்து ஒளிவு மறைவின்றி அவள் கூறினாள்.

“என்னுடைய இந்த விரல்களைத் தன்னுடைய கையில் அடக்கிக் கொண்டு “இந்த விரல்களின் ஸ்பரிசுத்திற்காக ஊழி ஊழிக் காலம் காத்திருப்பேன். சரசா” என்று கூறியவர் கேவலம் இரண்டரை வருடத்திற்கிடையில் மறந்துவிட்டாரா?”

இன்னொரு நாள் வியர்க்க, வியர்க்க அவள் வந்திருந்தாள். ‘ஏது இந்த நேரம்?’ என்றேன்.

“டாக்டர் சந்திரசேகரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர் இன்று மாற்றலாகிப் போகிறார்; அவருக்குப் பிரியா விடை நடந்தது; இடையிலே வரமுடியவில்லை” என்று கூறிவிட்டு, அவள் பெரியதொரு பெரு முச்சு விட்டாள்.

தேர்தல் சமயம் அது; ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தது ஒன்பது பத்து ஆப்பரேஷன் கேஸ்களாவது வந்த வண்ணம் இருந்தன. சரசாவுக்கு ஓய்வே இல்லை. அன்றைக்கென்று தலைமை டாக்டர்கூட லீவு போட்டு விட்டார்.

இரவு ஒரு மணி இருக்கும். பதினொராவது ஆப்பரேஷன் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆயுதங்களை ஒவ்வொன்றாக நீட்டிய வண்ணம் இருந்தாள் சரசா. டாக்டர் முகத்திலே முத்து முத்தாக வியர்வை துளிர்ந்திருந்தது. கடமையைச் செய்ய வேண்டுமென்று “லின்ட்” துணியினால் அவர் முகவியர்வையை ஒற்றி எடுத்தாள் சரசா.

ஏனோ விளங்கவில்லை. ஆயுதத்தை வைத்துவிட்டு கூர்மையான பார்வை ஒன்றை வீசிநூர் அந்த டாக்டர். அதே துணியால் அவளுடைய முக வியர்வையைத் துடைத்து விட்டார்; ஒரு கணந்தான்! ஒருவருமே பார்க்கவில்லை.

சரசாவுக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது! அன்று தான் அந்த 'டோம்' விளக்கின் நடுவிலே அவர் கேட்டார். அவள் வாழ்வில் கற்பனை கூடச் செய்து பார்த்திராத ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளித்தார். அவள் நிராகரித்து விட்டாள்; ஒரு கணம் கூடத் தயங்க வில்லை. தான் இன்னொருவரின் உடைமை என்பதில் அவளுக்குச் சிறிது கூடச் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. அவள் நினைத்திருந்தால்... ஒரு உதட்டின் அசைவிலே... ஆனால் அவள் அதை விரும்பவில்லை.

இன்று டாக்டர் சந்திரசேகர் மாற்றல் வாங்கிப் போகும் காரணம் ஒன்றே போதாதா, அவள் காதலின் ஆழத்திற்கு சாட்சியம் கூற?

ஆனால் அவளுக்கு அதை விளம்பரம் செய்யத் தெரியவில்லை. பெண் பேதையென்பதற்கிணங்க, நம்பிக்கையின் கீற்றைப் பிடித்தபடி அவள் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

6

வழக்கம்போலப் பருத்தித்துறை பஸ் அவளைக் கல்வியங்காட்டுச் சந்தையடியில் இறக்கிவிட்டுச் சென்றது. அதிலே இருந்து அவள் வீடு வெகு சமீபத்தில் தான் இருந்தது. செங்குந்தான் பாடசாலைக்குப் போகும் அந்தக் குறுக்கு வீதி வழியாகப் போனால் ஒரு திருப்பம்; அடுத்து அவளுடைய வீடுதான். ஆனால்,

அந்தப் பூனைக்கண் இரட்டையர்களின் கடை வாயில்- அதில் எப்போதும் ஒரு கூட்டம் நிற்கும்.

அதை அவள் கடக்கும் போதெல்லாம் 'விசில்' சப்தமும், விரசமான வார்த்தைகளும் காதிலே வந்து தெறிக்கும்; அந்த ஒரு கணத்தில் கூனிக் குறுகி உள்ளம் எல்லாம் வெதும்பி விடும் சரசாவுக்கு.

இதற்காகவே அவள் இரண்டு வீதி சுற்றிச் சங்கிலியன் தோப்பு தென் கோடிப் பக்கமாகப் போவாள்.

அன்றும் அப்படித்தான்.

பிலாவடிப்பரியாரி வீடு கழிந்ததும் யாரோ எதிராகச் சைக்கிளில் வருவது தெரிந்தது நெஞ்சம் ஒரு கணம் 'திக்' என்றது.

அவன்தான். இராஜுதான்.

சந்தி கழித்து அவன் சமீபமாக வரும்வரைக்கும் படக் படக்கென்று இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. உள்ளத்திலே ஆயிரமாயிரம் எண்ணக் குமுறல்கள். "எப்படி ஆரம்பிப்பார், என்ன கதைப்பார், யாராவது பார்த்து விட்டால்," என்ன எண்ணங்கள் அவளை நிறைத்தன. நடையைத் தளர்த்திக் கொண்டு ஆசையோடு நின்றாள்.

"இதோ இராஜு வந்து விட்டான். உற்றுப் பார்க்கிறான்" என்று அவளுடைய உள்ளுணர்ச்சி கூறியது. எவ்வளவோ எதிர்பார்த்தாள்.

ஆனால் அவன் நிற்கவில்லை. போயே போய் விட்டான்!

அப்படியே போயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தூரத்து சைக்கிள் கடையில் அவன் நின்றது தெரிந்தது. மறுபடியும் திரும்பி வந்தான். தனியாக

வல்ல; பின்சீட்டில், பீடி குடிக்கும் ஒரு அருமையான நண்பனை ஏற்றிக் கொண்டு.

“உன்னை நான் அடையாளம் கண்டுவிட்டேன்! இருந்தும் என் மன உறுதியைத் தளரவிடவில்லை, பார்த்தாயா? என்று பெருமை அடிக்க வருவது போல் வந்தான். அந்த உதடுகளில் நெளிந்த அரை குறைச் சிரிப்பில் இவ்வளவு வஞ்சனை எப்படி ஒட்டிக் கொண்டது?

சைக்கிள் மின்வேகத்தில் அவனைக் கடந்தபோது “நேர்ஸ் உடுப்பிலே சோக்காயிருக்கடா!” என்று அந்த ‘அழகான’ நண்பன் சொல்லியது நாராசமாய்க் காதல் விழுந்தது. ‘கொல்’ என்ற சிரிப்பு அதற்கு சுருதி கூட்டியது.

“அருமை இராஜு! நீ எப்போது இந்தக் கூட்டத் திற்குப் பவியானாய்?”

“மிஸ், என்னுடைய இராஜு, அந்த அருமை இராஜு, அவர் எப்போதோ இறந்து விட்டார்.....” என்று அவள் சொன்னபோது யார்தான் அழாமல் இருக்க முடியும்?

7

பல நாட்களாக அவள் வரவில்லை. நானே ஆஸ் பத்திரிக்குப் போயிருந்தேன். நர்ஸ் உடுப்பிலே அப்போதுதான் அவளை முதன் முறையாகப் பார்த்தேன். இளமையிட்ட கோலங்கள் இன்னமும் கூட அவள் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் பூரணமாக நிறைந்திருந்தன. ‘கடமை, கடமை’ என்று ஓடியபடியே அவள் கதைத்தாள்.

“மிஸ்! இராஜு வந்திருந்தார். சாதாரண காய்ச்சல் தான். என்ன நோக்கத்தோடு வந்தாரோ, தெரியாது. ஆனால்... ..ஆனால்... ..நிரம்பவும் மாறிவிட்டார்.

“நர்ஸ்” என்றால் அவள் பெண்ணே அல்ல. காதலிக்கக் கூடிய பொருளே அல்ல என்றொரு துர் எண்ணம் எப்படியோ அவர் மனதில் ஊன்றி விட்டது.

“நர்ஸ்” என்றால் அவ்வளவு இளக்காரமா? சொல்லுங்கள் மிஸ்;

“அவருடைய அந்தப் பார்வை. அன்பு வழிந்த பார்வையிலே ஆசை பீறிட்டது. காதல் கனிந்த பார்வையிலே, காமம் தெறித்தது; வாஞ்சை பொங்கிய பார்வையிலே-இன்று வெறி-ஒரே வெறி. சொல்லவே கூசுகிறது. அந்தப் பார்வையில் என் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் சுவைத்து வீசவேண்டும் என்ற நெருப்புத்தான் எஞ்சி நின்றது.

“உள்ளத்தை அறிய முடியாதவர் உரிமை வேறு கொண்டாடினார். மற்ற நோயாளிகளைப் பார்க்க வேண்டாமாம். பேச வேண்டாமாம்.

“நர்ஸ் வேலைக்குப் போவது பிடிக்கவில்லையானால் ஒரு சொல், ஒரே யொரு சொல் அப்போது கூறியிருக்கலாமே. உடனே நின்றிருப்பேன். இன்று, நோயாளிகள் எல்லாரும் என்னுடைய குழந்தைகள் மாதிரி.

“நான் அவர் சொல்லியபடி எப்படி நடக்க முடியும்?

சரசா! அவருடைய அந்தப் பால்போன்ற உள்ளத்தை என்னைவிட வேறு யார் நன்றாக அறிய முடியும்? அவள் என்ன சொன்னாள்? அது எனக்குத் தான் தெரியும். ‘மிஸ்’ நான் இப்படித்தான் இருப்பேன்.

என்னை எவராலும் கரைக்க முடியாது. மணம் முடித் தால் என் கணவராக அவர் ஒருத்தரைத்தான் நான் கற்பனை செய்ய முடியும். ஆனால்... ..ஆனால்... ..என் பழைய ராஜ் எனக்குக் கிடைக்கவே மாட்டார்.”

அதற்குப் பிறகு கண்ணீர்தான் அவள் உள்ளக் கிடக்கையை எனக்குக் கூறியது.

அவள் இனிமேல் மணமே செய்து கொள்ள மாட்டாள். அது எனக்குத் தெரியும்.

மற்றவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

* * *

கச்சி ஏகம்பனே! என்று முறையிட்டுக் கொள்ள மட்டும் தெரிகிறது.

ஏகம்பனும்! ஏகம்பன்

விழுந்த பிறகு வேதாந்தம் பேச மாத்திரம் அற்புதமாக வருகிறது.

சரசாவின் மனதை ஒரு கணமாவது அறிய, அறிய முற்பட முயன்றீரா?

இப்பொழுது கவலைப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது?

VIII

இருப்பிடம்

“ஓலையை வெட்டுவதும் கத்திதானா! இந்த ஓவர்கிர் சொல்லுதும் புத்திதானா? கத்தரிக்காய் வெட்டுவதும் கத்திதானா? இந்தக் கங்காணியார் சொல்லுவதும் புத்திதானா? புடலங்காயை வெட்டுவதும் கத்திதானா?.....

..... ?

“வயிரவநாதா.....வயிரவ நாதா.....இறங்கு மேனை”

“ஓலையை வெட்டுவதும் கத்திதானா ?

“சொன்னால் கேள் மேனை... .. இறங்கு... ..ஆ”

அவள் கத்திக் கொண்டே இருந்தாள். வட்டிலில் போட்ட சோறும் குழம்பும் குழைத்தபடி அப்படியே கிடந்தன.

அவனுக்குத் தான் சாப்பிடுகிறோமென்ற பிரக்ஞை இருந்ததோ என்னவோ, அந்தத் தாயை அவன் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை.

ஆனால் அவன்தன் பாட்டுக்கு உரல்மீது நின்ற கொண்டிருந்தான். கையிலே ஒரு பிடியில்லாத பெரிய கொடுவாக் கத்தியைவைத்து, முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாகத் தாளக் கட்டுக்குச் சரிவர, ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இடைக்கிடை உரல் அசையும் போது, எங்கே விழுந்து விடுவானோ என்று நெஞ்சம் துணுக்குறும் ;

ஆனால் அவன் துளிகூட அச்சமின்றிப் பாடிக் கொண்டேயிருப்பான்.

சாப்பிடவேண்டுமென்று தோன்றிய போதெல்லாம் குனிந்து, மெல்லவாயைத் திறப்பான்.

அப்போது அவன் அவனுக்கு ஊட்டிவிட வேண்டும்.

மறுபடியும் அவன் தொடங்கி விடுவான்.

“ஓலையை வெட்டுவதும் கத்திதானா?—இந்த

ஓவர்சியர் சொல்லுவதும் புத்திதானா?....”

தினசரி, இந்தக் கைங்கர்யம் முடிவடைய, மூன்று மணி நேரமாவது ஆகிவிடும். அந்தத் தாயோ ஒரு பொழுதாவது சிறிதேனும் சலிப்படைந்தவளாகக் காணப்படமாட்டாள்.

இவ்வளவிற்கும் அவனை முழுப்பைத்தியம் என்று எல்லோரும் ஒதுக்குவது போல் அந்தத் தாயாரால் மட்டும் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. அவளுக்கு அவன் ஒரே மகன்; செல்ல மகன்; சித்த சுவாதீனத்தில் இம்மியும் பிழையில்லாத அருமை மகன்.

ஆனால், அவனுக்கு என்னவோ, தாய், வீடு உலகம் என்ற வேறு பாட்டைக் கிரகிக்கும் அளவுக்குப் புத்தி வளர்ச்சியடைந்திருந்ததாகக் கூடத் தென்படவில்லை. பசித்தால் அம்மா தர வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை, அதற்கும் அப்பால் சிந்திக்க வேண்டும் என்ற நிர்பந்தம் இல்லை; தேவையும் இல்லை.

பதினேழு, பதினெட்டு வயதுக்கு ஏற்ற வளர்ச்சி; சிறிது அசிங்கமாக உப்பிய வயிறு; ஆனால் பத்தே வயது மதிக்கக் கூடியதாக, உரோமமே இல்லாத முகம்

அவன் பள்ளியில் படித்த காலங்களில் அவனைக் காலையிலே கூட்டி வந்து பள்ளியில் விடுவாள் அந்தத் தாய். அதற்குப் பின் பகல் எல்லாம் காவல் கிடந்து, பின்னேரம் மூன்று மணிக்குப் பள்ளி விட்டதும், சேலைத் தலைப்பால் அவன் தலையை முடிக் கவனமாக வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வாள்.

ஆனால், அவனுடைய படிப்பு என்னவோ அரிவரி வகுப்பில் நாலு வருடம் தொடர்ச்சியாக இருந்ததோடு முடிவடைந்துவிட்டது.

“செயன்னா, வானா, இல்லன்னா—கோழி” என்று படத்தைப் பார்த்துக் கூறும் அளவிற்கு அவனுக்கு மூளை விசாலமடைந்ததும், ஒருநாள்.

‘கந்தையா வாத்தியார்

கிந்தையா வாத்தியார்

கல்லுக்கு மேலே

குந்தையா வாத்தியார்.’

என்று கூறிவிட்டு ஓட்டம் பிடித்து விட்டான்.

அத்துடன் செல்லம்மாவுக்கும் தன்னுடைய மகனின் பள்ளிப் படிப்பைப் பற்றிய திருப்தி ஏற்பட்டு விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

2

ஒரு மணியிருக்கும். மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்காக வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

“எண்ண அம்மா....”

“எடி செல்லம்மா..... இஞ்ச வாடி; வாத்தியார் போறாரெல்லோ..... இந்த வேட்டியைக் கட்டி விடன்ட”.

அப்போதுதான் நான் அவனைக் கவனித்தேன் குளித்த உடம்போடு, உயர்ந்து நெடுக நின்று கொண்டிருந்தான்.

தாய் வேட்டி கொண்டு வர உள்ளே போயிருக்க வேண்டும்.

“வாத்தியார்! பாண் மணி அடிச்சிட்டுதே.....”

நான் ஒமென்று தலையை அசைத்தேன்.

உடல் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிற அளவுக்கு அறிவு வளரவில்லை. இருந்தாலும் வாத்தியாருக்கு முன்னால் நிர்வாணமாக நிற்கக் கூடாது என்று படுகிறது அவனுக்கு.

சொந்தமாக எதையும் செய்யும் திறமையே அவனுக்கு இல்லையா? என்னுடைய மனமானது செல்லம்மா என்ற உயிருடன் பிணைந்து ஒன்றி நிற்கும் வயிரவநாதன் உருவத்தை தனித்து, இழுத்து நிறுத்திக் கற்பனையிலே பார்க்க முயன்று கொண்டிருந்தது.

“எடி.....செல்லம்மா.....முதேசி வேட்டியைக் கொண்டாடி.....வாத்தியார் பாக்கிரார்.....”

மெதுவாக நான் நடந்தேன். பைத்தியம் என்று அவனை அப்படியே ஒதுக்கிவிட என்னால் முடியவில்லை எவருமே வியக்கத்தக்க அபூர்வ சாதாரணத்தோடு அவன் சில வேளைகளில் நடந்திருப்பதை நானே பார்த்திருக்கிறேன். இனம் தெரியாத, கோபித்துப் பேச முடியாதபடி, பயத்தினுள் கலந்திருக்கும் ஒருவித அபூர்வக்கவர்ச்சியையும் நான் அவனிடத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

இருந்தும், ஏதோ ஒரு குறைபாடு எல்லாவற்றையும் மீறி இயங்கிக்கொண்டு தானிருப்பதாக எனக்குப் பட்டது.

3

திருவிழா என்று வந்தால் அவனுடைய உற்சாகத்திற்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. புது வருடத்தன்று வழமைபோல் அம்மன் புறப்பாடு நடைபெறும்.

கரடுமுரடான நந்தாவில் ஒழுங்கை வழியாக, சகடை மீது உயர்ந்து நிற்கும் சிவப்புக் குதிரையில் கம்பீரமாக அம்மன் வலம் வருவாள்.

அந்தக் காட்சியே, ஒரு தனி அழகு!

சுவாமி திரும்பவும் கோயில் போய்ச்சேரும்போது, இரவு இரண்டு முன்று மணியாவது ஆகிவிடும்.

சகடையின் ஒரு முலையில் பந்தத்தைப் பிடித்த படி, கால்களைக் கீழே தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, சாவதானமாக அவன் உட்கார்ந்திருப்பான்.

அரையில் ஒரு பழைய பட்டுவேட்டி; அதை இறுக்கியபடி ஒரு சிவப்புத்துண்டு, சந்தனம் அப்பிய வெறும் உடம்பு, அடிக்கடி அதிகாரம் செய்யும் வாய்— இதுதான் அவனுடைய தோற்றம்.

சகடை மேலும் கீழும் ஏறிக் குலுக்கும்போ தெல்லாம் எங்கே விழுந்து விடுவானோ என்று பார்ப்பவர்கள் நெஞ்சமெல்லாம் திடுக்கிடும். ஆனால், அவனோ முழங்கை மட்டும் வழிந்து நிற்கும் எண்ணையை அரைத்துண்டினால் துடைத்தபடி “ஆ...ரத்தினண்ணை...கொஞ்ச எண்ணெய் விடு” என்று அதிகாரம் செய்த படியே கவலையின்றிக் காட்சி அளிப்பான்.

விடியுமட்டும், சிறிதாவது தூக்கம் என்பது இல்லாமல், பயங்கரமான பொறுமையுடன் அவன் காத்துக்கிடப்பான்.

அ. 7

அந்த நிலையில் அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பயப்படுவதற்கு வேண்டிய அறிவுகூட அவனிடம் இல்லையா என்றுதான் தோன்றும்.

திருவிழா என்று மாத்திரம் இல்லை. எந்தக் கல்யாண வீடு, செத்தவீடு என்றாலும் சரி, அழைப்பில்லாமலே அவன் வந்து சேர்ந்துவிடுவான்.

யாராவது “வயிரவநாதா! இந்த வெத்திலை எல்லாத்தையும் தட்டத்திலை அடுக்கி விடு” என்று சொல்வார்கள். ஒருவித களைப்போ, வெறுப்போ இன்றி, சப்பாணி கட்டியபடி ஆயிரக் கணக்காக வெற்றிலையைத் தட்டங்களில் பொறுமையுடன் அடுக்கியபடியே அவன் இருப்பான். மறந்தும் கூட, அவனுக்கு முகம் சுளிக்க மட்டும் தெரிவதில்லை.

எனக்கு வியப்பு மேலிட்டு நிற்கும்.

4

மஞ்சவனப்பதி தேர்த்திருவிழாவுக்காக பள்ளியை அரை நேரத்தோடு முடிவிட்டார்கள். கொக்குவிலுக்கே பெருமை தரும் அந்தப் பிரம்மாண்டமான செய்கைத் தேரைப் பார்க்க ஊரடங்கலும் இருந்து ஜனங்கள் வருவார்கள்.

மத்தியானம். மணி இரண்டிருக்கும். வெயில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. வழக்கம் போல அந்த வடக்கு வீதி மூலையில், ஜனத்திரளின் மத்தியில், தேர் நின்று கொண்டிருந்தது.

நிமிர்ந்து தேரைப் பார்த்தேன். முச்சுத் திணறவைக்கும் அந்த ஜன வெள்ளத்தில்—அந்தச் சிறு மனிதர்களின் மத்தியில்—உயர்ந்து, மலை போல, ஆடாது அசையாது, தேர் நின்றுகொண்டிருந்தது.

பகல் பத்து மணிக்கு அந்த இடத்திற்கு வந்த தேர் அதற்கப்பால் ஒரு சாண்கூட அசைய மறுத்து நிமிர்ந்து நின்றது; மேலும் மேலும் ஜனங்கள் இழுக்க சில்லு கீழே கீழே புதைந்துகொண்டிருந்தது.

ஜனங்கள் எல்லோரும் சுருண்டு சுருண்டு நின்றனர்.

உள்ளத்தில் வலுவில்லை; உடம்பிலே தென்பில்லை.

எல்லோருமே விரதகாரர்—பசி வேறு உபாதை கொடுத்தது.

“அரோஹரா”

“மஞ்சவனப்பதி முருகனுக்கு!

“அரோஹரா”

எண்ணிலடங்கா மனிதர்களின் ஆரவாரத்துக்குத் தேர் சிறிது நெளிந்துகொடுக்கும்; அதில் அமைந்திருக்கும் ஆயிரக் கணக்கான வெண்கல மணிகள் கல கல வென்று ஜாலம் செய்யும். முருகன் நம்மை யெல்லாம் பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரிப்பது போலிருக்கும்...

ஆனாலும் தேர் என்னவோ நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தது.

வலுவிழந்து கிடந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் மறுபடியும் மறுபடியும் புதுப்புது உற்சாகம் கொண்டு இழுப்பார்கள்.

எல்லாமே வியர்த்தம்.

‘என்ன குறைபாடோ’ என்று எல்லோரும் அங்கங்கே பேசிக்கொண்டார்கள்.

“முருகா, முருகா” என்று அவன் திருவடிகளிலேயே குறையிரந்தனர்.

அப்போதுதான் அவனைப் பார்த்தேன். உள்ளம் குன்றி, உடலம் குன்றி, களைத்து, வலு விழந்து நெளிந்த அத்தனை ஆயிரம் ஜனங்களின் மத்தியிலும் அவன் முகத்தில் சோர்வென்பது ஒரு சிறிதுமின்றி ஏதோ ஓர் அபூர்வ உற்சாகத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

அதே பழைய வேட்டி, அதை இறுக்கியபடி ஒரு சிவப்புத் துண்டு; சந்தனம் பூசிய மார்பு.

“அரோஹரா...ம்...மஞ்சவனப்பதி முருகனுக்கு..”

“அரோஹரா”

“...ம்...கந்தையாண்ணை ஒருகைபிடி...அரோகரா.”

உற்சாகமாக மேலும் கீழும் நடந்து ஜனங்களை ஊக்குவித்துக்கொண்டிருந்தான். நம்பிக்கை எல்லாமே இழந்து, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் எல்லோரும் மனம் குன்றிக் கிடந்த அவ்வேளையிலும் கூட அவன் அதே சிரித்த முகத்துடன்தான் காணப்பட்டான்.

அவனுக்குக் களைப்பே இல்லையா? உண்மையிலேயே கடினமான ஒரு காரியத்தைக் ‘கடினம்’ என்று உணரும் அளவிற்கு அவனுக்கு அறிவு இல்லையா?

வெயில் கீழே இறங்கத் தொடங்கி விட்டது. ஜனங்களிடம் எஞ்சி இருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கையும் சிறிது சிறிதாக மங்க ஆரம்பித்து விட்டது.

எல்லோருமே தேர்வடத்தை தொப் தொப்பென்று போட்டு விட்டுக் கீழே குந்தி விட்டார்கள்.

ஒருவருக்குமே ஒன்றும் தோன்றவில்லை; எப்படியாவது தேரை இருப்பிடத்துக்குச் சேர்த்தாக வேண்டுமே... ..

மறுபடியும் மறுபடியும் தேரை இழுப்பதற்காக வடத்தைத் தொடுவார்கள்- ஆனால், அடுத்த கணம் செய்வதறியாது வடத்தைப் போட்டு விட்டுக் குந்தி விடுவார்கள்.

“முருகன் பவி கேட்கிறான், முருகன் பவி கேட்கிறான்”, கர்பூரச் சட்டி எரித்துக் கொண்டிருந்த கதிர்காமத்தரச்சி சன்னதம் வந்து ஆவேசத்துடன் கூவினான்.

நான் கீழே பார்த்தேன்.

ஏற்கனவே, குங்குமம் சிரிந்தி வெட்டியபடி மூன்று பூசணிக்காய்கள் காட்சி அளித்தன.

“இணுவினுக்குப் போய் யாராவது இரண்டு டிராக்டர் எடுத்து வந்தால்... ..தேரைப் பூட்டி...”

“என்ன?”

எல்லோருக்குமே அந்த யோசனை அருவருப் பாகவும், அவமான மாகவும் பட்டது.

பக்தி வெள்ளப் பெருக்கினால் கட்டி இழுக்க வேண்டிய முருகனுடைய தேரை டிராக்டர் கட்டி இழுக்கவா?

“கந்தையாண்ணை...நீ முண்டியைஎடு...இன்னொரு கை பார்ப்பம்.”

“டேய் விசரா...தள்ளி நில”

கந்தையாண்ணைக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“எனக்கு நீ சொல்லித்தாராய்...என்ன?”

வயிரவநாதனுடைய முகத்தை நான் கூர்ந்து கவனித்தேன். அந்த முகத்தில் ஒரு துளி வெறுப்பு அவது தென்படவில்லை. கந்தையாண்ணையின்

சொற்கள் அவன் காதில் பட்டதாகக் கூடத் தெரியவில்லை.

அதே உற்சாகத்துடன் அவன் சிரித்துக் கொண்டு தான் நின்றான்.

வடத்தில் பிடிக்க இடம் இல்லாமல் ஜனங்கள் நெருக்கி அடித்தார்கள்.

“அரோஹரா”

“வாத்தியார்... ..ம்... ..ஒரு கை பிடியுங்கோ-”

மறுத்துக்கூற முடியாத கவர்ச்சி. நானும் அரையிலே சால்வையை இறுக்கிக் கொண்டு அவனுடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தேன்.

“அரோஹரா”

கண்கள் தாமாகவே முடின. எல்லோரும் மனதை ஒன்றுபடுத்திக் கடைசி வலுவையும் சேர்த்து இழுத்தோம்.

“முருகனுக்கு”

“அரோஹரா”

“மஞ்சவனப்பதி முருகனுக்கு”

“அரோஹரா”

உற்சாகத்தோடு குதித்தபடி வேகத்தோடு தேர் கிளம்பியது. புறப்பட்ட கணத்தில் எங்கே போகிறோமென்றே ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை.

திடீரென்று என்ன நடந்ததோ...

எல்லோரும் தேர் வடத்தைப் பொத்தென்று போட்டுவிட்டுப் பின்னோக்கி ஓடினார்கள்.

நானும் ஓடினேன்.

வெந்து கொண்டிருக்கிற மணலில், இரத்த வெள்ளத்தில் வாயிலும் முக்கிலும் உதிரம் வடிய அவன் ஓடுபுறக் கிடந்தான். வலது கை மணலை இறுக்கிப் பிடித்தபடி கிடந்தது.

நான் ஜனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் புகுந்து சிரமத்துடன் எட்டிப் பார்த்த போது. அவனுடைய இடது காலும், இடது கையும் தொப் தொப்பென்று தரையை அடித்தன.

அதன் பிறகு அந்த அசையும் இல்லை.

5

குனிந்து, தார் ரோட்டை பார்த்தபடியே நான் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

ஜனங்கள் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“தேர் இருப்பிடத்துக்கு போட்டுதாமே?”

ஓ மென்று என் தலை என்னை அறியாமலேயே அசைகிறது!

—புறப்பட்ட எதுவுமே திரும்பவும் இருப்பிடத்தை அடைந்துதானே ஆக வேண்டும்.

—ஆனால் இருப்பிடத்தை அடைவதுதான் முக்கியமா? எப்படி அடைவதென்பது முக்கியமே யல்லவா?

ஒரு கணம் கதிர்காமத்தாச்சியும், அவளுடைய வெறிப் பார்வையும் என் மனதில் உராய்கின்றன.

நெஞ்சம் கனக்கிறது.

—வாத்தியார், என்ன பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறாய். ஒரு கை பிடியுங்கோ.

அவன் சிரித்துக் கொண்டு நிற்கிறான். முகத்திலே பயங் கலந்த கவர்ச்சி. மறுத்துக்கூற மனசு வர முடியாத அளவு கவர்ச்சி.

“ஆராம் வாத்தியார் தேரடியிலே செத்தது.”

நான் வாயைத் திறக்கிறேன்.

சொற்கள் நெஞ்சிலேயே குமைந்து கொள்ளுகின்றன.

பின்னுக்கு யாரோ பதில் கூறுகிறார்கள்.

“அது ஆரோ விசர்ப் பொடியன்”

காலில் தடுக்கிய வேட்டியைச் சிறிது தூக்கிய படியே நான் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

வெறும் பாதத்தில் பட்ட குறுணி மண் வேதனையைக் கிளறுகிறது.

IX

கடைசிக் கைங்கரியம்

அழடா, தணிகாசலம், அழு. மரம் போல மெளனம் சாதிக்காதே! உன் சொந்த மனைவி, உன் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கெடுப்பதற்கு உன் தாலிக்கயிற்றுக்குத் தலையை நீட்டிய உத்தமி, இதோ பிணமாய்க் கிடக்கிறாள்.

நீயானால் மெளனமாக, தூரத்து வெளியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயே. உன் நெஞ்சம் என்ன இரும்பாகிவிட்டதா! அல்லது நீதான் என்ன சிலையாகி விட்டாயா?

மனிதப் புழுவே, நீ அழு; அழத்தான் வேண்டும்.

கண்ணீரே, நீ பொங்கிவா; மரத்துப்போன அவன் கண்வழியாகப் பொல பொலவென்று ஊற்று.

அவன் அழத்தான் வேண்டும்.

தணிகாசலம் அடித்த மரக்கட்டை போன்று கிழக்குப் பக்கத்துத் தூணை சாய்ந்தவாறு இருக்கிறான். அவனுடைய இடது கை மடிந்து நாடிக்குத் தாங்கல் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. கண்கள் எல்லாம் கோவைப் பழம்போல் சிவந்து, மயிர் கலைந்து கருகிப் போய்க் காட்சி அளிக்கிறான்.

யார்தான், மனைவியைப் பறிகொடுத்து விட்டுப் பெருமையோடு உட்கார்ந்திருக்க முடியும்?

அதோ கட்டிலிலே எலும்பும்தோலுமாக இருக்கும் கமலாவை—இல்லை, பிணத்தைக் கிடத்தி யிருக்கிறார்கள்.

வெள்ளை வெளேரென்று சீலை போர்த்தி இருக்கிறது. கண்களிலே சந்தனம்! நெற்றியிலே உலர்ந்த திருநீறு; அதன்மேல் குங்குமம்; இன்னும் பெரிய இடத்துப் பிணத்துக்கு வேண்டிய மரியாதைகளெல்லாம் குறைவில்லாமல் செய்திருக்கிறார்கள்.

கால்கள் இரண்டையும் கூட யாரோ பாதகர்கள் சணல் கயிற்றால் வரிந்து கட்டியிருக்கிறார்கள்.

எத்த நேரத்திலும் அணைவதற்குத் தயாராய்க் குத்துவிளக்கு ஒன்று படபடவென்று அடித்து வாழ்வின் அனித்தியத்தைக் காட்டியபடி அவள் தலைமாட்டில் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வளவு “கோலாகலங்களும்” அவளுக்குத் தெரியாது.

அவள் பிணம்!

“அண்ணை, அறைச்சாவி எங்கே?”

தணிகாசலம் தன் பரட்டைத் தலையை நிமிர்த்தி எதிர்மாடத்துத் தூண்ப் பார்த்தான்.

திறப்பு அங்கே பத்திரமாக இருந்தது.

‘ஈ, கமலா! அந்தத் திறப்பை நீ அங்கே வைத்த போது உனக்குத் தெரியுமா, அதை மறுபடியும் நீ எடுக்கப் போவதில்லை’யென்று?

எந்த நோயாளிதான் தான் இறக்கப் போவதாக எண்ணுவான். எல்லோருமே “பிழைத்துவிடுவோம்” என்றுதான் நம்புகிறார்கள்!

சாம்பசிவம் வந்தார். “என்ன தணிகாசலம் அப்படியே இடிந்து போயிருக்கிறது. இருந்தாப்போல நடந்த காரியமே; எத்தினைநாள் அவளும் பாயோடு பாயாய்... ..”

“என்ன செய்கிறது; ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனபோது கொஞ்சம் தென்பாய்த்தான் இருந்தான் ... ..ம் ... .. இந்த கசமே இப்படித்தான்.”

யார் சொன்னது கசமென்று? அவள் இறந்த காரணம் எவருக்குத்தான் தெரியப்போகிறது?

கமலாவைப் பார்த்தான்; பக்கத்திலே வாயை அகலமாகத் திறந்தபடி கிடக்கும் பிரம்மாண்டமான முதிரைப் பெட்டியைப் பார்த்தான்.

அது அவளை “வாவா” என்று அழைத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய வெடித்த உதடுகள். ஒரு காலத்தில் கோவைப் பழம்போல் சிவந்திருந்த உதடுகள்தான் அவை.

எங்கிருந்தோ ஒரு இலையான் வந்து அந்தக் கீழ் உதட்டிலே உட்கார்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பக்கத்திலே வந்து ஒட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தது மற்றொரு இலையான்.

வழக்கம்போல அவளுடைய மெலிந்த விரல்கள் மெதுவாக அசைந்து அவற்றை விரட்டவில்லை. அல்லது “இஞ்சை ஒருக்கால் வந்து கொஞ்சம் விசிறுங்கோவன்; என்னை ஏன் இப்ப கவனிக்கிறியள்!” என்று கண் கலங்கவுமில்லை.

அவள் தன் பாட்டுக்குச் செத்துப் போய்க் கிடந்தாள்.

வருத்தம் என்று அவளுக்கு வந்ததும் தான் அவள் எவ்வளவு மாறிவிட்டாள். எப்பொழுதும் சிடுசிடு என்று கிட்டவே போக முடியாது. எந்த நேரம் அவன்மேல் எரிந்து விழுவாள் என்று சொல்ல

வும் முடியாது. “என்னைச் கொல்லுங்கோ, நான் செத்துப்போறன்” என்று கத்துவாள்.

அவள் பாதிப் பிராணன் இப்படிச் சத்தம் போட்டே போய்விட்டது.

ஏன் இப்படி அவருடைய தேகம் எல்லாம் மெலிந்து, பலமே இல்லாத நிலையில் அவளுக்கு இவ்வளவு முன்கோபமும், சந்தேகமும்? விடியற்காலை எழுந்ததும் அவளுக்கு பல்விளக்கி விடுவதிலிருந்து இரவு அவளுக்கு நித்திரை மாத்திரைக் கொடுத்துக் காப்பிடித்து விடும்வரை எல்லாவற்றையும் அவள் தான் செய்தான். கந்தோரில் வேலைபார்க்கும் நேரத்தில் மட்டுமே அவனுக்கு அவளின் பணிவிடை செய்வதிலிருந்து ஓய்வு.

ஆனால், அவளுக்கு என்னவோ அவனைக் கண்டாலே பிடிக்கவில்லை.

ஏன்? ஏன்?

அன்று தணிகாசலத்திற்கு கந்தோரில் ஓயாத வேலை. அன்று மாத்திரமென்ன? தொடர்ந்து ஒரு மாதகாலமாகவே, கம்பெணிக்கு வந்திருந்த புதிய மாணேஜர் பழைய மாணேஜரைத் திட்டியபடியேபழைய பைல்களை எல்லாம் புரட்டி ஆபீஸை ஒழுங்கு படுத்தி வதாகப் பேர்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய மியூரியல் அம்மையார் ‘டார்லிங், இட்ஸ் டு லெட் டுடே’ என்று அழைக்கு மட்டும் ஆபீசை விட்டு அவர் அகலவே மாட்டார். அவருக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது தணிகாசலத்தையும், அவன் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் அருமை மனைவியையும், அவள் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் அபூர்வ வியாதியையும்?

தணிகாசலம் வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த போது அவனுடைய மனைவி—அப்போது மனைவியாக இல்லை—பேயாக நின்றாள்.

“ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

இப்படித்தான் அவள் கேட்டாள். வெறும் வார்த்தைதான். ஆனால், அதை அவள் உச்சரித்த தொனி மூன்று உலகத்தையும் நடுங்கவைக்கப் போதுமான தாயிருந்தது.

தணிகாசலத்துக்கு நெஞ்சில் யாரோ இரும்புலக்கையால் அடித்தது போலிருந்தது.

“நீங்கள் ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம். எனக்குத் தெரியும் உங்கடை சங்கதி, ஊர் முழுக்கச் சிரிக்குது. நான் என்ன சாகப்போறவள்தானே ... .. நீங்கள் அந்த மேரியோடை ... ..”

“கமலா”

“ஏன் வெருட்டியாய் ... ..கேட்பன், அப்படித்தான் கேட்பன்”.

அவள் பிசாசுபோலக் கத்தினாள்.

தணிகாசலத்திற்குக் கோபம் வந்தால் என்ன செய்திருப்பானோ தெரியாது. ஆனால், அவன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். மெதுவாக அவள் தோளைத் தொட்டு “கமலா, கத்தாதே, கமலா! கத்திக் கத்தித்தானே உன்னை உடம்புஇப்பிடியாய் போட்டுது. டொக்டர் எத்தனை தரம் சொன்னவர். படு கமலா... என்றை கமலா எல்லே.” என்று என்னென்னவோ சொல்லித் தேற்றினான்.

ஆனால், அவள் சந்தேகம் என்னவோ தீரவே யில்லை.

தணிகாசலம் ஏதோ துரோகம் செய்து விட்டதாகவும் அதை மறைக்கத்தான் அவன் மாய்மாலம் செய்கிறான் என்றும் அவள் திடமாக நம்பினாள்.

அவள் நினைத்ததில் என்ன தவறு? ஆண்களின் மனதை வெகு சூட்சுமமாக அளந்து வைத்திருக்கிறாள்.

அடி கமலா, நீ நினைத்ததில் எள்ளளவும் பிழையில்லை. முற்றிலும் சரி. நான்தான் துரோகி, பெரிய துரோகி!

“டம் டம் டம்” என்று பறை முழங்கியது. தணிகாசலத்தின் மனத்தில் யாரோ சம்மட்டியால் அறைவது போன்று இருந்தது. அவனுக்கு, அந்தப் பறை மேளக்காரர்களைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

இன்னமும் கூட தன் வீடு “செத்த வீடு” என்று ஒப்புக்கொள்ள அவனுக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை.

கமலா உண்மையிலேயே இறந்து விட்டாளா? இனிமேல் விழிக்கவே மாட்டாளா?

திடீரென்று ஏதாவது அற்புதம் நிகழ்ந்து அவள் எழுந்து விட்டால்?

“என்ன மாமி, எத்தனை நாளைக்கெண்டு அந்த மனுசனும் அலையிறது; தொழிலைப் பார்க்கிறது எங்கே, வீட்டைப் பார்க்கிறது எங்கே ... .. அந்த மனுசன் பட்ட பாட்டுக்கு ஒரு வழியாய் செத்ததுதான் நல்லதாய் போச்சு... ..”

“எண்டாலும் குடுத்து வைக்க வேணும். தாலியோட சாகிறது எல்லாருக்கும் ஆகிற காரியமே?”

“ஒரு மாதம் இரண்டு மாதமே? ஒரு வருஷம்— என்னென்ன கஷ்டத்தை அனுபவித்தாளோ?”

“உனக்குத் தெரியாதே?” என்றபடியே தணிந்த குரலில் “சாதகம் கொஞ்சமும் பொருத்தம் இல்லையாம்.”

“காதல் கலியாணத்தாலே வந்த வினை... ..”

தணிகாசலத்திற்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. அந்த ஊத்தை வாயை அப்படியே பிடித்துக் கிழித்துக் கண்ட துண்ட மாக்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

“என்னைப் பெத்த ராசாத்தி, நீ என்னை விட்டுப் போட்டியோனே” என்று தனிக் குரல் ஒன்று பிலாக் கணம் வைப்பது கேட்டது. தணிகாசலத்தின் நெஞ்சம் திக்கென்றது.

அழுவது எதிர் வீட்டு இராசம்தான்.

இப்பொழுது மாத்திரம் கமலா உயிரோடு இருந்திருந்தால்... ..

* * *

அன்று அவனுக்கு லீவு. தணிகாசலம் வீட்டிலேயே நின்றான். கமலாவுக்கு அப்போது வருத்தம் சிறிது சுகமாகி வந்தது. காலையில் கொடுக்க வேண்டிய மருந்தைக் கொடுத்து உள் கூடத்தில் படுக்க வைத்து விட்டுத் தணிகாசலம் வெளி மண்டபத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று அவன் உள் உணர்ச்சி அவனுக்கு எதையோ அறிவித்தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவன் அப்படியே திகைத்து விட்டான்.

ஜன்னல் கம்பியைப் பிடித்தவாறே, தலைவிரி கோலத்துடன், மகா பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தபடி நின்றாள் கமலா.

“என்ன அங்கே பார்த்து இளிக்கிறியன்?” என்றுள் கோபாவேசத்தோடு. திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவன் அப்பொழுதுதான் பார்த்தான்.

எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில், முழுகிய தலைமயிரைச் சிக்கெடுத்தபடி தன்பாட்டுக்கு, சுயநினைவின்றி நின்று கொண்டிருந்தாள் இராசம்.

தணிகாசலம் என்ன சத்தியம் செய்தும் கமலா நம்ப மறுத்தே விட்டாள்.

கமலா படுத்த படுக்கையாகிச் சரியாக ஒரு மாதம் கூட ஆகவில்லை. திடீரென்று ஒரு நாள் வேலைக்கார மனுஷியை விரட்டி விட்டாள். அவளை “மனுஷி” என்று சொல்வதுகூட உயர்வு நவிர்சி.

அவள் கிழிவி.

‘கமலா! இந்தச் சந்தேகப் பிசாசு உன் களங்க மில்லாத இதயத்தில் எப்படிக் குடிபுகுந்தது? என்னைப் பார்க்க அவ்வளவு இழிந்தவனாகவா தெரிகிறது? அவ்வளவு கேவலமானவனாகவா நான் தோற்று கிறேன்?’

நீ, பிழைவிடவில்லை, கமலா. நீ நினைத்தது முற்றிலும் சரிதான். நான் பாபி! மன்னிப்புக்குத் தகுதியில்லாத பாபி! நான் இன்றைக்கு உணரு கிறேன். நீ என்றைக்கோ உணர்ந்து விட்டாய்.

நீ கெட்டிக்காரி, பெரிய கெட்டிக்காரி.’

செத்த வீடு களை கட்டிவிட்டது. புளியமரத்தின் கீழே ஒரு துண்டை விரித்துவிட்டு ‘வெட்டு, இறக்கு’ விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் புருஷர்கள்.

அந்த விளையாட்டுத் தெரிந்தவர்கள், அல்லது விளையாட இடம் கிடையாதவர்கள் சுற்றிவர நின்று அவ்வப்போது இலவச ஆலோசனைகள் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதென்ன சுருட்டப்பா, இது? குடித்தால் குடிக்க வேணும் வாறா காணவின்ரை... ..என்ன

கைச்சல்” என்று அபிப்பிராயம் கூறியபடியே, வீட்டுக்கும் இரண்டு சுருட்டு மடியில் வைத்தபடி, புகை பிடித்தார்கள் வயதில் சிறிது முதிர்ந்தவர்கள். வேறு சிலர் நாவிதனிடம் தங்கள் மோவாயை நீட்டி சவரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் சிலர் கோடிப்பக்கத்துக்குப் போய்விட்டு வாயைச் சப்புக் கொட்டிக்கொண்டே, கால்கள் ஒன்றையொன்று உள் வாங்க வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பெண்கள் பகுதியில், வெற்றிலைத் தட்டமும், பழங் கதைகளும் அவர்களுடைய வாயை, இடை விடாமல் ஆடவைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஊரே பிரமிக்கும்படியாக அலங்காரமான தண்டிகை வாசல் புறத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. மாணிக்கம்—பிரேதமாய்க் கிடப்பவரின் தந்தை—யாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். ஊரைப் பிரமிக்க வைப்பதற்கு இதைத் தவறவிட்டால் அவருக்கு வேறு ஏது சந்தர்ப்பம்?

ஒப்பாரி கானம் வர வர உச்ச நிலையை அடைந்தது. கோஷ்டிகானங்களும், தனி ஆவர்த்தனங்களும் மாறி மாறி ஒலித்தன.

பெண்களில் சிலர், ஊர்ச் சில்லறைத் தகராறு களை எல்லாம் தங்கள் கவிகளில் வைத்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் இறந்துபோன எந்த முதாதையரையாவது நினைத்து கண்ணீரை வரவழைக்கக் குறுக்கு வழிகளைக் கையாண்டனர். சுட்டுப் போட்டாலும் கண்ணீர் வராத சிலர், அதைப் பற்றிக் கவலையே படவில்லை. ஒப்பாரி மாத்திரம் சொல் பிசகாமல் அடுக்கடுக்காய் வந்தால் போது மென்பது அவர்கள் கட்சி.

அ. 8

தணிகாசலத்தைக் கவனிப்பார் இல்லை. அவனுடைய மனைவியின் அருமையை உள்ளபடி உணரக் கூடியவன் அவன் ஒருத்தன்தான்.

அதிலும், அனாதரவான நிலையில் அவள் இறந்த கொடுமையை அவனையன்றி வேறு யார்தான் அறியக் கூடும்?

* * *

ஆஸ்பத்திரியில் கமலாவைச் சேர்த்த போதே எப்படிக்காலம் தள்ளிப் போகிறோமோ என்று பதைத்தான் தணிகாசலம். ஆனால், ஆஸ்பத்திரியில் அவன் நினைத்ததற்கு எதிர்மாறாக நிகழ்ச்சிகள் நடக்கத் தொடங்கின. அவன் மேல் அவள் எரிந்து விழவில்லை; மௌனமாகி விட்டாள். தன்னுள் நிறைந்த ஒரு மோனத்தில் அவள் ஆழ்ந்துவிட்டாள் போலும்.

நர்ஸ்மார் படுக்கைக்குக் கிட்ட வரும்போது தணிகாசலம் காத தூரத்தில் நிற்பான். எங்கே, சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் கமலா ஏதாவது உளறி விடுவாளோ என்று அவன் பயந்து செத்தான். ஆனால், கமலா வழக்கம் போல் சந்தேகப்படவே இல்லை. ஏனோ, கொடுமான மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்தாள்.

கமலா.....அடி கமலா.....உன்னுடைய அந்த அரிய குணத்தை எதற்காக மாற்றினாய். என்னுடைய நடத்தையில் திடீரென்று உனக்கு பரிபூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டதா?

என்னைக்கூட நம்பினாயா?

* * *

‘நைட்டிபூட்டிக்கு’ வந்த அந்தப் புதிய நர்ஸைப் பார்த்தபோது ஏனோ தணிகாசலத்துக்கு நெஞ்சம்

திக்கென்றது. அநாவசியமாக அவள் சிரித்தாள். அவசியமில்லாததற்கெல்லாம் பேசினாள்.

ஐட, முடா, தணிகாசலம்! அப்போதாவது உணர்ந்தாயா?

டொக்டர் வந்து கமலாவைப் பரிசோதித்தார். அன்று இராத்திரி பன்னிரண்டு மணி மட்டும் கவனத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்.

இன்று இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு, ஜெர்மனியிலிருந்து பெறப்பட்ட அந்த அரிப மருந்தை கமலாவுக்கு “இஞ்செக்ட்” பண்ணுவார்கள். அதை ஏற்றினால் அநேகமாக அவள் பிழைத்து விடுவாளாம்.

தணிகாசலத்திற்கு நம்பிக்கை மறுபடியும் துளிர்ந்தது. இரவு; தணிகாசலம் மனம் குழம்பித் தவித்தான்.

நர்ஸைக் காணவில்லை.

தணிகாசலம் அவளைத்தேடி உள்ளே போனான்.

அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். சிரித்தபடியே சொன்னாள்; “மறந்துவிட்டேன் என்று பயந்து விட்டீர்களா? இந்த மருந்தைப் பையிலை வையுங்கள். சிறிஞ்சையும், பஞ்சையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன்.”

அவள், ஏதோ சொன்னாளே தவிர, அவள் கையில் இருந்த ஊசிபோன்று அந்தச் சிரிப்பு அவனைக் கொன்றது.

“சினி, நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள், அவள் தப்புவாளா?”

அவன் நிர்க்கதியாக நின்றான்; கண்கள் நீரைக் டீகாத்து சொப்பளிக்கத் தயாராக நின்றன.

ஒரு குழந்தையைப்போல, யார் தன்னை அணைத்து, ஆறுதல் சொல்வார் என்று ஏங்கி நின்றான்.

தேறுதல் என்ற பணித்துளிக்கு அவன் தாகமாய் தனிப்பது வடிவாகத் தெரிந்தது.

“நீங்கள் ஆண்; இதற்கே இப்படி கலங்கினால்... உங்களைப் பார்க்க எனக்கும் தான் மனது கலங்குகிறது... இதோ... இங்கே பாருங்கள்—”

அவள் அப்படி கூறியபோதே அவளுடைய கரங்கள் அவனைப்பற்றி இருந்தன.

அவன் என்ன பேசினான்; அவள் என்ன கேட்டாள்? மந்திரத்தில் கட்டுண்ட சர்ப்பம் ஆனான்.

கால வெள்ளம் வரையரையின்றி யுக யுகாந்திரமாக ஓடி, வடிந்தது.

வெளிச்சம் கண்ணை உறுத்தாதபடி மூடிய அந்த “டோம்” விளக்கு, அதுதான் முதலில் கண்ணில் பட்டது—எங்கோ வெகு வெகு தூரத்தில்.

அவன் உள்ளூணர்வு எதை உணர்த்தியதோ, அவன் திரும்பிப் பாராமல் ஓடினான். ஆனால் மனம் மாத்திரம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

அவன் நினைத்தது நடந்துவிட்டது; அவள் அலங்கோலமாகக் கிடந்தாள். அரைவாசி படுக்கையிலும், அரைவாசி கீழேயுமாக அநாதரவாகத் தொங்கிக் கொண்டு கிடந்தாள்.

அவளுடைய மெலிந்த கைகள் கேட்பாரற்று நீண்டு கிடந்தன.

* * *

ஓமப் புகை கண்ணை மறைத்தது.

சுண்ணம் இடிக்கவைத்திருந்த பிரம்மாண்டமான உலக்கையையும் உரலையும் பார்த்து தணிகாசலத்திற்கு இரத்தமெல்லாம் உரைந்து விட்டது.

சுண்ணம் இடிக்கும் அந்த உரிமை அவனுக்கு இருக்கிறதா?

கமலாவை நேரத்தோடு சுடுகாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்க ஆர்வம் கொண்டிருந்த இரண்டொருத்தர் ஐயரை அப்படியும் இப்படியும் ‘அனிஸ்ட்’ பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தணிகாசலம் எங்கே?”

அவன் அசையவில்லை.

“எட தம்பி, தணிகாசலம், இரண்டு வாளியைத் தலையிலை ஊத்திக்கொண்டு வா; ஐயர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.”

வெளித் தோற்றத்திலாவது புனிதமாக இருக்க வேண்டுமாக்கும்.

அவன் சிலையாக நின்றான்.

“எழும்பு தம்பி, சவம் நாறப்போகுது.”

தணிகாசலத்திற்கு அவருடைய பல்லை அப்படியே பெயர்த்துவிடலாம் போலிருந்தது.

சவமா? நாறப் போகுதா?

அவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது.

“சட்டையைக் கழட்டு தணிகாசலம்.”

மெதுவாக அசைந்தான்; மேற் சட்டையை வேண்டா வெறுப்பாகக் கழற்றினான்.

அவன் காலடியில் ஏதோ விழுந்து உடைந்தது.

வேறொன்றுமில்லை. முதல் நாள் இரவு நாள் கொடுத்தாளே—அந்த மருந்துச் சீசா, பிரபலமான—போகும் உயிரைப் பிடித்து வைக்கும்—ஜெர்மன் மருந்து.

மறுபடியும் அவன் சிலையாகி விட்டான்.

X

பக்குவம்

‘கந்தர் மடம் செல்லம்மா’

‘அஞ்சு’

‘கொட்டடி ஆச்சிப்பிள்ளை’

‘அஞ்சு’

‘கொக்குவில் வேலாயுதபிள்ளை’

‘பத்து’

‘சீட்டுக்கார நல்லாம்பிப் பகுதி’

‘இருபது’

‘சங்கக்கடை ரத்தினம் பெண்சாதி’

ஒவ்வொருவரும் வந்து காசைப் போடப்போட, சின்னத்துரை கொப்பியில் எழுதிக் கொண்டே வந்தார். துரையப்பாதான் பெயர்களை உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

குனிந்த தலை நிமிராமல், வெற்றிலைச் சுருளைக் கையிலே ஏந்தியபடி நின்று கொண்டிருந்தார் அவள். அந்தச் சின்னஞ்சிறு உடலை எட்டுமுழச் சேலை ஒன்று ஈவு இரக்கமின்றிச் சுற்றிக் கொண்டு கிடந்தது.

சாமர்த்தியப்பட்ட பெண்ணுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படும் புது நாணம் முகத்தைப்பூச, கவிதை நிழலாடும் கண்களால் சிரமத்துடன் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பாவமாக இருந்தது.

சிறிய சிறிய கனவுகளுக்கெல்லாம் உயிர்கொடுக்க முனைந்து நிற்கும் அவள் முகத்தில் வியர்வை முத்து முத்தாகக் கோத்து நின்றது.

“சரி...சரி... சின்னத்தங்கச்சியை உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ”—வெள்ளித் தட்டத்தில் கிடந்த காசை எண்ணி அடுக்கியபடியே குரல் கொடுத்தார் சின்னத்துரை.

நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் குழந்தையின் சிறிய மார்பு மகிழ்ச்சியால் ஏறி இறங்கியது.

ராசாத்தி இன்னமும் அங்கேதான் நின்றாள். அந்தக் குசினிக்கதவின் பக்கத்தில், ஆடாமல் அசையாமல், வைத்த கண் வைத்தபடி, இவ்வளவு நேரமாக அவள்நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மனத்தின் வேதனைக் குழம்பில் அழுந்தி அழுந்தி, ஆற்றாமையுடன் வெளி வந்தது, ஒரு துடான பெருமூச்சு.

குனிந்து, பொலிவிழந்து கிடக்கும் தன் அங்கங்களை ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள். மறுபடியும் புதுச்சேலை சரசரக்க அசைந்து செல்லும் தன் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

எங்கோ, தூரத்தில், முன்பு எப்போதோ கேட்ட சோகநாதம், விரிந்து விரிந்து, கற்பனைக் கெட்டாத தூரம் வியாபித்து, தன்னை விழுங்குவது போலவும், அதனுள்ளே தான் ஒடுங்கி ஒடுங்கித் துரும்பளவாகி அமிழ்ந்து விடுவது போலவும், அவளுக்குப் பட்டது.

அந்த நினைவு அவள் மனத்தை என்னவோ செய்தது....

எப்பிடி இது நடக்கும் ?

அந்தச் சின்னஞ் சிறு உள்ளத்தை இந்தக் கேள்வி தான் நிறைந்து நின்று இம்சைப் படுத்தியது.

எப்பிடி நடக்கக் கூடும் ?

நான்தானே.....அவளுடைய அக்கா.....நான் .....
நான்தானே வயதுக்கு முத்தவள் .....அப்ப.....நான்
இன்னமும் ஏன் இப்படி.....இருக்கிறன் .....எனக்கு...
ஒரு வேளை .....ஒரு வேளை .....ஏன்.....

அறிவுக்கும், சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்ட, கற்பனையின் பிடிக்குள் வளையாத, அகப்படாத ஒரு பொருளுக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்க முயன்றது அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம்.

மெலிந்திருந்த தன் கைகளை முகத்தின் முன்னே நீட்டி ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள் ராசாத்தி. ஒட்டியிருக்கும் தன் மார்புச் சட்டைமீது நுல்போல ஊர்ந்து கிடக்கும் பின்னலைப் பார்த்தாள். மெல்லிய உரோமம் படர்ந்து வெளிறிக் கிடக்கும் கால்களை நோக்கினாள்.

அவளுக்குத் தன்மீதே அளவற்ற வெறுப்புப் பீறிட்டது.

குத்துவிளக்கில், எண்ணெய் வற்றித் திரி மாத்திரம் எரியும் மணம் அடங்கலும் பரவியது.

அப்படியே தலையை மயக்கிக் கொண்டு வந்தது. சுவரிலே ஆத்திரம் தீரத் தலையை முட்டி, இரத்தம் கக்கிச் செத்து விடலாமோ என்றுகூட அவள் மனம் எண்ணியது.

எவ்வளவுதான் முயன்றும், கண்களில் பொங்கும் நீரை மாத்திரம் அவளால் அடக்க முடியவில்லை.

* * *

கனகம்மா, ஆலாத்தித் தட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் விரைந்தாள்; போகும் போது நின்று, ராசாத்தியைப் பார்த்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே உள்ளே போனாள்.

‘என்னத்துக்கு என்னை எல்லாரும் இப்பிடிப் பார்க்கினம்; ஏன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு நாறிக் கிடக்கிற பிணத்தைப் பார்க்கிறது போல முகத்தைத் திருப்பினம் ?

அம்மாதான் இப்படி என்றால் அப்பு.....ம்

என்னைப் பெற்ற அம்மாவுக்கே என்னை விளங்கவில்லை என்றால் அவர்.....அவருக்கு என் வேதனை என்ன தெரியப் போகுது’

‘எங்கை உன்னை முத்தவள் ?’-குஞ்சியாச்சிதான் விசாரித்தாள்.

‘உங்கினைதான் நிண்டுது’-விரக்தியில் தோய்ந்து புறப்பட்டது அந்தப் பதில்

ராசாத்தியின் கைகள் கதவை இறுக்கிப் பிடித்தன.

* * *

சின்னத் தங்கச்சி இராமநாதன் கல்லூரியில் சேர்ந்து விட்டாள். அவள் இனிமேல் பையன்கள் படிக்கும் பள்ளியில் படிக்கக் கூடாதாம். ஆனால், ராசாத்தியின் பள்ளியை மாற்றத் தேவையில்லை. அவளுடைய படிப்பைத்தான் எப்போதோ நிறுத்தியாகி விட்டதே.

சின்னத் தங்கச்சி சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் அம்மா பம்பரம் போல் சுழல்வாள்; ராசாத்தி தான் ஓடி ஆடி, முழு வேலையையும் பார்ப்பாள்—சந்தோஷமாகத்தான்.

எப்போதாவது, சின்னத் தங்கச்சி, குளித்து விட்டு ஈரச் சேலை தடக்க குளிந்து வரும் போது மாத்திரம், ராசாத்தி தன்னை யறியாமலே தன்னுடைய மேனியையும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொள்வாள்.

அப்போதெல்லாம் ஆழ்ந்த ஒரு பெருமூச்சு அவள் மனக்கிடங்கின் மறைவில் இருந்து வெளி வரும்.

* * *

ஞாயிற்றுக் கிழமை பின்னேரமே சின்னதங்கச்சி விடுதிக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும். வழக்கமாக அவளுடைய தாயார்தான் கொண்டுபோய் அவளை பஸ்ஸிலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி விட்டு வருவாள். ஆனால், அன்று தாயாருக்கு கையிலே வேலை கிடந்தது. துணைக்கு ராசாத்தியை அனுப்பி வைத்தாள்.

மக்கியும் புழுதியும் நிறைந்த ஒழுங்கையில் இரு வரும் பக்கத்திற்குப் பக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். ராசாத்தியின் கையில் மட்டும் சின்னத்தங்கச்சியின் 'சூட் கேஸ்' கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

சனசமூக நிலையத்தை ஒட்டியிருந்த கைப்பந்தாட்ட மைதானத்தைக் கடந்த போது ஆயிரம் இளம் கண்கள் தங்கையே உற்றுப் பார்ப்பதை ராசாத்தி உணர்ந்தாள்.

அவளுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

இப்படியான ஓர் அநுபவம் அவளுக்கு அதற்கு முன் ஏற்பட்டது கிடையாது; திரும்பித் தன் தங்கையைப் பார்த்தாள். ஒன்றுக்குமே பணியாத மிடுக்குடனும், அலட்சிய பாவத்துடனும், நிலத்தின் மேல் கண்களைப் பதித்தபடியே, அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

மறுபடியும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அத்தனை கண்களும்—அவ்வளவும்—அவளைத்தான், சின்னத்தங்கச்சியைத்தான், பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

மறுபடியும் தனியே அவள் திரும்பி வந்தபோது, எவருமே பார்த்ததாக, தற்செயலாகக் கண்ணிலே பட்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளக் கூட, முன் வரவில்லை.

அவளுக்குத் திடீரென்று எல்லாமே விளங்கியது.

சங்கக் கடையில் கூப்பன் எடுப்பதற்கு அம்மா ராசாத்தியைத்தான் அனுப்புவாள்; சின்னத்தங்கச்சியைத் தட்டித் தவறி ஒரு முறையாவது அனுப்பிய ஞாபகம் அவளுக்கு இல்லை.

கூப்பன் கடகத்தைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு, வாயிலே இரண்டு அரிசியை மென்று கொண்டு, பேர் பெற்ற கொக்குவில் புழுதியைக் கால்களினால் அளந்தபடி அவள் போய் வந்த இத்தனை நாட்களிலும் ஒருமுறையாவது அவளுக்கு இந்தமாதிரி நூதனமான அநுபவம் ஏற்பட்டது கிடையாது.

எண்ணெய் படிந்த அந்தத் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுதாள். எதற்காகவோ அழுதாள். எதை நினைத்தோ அழுதாள்.

என்னைப் பார்க்கிறதற்கு அவ்வளவு அருவருப்பா யிருக்கா? பார்த்தவுடனேயே திரும்புற அளவக்கு நான் வடிவில்லையா?

சின்னக்கா சொன்னவதானே என்றை முகவெட்டும், சின்னத் தங்கச்சியின்ரை முகவெட்டும் ஒரே மாதிரி எண்டு, சின்னத் தங்கச்சி அப்பிடி என்ன திறம்?

பெண்மை அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

* * *

அன்று கனகு வந்திருந்தான்! எப்பொழுதுமே அவன் அப்படித்தான்; வந்தவுடனேயே போக வேண்டுமென்று துடிப்பான்.

ராசாத்திக்கு அவனிலே எப்போதுமே கொஞ்சம் விருப்பம்.

அவசர அவசரமாய் அடுப்பை முட்டி, கோப்பி போட்டுக்கொண்டு வந்தான். அவன் மௌனமாக அதை வாங்கிக் குடித்தான்!

ஆனால், கண்கள் மாத்திரம் அடிக்கடி, உள்ளே சாய்மனையில் சாய்ந்து ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்த சின்னத் தங்கச்சியின் பக்கமே திரும்பின.

கோப்பி குடித்து முடித்ததுதான் தாமதம், அவன் எழும்பி நின்று போகவேண்டும் என்றான்.

“சின்னத் தங்கச்சி”—அம்மாதான் கூப்பிட்டான்.

“வர்றன் அம்மா”

“சின்னத் தங்கச்சி”

அவள் வரவேயில்லை!

“ராசாத்தி! சின்னத் தங்கச்சி ஏதோ படிக்கிறாள் போலே கிடக்கு. கோடியிலே இரண்டு மாதாளம்பழம் உன்றை மச்சானுக்கு ஆஞ்சுகுடு பாப்பம்.”

துள்ளிக்கொண்டு ஓடினாள் ராசாத்தி; நாலே நிமிடத்தில் பருத்துச் சிவந்திருந்த இரண்டு பழத்தை ஆய்ந்துகொண்டு வந்து, மச்சானிடம் தானே நேரிலே நீட்டினாள்.

ஓடிய களைப்பில் அவளுக்கு மேல்முச்சு, கீழ்முச்சு வாங்கியது.

சைக்கிளிலே ஏறியிருந்த கனகு “மாமி போட்டு வாறன்” என்றான்; அப்படியே உள்ளே எட்டிப்

பார்த்து மற்றுமொருமுறை “வாறன்” என்று கையை ஆட்டினான்.

சின்னத் தங்கச்சியும் சாய்மனையில் இருந்தவாறே சிரித்தபடி கையை அசைத்தாள்.

கரடும் முரடுமான பூவரசங்கப்புடன் ஒட்டிக் கொண்டு நின்ற ராசாத்தியின் கண்களுக்குக் கனகுவின் உருவம் மங்கலாக—வெறும் மங்கலாகத்தான்—தெரிந்தது.

* * *

நடுமத்தியான வெயில். ராசாத்தியின் நடையில் வேசத்திலும் பார்க்க அவளுடைய நெஞ்சந்தான் ‘பக்பக்’கென அடித்துக்கொண்டது. பயமும் மகிழ்ச்சியும் போட்டி போட்டு அவள் நடுக்கத்தை அதிகரித்தன. கால் வேகும் சுடு மணலில் அவள் ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த போது திருப்பித் திருப்பி ஒரே ஒரு முகம்தான் அவள் மனக்கண் முன்னே சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

என்னத்துக்கு தேகம் இப்பிடி இரைக்குது; ஏன் என்றை கை இப்பிடி நடுங்குது?

சற்று நின்று, தன்னை ஆறுதல்படுத்தி, திரும்பிப் பார்த்தாள். தூரத்தே, ஒழுங்கைத் திருப்பத்தில், சங்கக் கடையின் ஒரு பகுதி மாத்திரம் தெரிந்தது.

சற்று முன்பு, கூப்பன் கடகத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு முடிந்துவிட்ட மார்புச் சட்டையுடனும், ஊத்தைப் பாவாயுடனும், அவள் புறப்பட்ட போது, இப்படி ஒன்று நடக்கும் என்று, அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

அதை நினைக்கவே அவளுக்கு என்னவோசெய்தது. —நம்பவே முடியவில்லை; ஒருவேளை இதுவெல்லாமே ஒரு கனவாக இருக்குமோ?

—கனவா?

அவள் கைகள் அவளையறியாமலே போய்க் கன்னத்தைத் தொட்டன. கையிலே இன்னமும் எச்சில் பட்டதுபோல் குளிர்ந்தது.

அவளுக்கே கூச்சமாக இருந்தது.

ச்சீ... என்ன மாதிரி இருந்தது... ..வெக்கமில்லை... “ராசாத்தி, நீ என்னவடிவாய்!” இருக்கிறாய்—அவளுடைய வாழ்க்கையிலேயே இப்படியான ஒன்றை அவள் கேட்டதில்லை; அப்படிப்பட்ட ஒரு புகழ்ச்சியைக் கேட்டது அதுதான் முதற்தடவை.

நான் கூட வடிவாக இருப்பேனா?

அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.

அரிசி அளந்து அளந்து தவிடு படிந்த அந்தக் கையினால் அவளுடைய தலையைத் தடவியபடியே அவன் சொன்னான். “ராசா... ..நீ... ..ஏன் உன்றை தலையை இழுத்து ரட்டைப் பின்னல் போடக்கூடாது... உனக்கு எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கும்... ..தெரியுமே!”

அவளுக்கு வெட்கம் கவிந்தது.

குளிர்ந்த அவள் கண்களில் மார்புச் சட்டைமீது குத்தியிருக்கும் புது ஊசி இரண்டும்தான் தட்டுப் பட்டன.

இரத்தினண்ணைதான் அதைக் குத்திவிட்டார்.

“ராசா ... உனக்கு சட்டையை முடிஞ்சுவிட வெட்கமில்லையா?”

அவளுக்கு எவ்வளவு கூச்சமாக இருந்தது.

‘ரத்தினண்ணை’

அதில்தான் என்ன இனிமை!

ஆட்கள் இல்லாத இடமாகப் பார்த்து, தனிமையில் அந்தப் பெயரை இன்னொருமுறை, உரக்க, ஆசை தீரச் சொல்லிப்பார்க்க வேண்டும்போலத் தோன்றியது.

—வீட்டிலே இன்றைக்கு மண்ணெண்ணை முடிந்திருக்குமா? முடிந்தால் இன்னொரு முறை கடைக்குப் போகலாம்!

“ராசா; பேணியைக் கொண்டுவா... இந்த அரிசியை அளந்து பாப்பம்.”

பேணியைத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு அம்மா... ரத்தினண்ணையை காணவில்லை என்றாள் ராசாத்தி.

ஐமிச்சத்தோடு தாயார் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த போது, அவள், வெகு அக்கறையாக, கண்ணாடியின் முன்பு நின்று தலைக்கு இரட்டைப் பின்னல் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

* * *

இரவு.

சுவர் ஓரமாகப் போட்டிருந்த ஓலைப் பாயில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் ராசாத்தி.

ஒரு கணம் கனவு போலப்பட்டது; மறுகணம் யுகயுகார்திரத்து நனவாகவும் தோன்றியது.

...அகன்ற மார்பு—அதை மறைத்து அடர்த்தியான உரோமம்—பச்சை குத்திய கைகள்—வெற்றிலைச் சிவப்பு உதட்டில் கூடிய சிரிப்பு—சுருள்சுருளான கேசம்...

‘ரத்தினண்ணை’

அடிவயிற்றில் இருந்து உணர்ச்சிக் குழம்பு ஏறி மார்பை நிறைத்தது—என்னவென்று தெரியாத ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி தேகம் அடங்கலும் கிளுகிளுப்பை உண்டு பண்ணியது.

இரத்தினண்ணையின் மார்பில் அவள் படுத்துக் கிடக்கிறாள். அதில்தான் எத்தனை சுகம்.

“ராசு... எங்கை என்னைப்பார்... நீ என்ன வடிவாய் இருக்கிறாய்.”

மறுகணம் இனம் தெரியாத பீதி இதயத்தைக் கெளவியது.

உணர்ச்சிக் கொப்புளங்கள் எல்லாம் ஒன்றை யொன்று விழுங்கி அவளை மேலே தள்ளின.

தேகமெல்லாம் மெல்லச் சிலிர்த்தது; குளிர்ந்தது.

அவள் மேலே மேலே போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

* * *

தாயின் முகத்தில்தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி. எவ்வளவு பெருமை. எங்கிருந்துதான் ராசாத்தியின் முகத்தில் இந்தத் திடீர்க் கவர்ச்சி பிறந்ததோ.

வெற்றிலைச் சுருளை ஏந்தியவாறு குனிந்தபடி அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நாச்சிமாகோவில் அன்னப்பிள்ளை”

“பத்து”

“ஆனைப்பந்தியடி சுப்பிர மணியம் பகுதி”

“அஞ்சு”

“நொத்தாரிஸ் சபாபதிப் பிள்ளையும், மகனும்”

“பதினைஞ்சு”

“சங்கக்கடை ரத்தினம் பெண்சாதி”

“.....”

உள்ளம் ஒரு கணம் பொங்கி அவிழ்ந்தது.

தூரத்தில், நிலைப்படிக்கு அருகில் சிரித்தபடியே கதைத்துக் கொண்டு அவன் நிற்கிறான் என்றது உள்ளுணர்ச்சி.

“பார்க்க வேண்டும்—ஒரு முறை ஆசை தீரப் பார்க்க வேண்டும்” என்று உந்தித் தள்ளியது மனம்.

மிக்க சிரமத்துடன் கனத்துப்போன இமைகளைத் தூக்கி வைத்து நிறுத்த, அவள் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தாள்.

இருந்தும் முடியவில்லை!

XI

அக்கா

நாங்கள் எல்லாரும் வெறும் மேலுடன்தான் திரிவோம். எனக்கு வெறும்மேல்தான் பிடிக்கும்; சட்டையே பிடிக்கா. கிட்டணனும் அப்பிடித்தான்; வெறும் மேலுடன்தான் வருவான். ஆனா கிட்டணன் நல்ல வடிவு. வெள்ளையாய் இருப்பான். ஏனெண்டால் அவன் அம்மா நல்ல வெள்ளை; என்னுடைய அம்மா கூட நல்ல வெள்ளை; அப்பாதான் கறுப்பு; பல்லுத் தீட்டுவமே கரி. அதைப் போல.

சனிக் கிழமை அம்மா முழுக வார்ப்பா. அம்மாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியா. இவ்வளவு எண்ணெய் வைப்பா. கண்ணெல்லாம் எரியும். அக்கா எண்டால் ஒரு சொட்டுச் சொட்டாய் வைப்பா, எரியவே மாட்டுது.

ராசா என்னோடு ஒட்ட ஒட்ட வாறன், தள்ளடா எண்டாலும் தள்ளுறன் இல்லை; ராசாவும் இண்டைக்கு முழுகுவான்; அவனுக்கு முழுகவே பிடிக்கா. 'கெற்றப் போல்' அடிக்கத்தான் அவனுக்குப் பிடிக்கும்; நல்லா லெக்கு வைச்ச அடிப்பான்; எண்டால் நானும் கூட அடிப்பன்; அப்பா கண்டால் முதுகுத் தோலை உரிச்சுப் போடுவாராம்; அக்காதான் சொல்லுற.

அப்பாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியா; காலம்பற காலம்பற புதுப்புது பிளேட்டால் 'சேவ்' எடுத்து திட்டு பிளேட்டை எறிஞ்சிடுவார். நான் எல்லா பிளேடும் சேர்ப்பன்; விக்கினாவிட்டை குடுத்தால் புதுப்

புது முத்திரை எல்லாம் தருவன். அவனிட்ட முத்திரை ஒரு தொகை இருக்கு. அமேரிக்கா, இங்கிலண்டு, லண்டன், எல்லா முத்திரையும் வைச்சிருக்கிறான். விக்கினாவின்றை அப்பாவிட்டை கார் இருக்கு; பெரிய கார்; அவன் சொல்லுறன் தான் கார் விடுவானும். அவன் அப்பிடித்தான்; எல்லாம் பொய் பொய்யாச் சொல்லுவான்.

லைசென்சு ஒண்டும் எடுக்காமல் எப்பிடியாம் கார் விடுறது.

அக்கா வந்து முழுகவார்க்கக் கூப்பிட்டா, "பேந்து வாறன்" எண்டு சொன்னன்; அக்கா அப்பிடியே 'அறுநாக் கொடியில்' பிடித்து கொற கொற எண்டு இழுத்துக் கொண்டு போனா. நான் அழவே இல்லை. எனக்கு அக்கா எண்டால் விருப்பம்.

அக்காதான் தலையிலே சீயாக்காய் பிரட்டினா; நான் அக்காவையே அண்ணுந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தன்; அக்கா நல்ல வடிவு. நல்ல சிவப்பு அக்காவின்றை கண்வட்டமாய் பெரிசாய் இருக்கும். அதைத்தான் நான் உத்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பன். அக்கா ஏண்டா அப்பிடிப் பார்க்கிறாய் எண்டா. எனக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. கண்ணுக்குள்ளே சீயாக்காய் போட்டுது எண்டு கத்தினேன், சும்மாதான்; அக்கா கெதி கெதியாய் தண்ணி அள்ளித் தலையிலே ஊத்தினா. தண்ணி சில்லெண்டு இருந்தது; நான் குதி குதி எண்டு குதிச்சன்.

அம்மா பவுடர் போடவே மாட்டா; ஒரு கொஞ்சம் தான் போடுவா. அக்கா எல்லா இடமும் பவுடர் போட்டா. தலையெல்லாம் கூடப் போட்டா. நல்ல வாசமாயிருக்கு. நான் சிரிச்சன்; அக்கா குனிஞ்சு கொஞ்சினா...

...கிட்டணன் வந்து விளையாடக் கூப்பிட்டான். “நான் மாட்டன் நீ போ” என்று சொன்னன். அவன் போக இல்லை. “நீ போடா” என்று நான் உள்ளே வந்திட்டன். கிட்டணன் அப்பிடித்தான் “போடா” எண்டால் போகவே மாட்டான்.

கிட்டணன்ரை அக்காவும் வந்தா. எங்கடை அக்காவோடை அவ கனேக்க நேரம் கதை கதை என்று கதைச்சா. மெதுவாத்தான் கதைச்சினம். என்னைக் கண்ட உடனே கதைக்கிறதை நிப்பாட்டினம். அக்கா “நீ போய் வெளியிலே விளையாடென்டா” என்று என்னைக் கலைக்கிறா. எனக்கு கோவம் கோவமாய் வரும்.

கிட்டணன்ரை அக்கா கூடாது. வந்தா போகவே மாட்டா. ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து சிரி சிரி என்று சிரிக்கினம். சிரிச்சிட்டுப் போகட்டும்; எனக்கென்ன.

கிட்டணன்ரை அக்காவின்ரை நகையெல்லாத்தையும் அக்கா போட்டுப்போட்டு பார்த்தா; அம்மா வின்ரை சீலையெல்லாம் அலுமாரியிலே இருந்து எடுத்து அக்கா உடுத்துப் பார்த்தா. கண்ணாடியிலே அக்கா தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தா. ஏனெண்டு கேட்டன். “அப்படித்தான்” என்று சொன்னா.

இந்த அக்கா இப்படித்தான்; கிட்டணன்ரை அக்கா வந்தா என்னோடை கதைக்கவே மாட்டா. நான் குசினிக்குப் போய் குஞ்சியாச்சியை கேப்பன்.

குஞ்சியாச்சி குசினியிலே பலகாரம் சுட்டுக் கொண்டு இருந்தா. எனக்குச் சாப்பிட இவ்வளவு பலகாரம் தந்தா. நான் இதை அம்மாவிட்டை சொல்லமாட்டன். குஞ்சியாச்சியை எனக்கு பிடிக்கும்; எனக்கு கேக்கிறது எல்லாம் சொல்லுவா. அக்காவை

பொம்பிளை பார்க்க வருகினமாம். இந்தப் பலகார மெல்லாம் அவைக்குத்தானாம்!

குஞ்சியாச்சி நல்லவ. என்னைக் கொஞ்சிறபோது மாத்திரம் கூடாது. அவ வாயெல்லாம் வெங்காயம் மணக்கும். அக்கா மெதுவாய்த்தான் கொஞ்சவா. கன்னம் பட்டுப்போல இருக்கும். ஆனா அப்பா முகம் குத்தும். சொர சொர என்று இருக்கும். பள்ளிக் கூடத்திலே சிலேட்டுப் பெஞ்சில் தீட்டுவமே சீமெந்து படி. அதைப் போல.

எனக்கு அப்பாவை பிடிக்கா. வெள்ளிக்கிழமை மாத்திரம் பிடிக்கும். ஏனெண்டால் என்னைக் கோயிலுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போவார். கனேக்க கடலையெல்லாம் வாங்கித் தருவார்...

...இண்டைக்கு எனக்கு புதுச் சட்டையெல்லாம் அக்கா போட்டுவிட்டா. புழுதியிலே இறங்கி விளையாடினால் கால் முறிச்சிப் போடுவன் என்று அக்கா சொன்னா.

எல்லாம் பொய். அக்கா அடிக்கவே மாட்டா; மெதுவாத்தான் அடிப்பா.

அக்கா, அச்சா அக்கா எல்லே, குஞ்சியாச்சியிட்டை கொஞ்சம் பலகாரம் வாங்கித்தா என்று கேட்டன். அக்கா, இப்ப வேண்டாம். அவையெல்லாம் வந்து போனாப் பிறகு சாப்பிடலாமெண்டு சொன்னா. ஆரெல்லாம் என்று கேட்டன். அக்காவுக்கு முகம் எல்லாம் சிவந்து போச்சு.

அக்கா புதுச் சீலையெல்லாம் கட்டிக் கொண்டு இருந்தா. அக்கா நல்ல வடிவு. நான் கட்டிப் பிடிச்ச அக்கா கழுத்திலே கொஞ்சினன், சீ... அப்படி நீ கொஞ்சக் கூடா தெண்டு சொன்னா.

குஞ்சியாச்சி எண்டா அப்பிடிச் சொல்லவே மாட்டா.

லெச்சுமி இண்டைக்கு வர இல்லை.

ஏன் குஞ்சியாச்சி லெச்சுமியைக் கூட்டிக்கொண்டு வர இல்லை, எண்டு கேட்டன். உண்மையாகத்தான் கேட்டேன். குஞ்சியாச்சி சிரிச்சா. ஏன் நீயும் பொம்பிளை பார்க்கப் பொறியோ எண்டுகேட்டா.

பொம்பிளை பார்க்கிற தெண்டால் என்ன?

புதுப்புது ஆக்களெல்லாம் வந்தினம்; ஒரு பென்னம் பெரிய கார்லே அவ்வளவு பேரும் வந்திருந்தனம். நான் அம்மாவின்ரை சீலையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு நிண்டன்.

அம்மா பறிச்சுக் கொண்டு போய் அவை எல்லாரையும் கூப்பிட்டு உள்ளுக்கு இருத்தினா. ஒரு மாமிகூட வந்திருந்தா. நான் அக்காவோடை போய் இருந்தன். அக்கா என்னைத் தன்னோடு இழுத்து வைச்சுக் கொண்டா.

அக்கா புதுசு புதுசாய் நகையெல்லாம் போட்டிருந்தா—‘இதெல்லாம் ஆற்றை நகையக்கா’ எண்டு கேட்டன்; மெல்லத்தான் கேட்டன், ‘சீ பேசாமல் இரடா’ எண்டா அக்கா. அந்த மாமி என்னை என்னை உத்து உத்துப் பார்க்கிறா.

அந்த மாமி கூடாது. ஆனா அக்கா அவளோடை தான் கதைச்சா; கணநேரம் கதைச்சா. பலகாரம் எல்லாம் கொண்டுபோய் வைச்சா.

முன் வீட்டிலே இருக்கிறாரே கொணமாமா, அவரைப் போல ஒரு மாமாவும் வந்திருக்கிறார். ஆம்பிளையள் எல்லாரும் தலைவாசலிலேதான் இருக்கினம்; அந்த மாமாவின்ரை அப்பாவும் அங்கைதான்

இருக்கிறார். அவைக்கும் அக்காதான் பலகாரம் குடுத்தா. அந்த மாமா அக்காவையே பார்த்தார். அக்கா ஓடி வந்திட்டா.

அந்த மாமா என்னைக் கூப்பிட்டார். கை காட்டித் தான் கூப்பிட்டார். நான் போகவே இல்லை. அப்பா, வாடா எண்டு உறுக்கினார். நான் பயந்திட்டன்.

அப்பாவும், அந்த மாமாவின்ரை அப்பா, அவரும் கதைச்சினம். இருந்திட்டு ரண்டு பேரும் பிலத்து சத்தம் போட்டினம். கடைசியாய் அப்பா கோபமாய்ப் பேசினார். அம்மா அப்பாவை பேசவேண்டாம் அப்படி எண்டு சொன்னா. அக்கா அழுகிறது போலே சோர்ந்து போய் இருந்தா. பாவம் பாவமாயிருந்தது.

நான் முறுக்கை எடுத்துக் கடிச்சன்; மெதுவாதான் கடிச்சன். படக்கெண்டு சத்தம் போட்டது. அந்த மாமா திரும்பிப் பார்த்தார்; எனக்கு வெக்க மாய்ப் போச்சு...

...இண்டைக்கு வகுப்பு வாத்தியார் வர இல்லை. எல்லாரும் சத்தமாய்ப் போட்டம். பற்பன்தான் கூடச் சத்தம் போட்டான். ஆனா தலைமை வாத்தியார் எல்லாரையும்தான் வாங்கு மேலே ஏத்திவிட்டார்; காலெல்லாம் வலிச்சது. தலைமை வாத்தியார் உயரமாய் இருப்பார். பிரம்பு வைச்சிருப்பார்! அவருக்கு ஒண்டுமே தெரியாது.

பள்ளிவிட்ட நேரம் மழை எல்லாம் தூறிச்சு. “மழையே மழையே மெத்தப் பெய், வண்ணாங் கல்லு தூரப் பெய்” எண்டு நானும் கிட்டணனும் பாடினோம்; மழை பெய்யவே இல்லை.

‘கொக்குவில் கிராமச் சங்கம்’ எண்டு பலகையிலே எழுதி வைச்சிருக்குது. ஏண்டா கிட்டனா, கிராமச் சங்கம் எண்டா என்னடா’ எண்டு கேட்டன். அவன்

தனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லிப் போட்டு ஓடி விட்டான். கிட்டணனுக்கு ஒண்டுமே தெரியா.

வீட்டிலே அம்மா அப்பாவோடு சண்டை பிடிச்சா. அப்பாவும் பெலத்துச் சண்டை பிடிச்சார். எனக்குப் பயமாயிருந்தது. அக்காட்டை ஓடினேன்; அக்கா கூடத்திலே இருந்து அழுதுகொண்டு இருந்தா. 'அக்கா, அக்கா' என்று கூப்பிட்டன்; அவ பேசவே இல்லை. சீதனம் சரியாய் பேசாமல் ஏன் பொம்பிளை பார்க்க ஆக்களை கூப்பிடுவான் என்று அம்மா கத்தினா. அப்பாவும் என்னவோ கத்தினார்.

எதுக்குத் தான் சண்டை என்று ஒண்டு இருக்குதோ?

... ..மண்ணெண்ணெய்க்காரன் வந்தான். கூ கூ என்று ஊதினான். நான் அவனைப் பாக்கத்தான் ஓடினேன். ஒழுங்குகையிலே கொண மாமாவும் நிண்டார்; என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்; கொணமாமா நல்ல வடிவாய் இருக்கிறார்.

கொணமாமா, நீ என்றை வீட்டுக்கு வாறியா என்று கேட்டார். நான் ஒம் என்று தலை ஆட்டினன்.

கொணமாமா பெரிய பெரிய புத்தகமெல்லாம் படிக்கிறார். எல்லாம் இங்கிலீசு பொத்தகம். எல்லாமும் கூடாது. ஒரு படம்கூட இல்லை.

படம் ஒண்டுகூட இல்லையா என்று கேட்டன். படமா என்று கேட்டு கொணமாமா சிரிச்சார். புதுசு புதுசா படம் எல்லாம் காட்டினார். அந்தப் பெட்டி நிறையப் படம்படமாய் வச்சிருக்கிறார். மாடு படம், குதிரை படம், ஏரோப்பிளேன் படம் எல்லாம் கூட கீறி வச்சு இருக்கிறார். என்றை படம், அக்கா படம் கூடக் காட்டினார்.

அக்கா படத்தை அக்காவுக்கு காட்டி போட்டு வரட்டா என்று கேட்டன். ஒ.....வேணுமெண்டால் கொண்டு போய் காட்டு; ஒரு கடுதாசியும் தாறன் அதையும் காட்டுறியா எண்டார்.

நான் 'ஓ எஸ்' எண்டன்.

... ..அம்மா வெங்காயம் வெங்காயமா உரிக்கிறா. அவவுக்கு கண்ணீரே வர இல்லை. நான் ஒண்டுகூட உரிச்சு முடியல்லை. அழுகை அழுகையா வந்தது. அப்பா இஞ்ச வாடா என்று கூப்பிட்டார். நான் கிட்டப் போனேன். முதுகிலே 'பளார்' 'பளார்' என்று அடிச்சார். அதுக்கிடையிலே அம்மா ஓடி வந்து அப்பாவை மறிச்சா. அப்பா, நீ தான் பிள்ளையை கெடுக்கிறாய் என்று பேசினார்; அம்மா, அவனுக் கென்ன தெரியும், குழந்தைதானே எண்டா. இனிமேல் மாமா வீட்டை போவ்யாடா போவ்யாடா என்று உறுக்கினார். நான் இல்லை இல்லை என்று பயத்திலே கத்தினன். அப்பா உடனே போட்டார். அம்மா முதுகைத் தடவி விட்டா, பலகாரம் எல்லாம் கூடத் தந்தா.

... ..நடுச்சாம்ம் போல அப்பா அடிக்க வந்தார். நான் திடுக்கிட்டு முழிச்சுப் பார்த்தன்; ஒண்டுமே தெரிய இல்லை. எனக்குப் பயம் பயமாய் வந்தது. இருட்டிலே அக்காவிட்டை தடவி தடவிப் போனேன். அக்கா தலைகாணி எல்லாம் ஈரமாயிருந்தது. அக்கா விக்கிவிக்கி அழுகிற சத்தம்தான் கேட்டுது. எனக்குப் பயமாயிருந்தது.

அக்காவைத் தொட்டுப் பார்த்தன். அக்கா முகத்தைக் காண இல்லை. ஏன் அக்கா அழுகிறாய் என்று கேட்டன். அக்கா கதைக்க இல்லை. அக்கா, என்றை அக்கா எல்லே..... இனிமேல் அந்த மாமாட்டை

யிருந்து ஒரு கடுதாசியும் வாங்கியர மாட்டன்; என்றை அக்கா எல்லே.

அப்பவும் அக்கா கதைக்க இல்லை. 'எனக்குப் பயலாயிருக்கு அக்கா... ..என்னைக் கட்டிப்பிடி அக்கா ... ..'எண்டு சொன்னன்.

அக்கா குப்புறப்படுத்துக் கிடந்தா; திரும்பவே இல்லை. தடவிப் பார்த்தன்; முகமெல்லாம் நனைஞ்சு கிடந்தது.

“அக்கா, நீ என்னோடை கோவமா” எண்டு கேட்டன்.

அக்கா அப்படியே என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சினா. கன்னத்திலைதான் கொஞ்சினா. கொஞ்சம் நொந்தது.

